

Giới thiệu Bắc Cung Huyền Vũ

Bắc Cung Huyền Vũ của tác giả Thủy Ngân là câu chuyện ngắn lấy bối cảnh cung đình xoay quanh những vấn đề giữa nàng và hán, nàng phải ngoan thì hán mới thưởng nha...

Dù sao thì hán cũng là một tai to mắt lớn chuyên quyết định những việc thưởng phạt ở trong cung. Nàng phải ngoan ngoan nghe lời hán thì mới có thưởng và lần này nếu ngoan thì hán sẽ ở bên cạnh nàng mãi mãi.

Dù sao người nàng cũng khá mềm nên cũng hợp ý hán !!

Bạn đang đọc truyện *Bắc Cung Huyền Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Thần Long hách hách trấn Đông Phương, Bạch Hổ đam đam phục Tây Môn, Chu Tước phiến phiến hướng Nam Thiên, Huyền Vũ trọng trọng tỏa Bắc Cung.

Theo lời đồn đãi trên giang hồ, bốn câu nói là hàm ẩn nói về thân phận của tứ đại Đường chủ của một trong hai cung của võ lâm Vân Lư Cung.

Đứng đầu bốn đường, chính là bốn đại thủ hạ đắc lực nhất của cung chủ Vân Lư cung, bọn họ võ công hơn người, xuất quỷ nhập thần, chưa từng lộ diện, chưa hề chiến bại bao giờ.

Mà “huyền vũ” chính là một trong bốn phân đường của Vân Lư Cung.

Đối nội, “Huyền vũ đường” chính là phân đường thực hiện hình phạt của Vân Lư cung, chuyên trách các vấn đề thực hiện cung quy, thưởng phạt, và đối ngoại, Huyền Vũ Đường là đại diện cho bóng tối cùng cái chết.

Khi Vân Lư Cung nảy sinh ân oán hoặc tranh chấp với bên ngoài thì Bạch Hổ Đường sẽ đi xử lý trước, nếu cần phải thực hiện thủ đoạn cực đoan thì sẽ do Huyền Vũ đường tiếp nhận thì hành.

Một khi Huyền Vũ đường tập trung vào ai thì người đó tuyệt đối sẽ không còn cơ hội, chưa bao giờ có ngoại lệ. Trừ phi là không muốn sống nữa, thì mới có gan chọc vào Huyền Vũ Đường.

Mặc dù như thế, trên giang hồ vẫn luôn có người muốn lợi dụng danh tiếng của Huyền Vũ Đường để nổi tiếng, chuyện giang hồ hỗn loạn, chưa bao giờ dừng lại.

Khi năm tháng dần dần trôi qua, sự chuyển giao thế hệ là chuyện tất nhiên, nhưng ở trước khi chuyển giao cho người nối nghiệp, hán nhất định phải hoàn thành một chuyện. “Phùng trại ở khu vực Hà Bắc, lấy tên của Vân Lư Cung _ Huyền Vũ Đường, chẳng những làm ra vô số chuyện giết người cướp bóc, kết nên không ít thù hận trên giang hồ, còn phá hư cả việc buôn bán của Bạch Hổ Đường, sau khi trải qua kiểm tra thì xác định đó là sự thật!” Thanh âm trầm thấp vang lên, nhìn thiếu niên trước mắt “ngươi biết nên làm như thế nào!!!”

Thiếu niên mặc toàn thân một màu áo đen, vẻ mặt lạnh đạm trang nghiêm, nghe vậy cảm dưới của hán khẽ hạ xuống nhưng rất khó để nhận ra được.

“Chỉ có một mình ngươi, có thể giải quyết được không?”

“Có thể!” Thiếu niên mặc áo đen rốt cục cũng lên tiếng đáp lại.

“Rất tốt, ngươi đi đi! Trong thời gian nửa tháng, ta muốn thấy kết quả!” Thanh âm trầm thấp không có chút tình cảm nào, ánh mắt sắc bén không chút giả nua nhìn chăm chú vào thiếu niên ở trước mắt.

Thiếu niên áo đen vừa nghe, môi khẽ nhếch lên sau đó xoay người rời đi.

Thiếu niên này... là người nối nghiệp do một tay hán đào tạo. Đây chính là khảo nghiệm cuối cùng rước khi giao vị trí đường chủ này cho hán.

Sự yên lặng của ban đêm chính là thời khắc hoạt động của bọn trộm gà dọa chó cường đạo, năm người to con mặc y phục dạ hành đang nhanh chóng chạy ở trên mái nhà.

Đang lúc bọn họ cho là thần không biết, quỷ không hay thì có một thân ảnh thon gầy khinh công tuyệt đỉnh đang theo dõi họ.

Mấy kẻ mặc quần áo dạ hành nhanh chóng xuyên qua đường phố, đi tới trước một đại trạch viện, từng người một tung người nhảy vào trong đại trạch.

Thân ảnh cao gầy theo đuôi bọn họ này giờ nhìn lên bức hoành phi trước cửa: Thượng Quan Thế Gia.

Bọn đạo chích này lá gan khá lớn, dám có ý động đến trên đầu một trong tam đại thế gia tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ. Bất quá, to gan hơn chính là bọn chúng dám giả mạo tên của Huyền Vũ đường để làm việc.

Hắc y nhân cao gầy khuôn mặt lạnh lùng như băng khẽ mỉm cười, thân hình thoảng một cái đã bay lên mái hiên, động chân mấy cái hắn đã nhảy lên chỗ cao nhất bên trong tòa nhà, cúi nhìn nhất cử nhất động của bọn đạo chích dưới kia.

Phía đông là nhà chính, cũng là kho tài bảo của Thượng Quan gia, đám người kia quả nhiên là hướng về phía kho bảo vật chạy tới.

Mấy tên thủ vệ của Thượng Quan gia phát hiện thấy khả nghi, nhưng đáng tiếc chưa kịp lên tiếng cảnh báo thì đã bị một làn khói trắng làm mê man.

Xem ra Thượng Quan gia không giống như lời đồn đại canh phòng nghiêm ngặt, thủ vệ cũng không bằng lời đồn đại khiến cho người ta khiếp đảm, như vậy mới có thể khiến cho bọn đạo chích có thể thuận lợi đột nhập vào kho tài bảo.

Nếu như đám đạo chích kia đang cho là đã thành công, trước khi rời đi lại phát hiện hành tung bị bại lộ, trên mặt sẽ có biểu tình gì?

Hắn cười lạnh, thân ảnh im hơi lặng tiếng nhảy xuống đất, đứng ở trước cửa kho tài bảo chờ đợi.

Năm người bọn họ xách theo bảo vật lấy được đang chuẩn bị đi ra thì phát hiện ở cửa có bóng người nên lập tức cảnh giác thối lui đến chỗ tối trong nhà kho.

“Phùng Nhân Kiệt, Đông Long, Tây Hồ, Nam Ưng, Bắc Sư!” hắn điểm tên chính xác từng người trong bọn chúng.

Phùng Nhân Kiệt tự lập “Phùng Trại”, còn lại bốn người kia chính là bốn thủ hạ đắc lực nhất của hắn.

Ngay cả tên cũng lấy gần giống tên của bốn đường đứng đầu Vân Lư Cung, chỉ bằng một Phùng trại nho nhỏ, cũng muốn thay thế được thế lực của Vân Lư Cung sao?

“Ngươi là người ở nơi nào?” Thân phận bị vạch trần, Phùng Nhân Kiệt sợ hãi, trầm giọng hỏi.

Một tiếng cười lạnh nhẹ nhàng vang lên khiến cho năm người bên trong nhà kho trong lòng nhất thời chấn động. Nhưng sau đó, khi thân ảnh cao gầy kia lui ra mấy bước, chúng phát hiện ra bên ngoài chỉ có một người duy nhất thì lá gan bọn chúng lại lớn lên.

Phùng Nhân Kiệt dẫn đầu, đi ra bên ngoài, trên lưng còn mang một túi lớn bảo vật.

Thấy rõ ràng người trước mặt chỉ là một thiếu niên trẻ tuổi, Phùng Nhân Kiệt không nhịn được lên tiếng chê cười.

“Dám một mình đến đây can thiệp vào chuyện của lão tử ta, lá gan của ngươi thật không nhỏ nha!”

“Để tài vật xuống, đến quan phủ tự thú, giải thích chuyện Phùng Trại giả mượn tên Vân Lư Cung để gây chuyện, thì ngươi có thể giữ được cái mạng già của mình!” Hắn nhàn nhạt nói.

“Một tiểu tử thôi chưa dứt sữa mà lại dám uy hiếp ta?” Phùng Nhân Kiệt cười ha hả.

Đối mặt với sự chê cười, thiếu niên áo đen mặt không đổi sắc, tay chấp sau lưng, vạt áo màu đen theo gió đêm nhẹ bay, hai chữ “Huyền Vũ” được thêu bằng chỉ bạc mờ mờ chớp động dưới ánh trăng.

Tiếng cười của Phùng Nhân Kiệt chợt tắt ngấm, cặp mắt nheo lại cảnh giác.

“Ngươi là người của Vân Lư Cung?”

“Sự lựa chọn của ngươi là gì?” Thiếu niên áo đen nhàn nhạt hỏi lại.

“Ta đã dám làm thì không sợ Vân Lư Cung tới tìm ta gây phiền toái. Vân Lư Cung đã tồn tại mấy chục năm, nhưng nào động không bằng ta đây mới làm một năm, không bằng để cho Phùng trại ta thay thế vị trí, ngươi cũng nên đến giúp sức cho Phùng trại, ta sẽ để cho ngươi nổi danh còn hơn lúc ở dưới trướng Vân Lư Cung!”

Thiếu niên áo đen xuất thủ trong nháy mắt, Phùng Nhân Kiệt kinh hãi, lập tức lui về phía sau mấy bước, tiện tay quăng ra một nắm bột màu trắng.

Thiếu niên áo đen thân hình chợt lóe lên, tránh khỏi mê hồn tán đồng thời công kích bọn chúng.

“Giết hắn ta!” Phùng Nhân Kiệt ra lệnh, bốn gã thủ hạ đồng thời để xuống bao tài bảo trên lưng, hợp lực bao vây tấn công thiếu niên áo đen.

Nhưng võ công của thiếu niên áo đen cao ngoài tưởng tượng, bốn người kia không ra được tới mười chiêu thì đều bị đả thương nằm đó.

Phùng Nhân Kiệt thấy tình huống nguy hiểm, lập tức muốn tung người bỏ chạy.

“Muốn đi?” Thiếu niên áo đen trầm giọng lên tiếng, thân hình bay tới, chặn trước người của Phùng Nhân Kiệt, tung ra một chưởng thẳng vào người của hắn.

Phùng Nhân Kiệt nhất thời chật vật, lại một lần nữa tung ra mê hồn tán. Thiếu niên áo đen vung cánh tay lên, thổi bay làn hơi trắng đó sang một bên.

Lúc này, trong sân đột nhiên xuất hiện một cô gái nhỏ.

“Ho khan, ho khan....!” Nghe thấy được mùi vị của mê hương, nàng ho khan một hồi.

Phùng Nhân Kiệt lạnh tay lệ mắt, lập tức bắt được người cô gái, giơ tay đặt trên cổ của nàng.

“Tránh ra, nếu không ta sẽ giết tiểu cô nương này!” hắn một mặt uy hiếp thiếu niên áo đen, mặt khác nhảy mất bảo thủ hạ cầm tài vật chuẩn bị trốn đi.

“ngươi cho rằng ta sẽ quan tâm đến sống chết của nàng ta?” Thiếu niên áo đen nghe vậy, cả chân mày cũng không nhíu lại, cười lạnh càng lúc càng sâu.

“Nàng là người của Thượng Quan gia, nếu như nàng ta chết thì sẽ tính ở trên đầu của Vân Lư Cung!” Phùng Nhân Kiệt không sợ hãi nói.

“Nếu như vậy, ngươi cứ động thủ đi!” Thiếu niên áo đen chậm rãi đi tới.

“Ngươi không quan tâm sống chết của nàng?” Phùng Nhân Kiệt ánh mắt lóe lên, chậm rãi lui về phía sau.

Thiếu niên áo đen cười lạnh tiếp tục đi tới, Phùng Nhân Kiệt càng lúc càng dùng lực khiến cho sắc mặt cô gái càng lúc càng xanh mét....

“Lam Nhi!”

Một tiếng kêu vang đến làm cho Phùng Nhân Kiệt giật mình, lúc này thiếu niên áo đen lập tức phi thân tới trước, chưởng một chưởng vào vai trái của Phùng Nhân Kiệt, hắn đau đớn liền buông tay khỏi người cô gái nhỏ.

Thiếu niên áo đen tiếp được cô gái đồng thời trong lúc đó Phùng Nhân Kiệt cầm lấy trủy thủ đâm hương về phía bụng của thiếu niên áo đen, hắn vì bảo vệ cho cô gái nên không tránh không né.

“Đi!” Phùng Nhân Kiệt lên tiếng kêu rút lui.

Bốn người kia bỏ tài vật xuống, đỡ lấy lão đại chạy đi, mới chạy ra tới cổng nhỏ thì gặp phải người của Thượng Quan gia, một hồi tiếng đánh nhau lại vang lên, sau đó lại rất nhanh dừng lại.

Thiếu niên áo đen để cô gái xuống, phi thân bay về phía hậu viện. Cô gái đứng ở tại chỗ, chăm chú nhìn về phía bóng dáng hắn biến mất.

“Lam nhi.”

Mấy người của Thượng Quan gia chạy tới, lập tức ôm tiểu cô nương đó vào lòng, xác định cô gái không có bị thương, lại nhìn thấy kho tài bảo mở toang cửa, lập tức phát ra lệnh lùng bắt đạo phi.

Nàng nhớ hắn chạy về phía hậu viện, sau đó chưa thấy ra ngoài, chắc chắn hắn còn ở hậu viện chưa đi.

Phía sau hậu viện của Thượng Quan gia chính là một rừng cây quế, bình thường là nơi vợ chồng Thượng Quan thường đi tản bộ, cho nên rừng cây vẫn được chăm sóc khá chỉnh tề.

Nàng đi thẳng, dấu chân nho nhỏ in hằn trên mặt đất đầy lá rụng, phát ra thanh âm nho nhỏ.

Gió tháng ba vẫn mang theo hơi lạnh, nàng kéo tấm áo lông bó sát vào người, nhìn cây cối cao lớn bốn phía, trong lòng càng lúc càng sợ, bước chân càng lúc càng chậm.

“Có. Có ai không?” Nàng sợ hãi hỏi.

Bốn phía trừ tiếng gió cùng tiếng cành cây lay động cũng chỉ có tiếng bước chân của nàng. Nàng ngẩng đầu, không ngừng nhìn bốn phía, không ngừng bước về phía trước.

Sau rừng cây này chính là từ đường của Thượng Quan gia, bình thường trừ những người tới quét dọn thì không có ai đến nơi này.

Đi qua rừng cây, nàng nhón chân lên, cố gắng muốn mở cửa từ đường ra, nhưng mà nàng cố gắng nhón thật lâu cũng không với tới nắm cửa.

Đột nhiên, một bóng đen xuất hiện sau lưng nàng, bao phủ lấy thân ảnh nhỏ nhắn của nàng.

Nàng xoay người lại, thấy một bộ y phục đen ngay trước mắt, nàng còn chưa kịp phản ứng, đã bị hắn chụp lấy, bịt miệng nàng lại, đè sát nàng vào cánh cửa.

“Không cho phép lên tiếng.”

Nàng trừng lớn mắt, vẫn nhìn hắn, không có gật đầu cũng không có lắc đầu.

“Ngươi tới đây làm cái gì?”

Nàng vẫn là nhìn hắn, trong mắt nàng không có kinh hãi, thời điểm khi hắn nói xong câu đầu tiên thì ánh mắt nàng đã hướng xuống nhìn vào chỗ hắn bị thương.

Bỗng dưng, nàng trừng lớn mắt, nhìn thấy vết loang trên bộ quần áo đen của hắn.

“Đau...!” Thanh âm của nàng rất nhỏ, mơ hồ truyền ra dưới bàn tay hắn, bàn tay nhỏ nhỏ của nàng cẩn thận nhẹ nhàng đụng vào vết thương của hắn.

Khuôn mặt của hắn vẫn lạnh lùng không có biểu tình gì, chẳng qua là khẽ buông bàn tay che miệng của nàng, cũng đem bàn tay của nàng hất ra khỏi người hắn.

“ngươi đi tới đây làm gì?” Theo tình huống hắn nhìn thấy tới nay, thì nàng ở Thượng Quan gia cũng rất được coi trọng.

“Tìm ngươi!” Đầu vai còn bị hắn đè ở trên ván cửa, tay lại bị không chế, nàng chỉ có thể dùng ánh mắt thẳng tắp nhìn hắn.

“Tìm ta?” Mối hận khẽ nhếch lên “ngươi không sợ ta giết ngươi?”

“Giết?” đôi mắt tinh khiết trong suốt của nàng nhìn hắn, trong mắt tràn đầy không hiểu.

“Giống như người đêm nay, cầm dao đâm người!” Hắn giải thích cho nàng.

Nàng lập tức bị hù dọa, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng nhìn quanh, run rẩy lắc đầu.

“Ta sợ...” Đôi tay nhỏ bé của nàng bắt lấy cánh tay hắn, liều mạng ôm lấy, muốn dựa vào gần hắn.

Hắn kỳ quái nhìn phản ứng của nàng. Chưa bao giờ chung đụng cùng một đứa trẻ, hắn căn bản là không hiểu được ý định của cô gái nhỏ này, nhưng phản ứng của nàng lúc này thật quá khác thường.

Hắn là một người xa lạ không phải sao? Nàng rất sợ chết nhưng lại không sợ hắn.

“Lam nhi.”

Cách đó không xa truyền đến thanh âm có người tìm kiếm nàng, hắn một tay ôm ngang người nàng, không tiếng động nhảy lên nóc từ đường, một lần nữa lấy tay che miệng nàng lại.

“Không cho phép lên tiếng.” hắn trầm thấp ra lệnh.

Nàng thuận theo gật đầu.

“Lam nhi.” Không lâu sau, hai người thiếu niên ngó đông ngó tây đi tới, không thấy người nào lại quay đi về phía khác tìm kiếm.

Hai người đó vừa đi, hắn ôm nàng nhảy xuống, vết thương bên phải bụng lại dâng lên cảm giác đau đớn.

“ngươi có đói bụng không?” nàng đột nhiên hỏi, lấy xuống bao bố nhỏ cột bên hông, bên trong là một cái bánh bao. Nàng nhíu mày “lạnh quá!” Nàng thổi khí vào bánh, muốn làm ấm bánh bao lên.

“Như vậy sẽ không nóng!” hắn lấy bánh bao, dùng nội lực tỏa ra nhiệt khí ở hai bàn tay, nhanh chóng làm ấm bánh bao, sau đó đưa đến bên miệng nàng “Ăn đi!”

“Cái này cho ngươi!” nàng lắc đầu một cái, bàn tay nhỏ nhỏ đem bánh bao đưa lại trước mặt hắn.

“Cho ta?” Hắn cau mày.

“Đói đói.” Nàng vỗ vỗ bụng, sau đó chỉ chỉ hắn.”ăn đi..”

Cuối cùng hắn cũng hiểu ý nàng.

Thì ra là nàng đặc biệt mang bánh bao tới cho hắn ăn. Nhưng... tại sao?

“Ngươi không sợ ta?” Hắn có lẽ không có xấu xí, nhưng một thân lạnh lùng, người bình thường sẽ luôn tránh xa hắn ra.

“Không sợ!” nàng mỉm cười, sau đó nhớ tới người vừa bóp cổ nàng “Buổi tối...” Nàng chỉ chỉ cổ của mình, sau đó lại vỗ vỗ lên chỗ tim nàng, ngập

ngừng nói: “Ta sợ...”

Nàng muốn nói... nàng sợ cái người đã bóp cổ nàng sao?

“Ấn...” Nàng đem bánh bao đẩy tới chỗ miệng của hắn.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tràn đầy mong đợi, hắn há miệng cắn, nụ cười trên mặt nàng đột nhiên trở nên rực rỡ, sau đó nàng cầm bánh bao, từng miếng từng miếng dứt cho hắn, cho đến khi hắn ăn xong bánh bao mới thôi.

“Thật là giỏi.” Nàng cười vỗ vỗ tay, sau đó ngẩng đầu nhìn Từ Đường.

Từ đường của Thượng Quan Gia cả ngày sáng ngời, người làm phụ trách quét dọn sẽ mỗi ngày đứng giờ đổi nền, đây là do phụ thân phân phó. Nhưng vẫn còn lạnh quá, hai tay nàng nắm chặt vào nhau sưởi ấm.

Hắn vươn tay nâng cằm nàng lên, nhìn thấy vết bầm dưới cổ nàng, không có gì đáng ngại, mấy ngày nữa sẽ khỏi nhanh thôi.

“Ấm quá!” nàng đột nhiên cầm lấy tay hắn. Tay của hắn ấm áp, mà tay của nàng thì lạnh như băng.

Hắn ngồi xuống, đem nàng đặt lên đùi mình, tránh vết thương ra, một tay ôm chặt hông nàng.

Bởi vì có hơi ấm, nàng cao hứng cười, lệ thuộc ôm lấy cánh tay hắn, chỉ chốc lát sau liền nhắm mắt lại, nhẹ nhàng ngủ thiếp đi.

Hắn không biết nên làm gì với nàng bây giờ?

Nàng xem ra là một cô nương nhỏ nhắn đáng yêu, thân thể mềm mại, ôm nàng như vậy hắn có chút sợ sẽ làm tổn thương nàng. Hắn có thể đối với bất cứ người nào lạnh lùng, nhưng đối mặt với một đứa trẻ tinh khiết đơn độc không chút tâm cơ này, hắn không có cách nào nhẫn tâm hắt nàng ra.

Hắn nhìn nàng, đuôi ngón tay sờ nhẹ vào gò má nàng, cảm giác mềm mại theo ngón tay truyền tới.

Khuôn mặt xinh đẹp, chân mày tinh tế, mắt phượng cong cong, sống mũi cao thẳng, cánh môi đầy đặn, nàng là một cô nương nhỏ bé mỹ lệ đơn thuần không hiểu thế sự. Môi hắn khẽ cong lên suy nghĩ.

Nhưng... có lẽ đợi nàng lớn hơn một chút nữa, sẽ bắt đầu giống như người bình thường, đối với hắn cũng sẽ tránh xa thôi.

Trong lúc dưỡng thương, hắn đều ở từ đường của Thượng Quan Gia, bởi vì nơi này là chốn an toàn nhất.

Liên tục ba ngày, nàng len lén đem theo một chút thức ăn đến cho hắn, sau đó lại trốn tránh những người đang đi tìm kiếm nàng.

“Đau không?” nàng mỗi ngày sau khi ăn điểm tâm xong đều chạy tới nơi này, cũng không quên mang theo thức ăn cho hắn, sau đó hỏi về thương thế của hắn.

“Không biết.” Hắn lắc đầu.

Nàng nhìn về phía bụng của hắn, rất muốn sờ sờ thử, nhưng lại không dám, sợ sẽ làm đau hắn.

Hắn trực tiếp kéo tay của nàng, để lên chỗ vết thương đang bắt đầu lành lại.

Nàng ngừng thở, không dám dùng một chút lực nào, chẳng qua là nàng cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của hắn.

“Phù, phù...” nàng buông tay ra, khom người hướng về phía vết thương của hắn thối thối “Không đau, không đau, mau mau lành lại...”

Cử động ngây thơ của nàng thật là chọc cho hắn bật cười.

“Không còn đau nữa, vết thương rất nhanh sẽ lành thôi!”

“Thật không?” hai tròng mắt của nàng tràn đầy mong đợi.

“Thật!!!”

“Thật tốt quá.” Nàng yên lòng cười.

Mới nói có mấy câu, bên ngoài từ đường lại truyền tới tiếng kêu tìm kiếm nàng, hắn muốn nàng trở về, nhưng nàng vẫn lắc đầu “Không muốn...”

“Tại sao?”

“Ta thích người, ta muốn ở chỗ này với người!”

“Ta sẽ không ở nơi này mãi!” thương thế của hắn đã tốt hơn rất nhiều, hắn nên rời đi rồi.

Nàng nghiêng đầu, không biết rõ ý tứ của hắn.

“Ta phải đi!” Hắn nói rõ ràng một chút, vẻ mặt nàng lập tức biến đổi ngay.

“đi?” cái bánh bao vốn muốn đưa cho hắn rót xuống đất, nàng vội vàng bắt lấy cánh tay hắn “Không muốn, không cần phải đi, ở lại với ta... không cần đi!”

“Người nhà của ngươi có thể ở cùng ngươi!” mấy ngày nay, xuyên qua những lời kể của nàng, hắn đã rõ ràng tình huống của Thượng Quan Gia.

Nơi này là nhà tổ của Thượng Quan Gia, tên của nàng là Thượng Quan Lam Tuyết, là con gái của Thượng Quan Nghiệp, những người tới tìm nàng kia không phải là ca ca của nàng thì là tỷ tỷ của nàng. Vợ chồng Thượng Quan Nghiệp có chuyện đi ra ngoài, cho nên để nàng lại cho bốn ca ca, hai tỷ tỷ, dặn họ nhất định phải chăm sóc nàng cho tốt!

Nàng không phải không muốn nghe lời, chẳng qua là nàng không hiểu vì sao tất cả mọi người đều muốn kiểm tra nàng, không cho nàng chạy đi chơi. Nàng cũng không có chạy ra khỏi nhà, có chơi thì cùng lắm cũng ở trong nhà mà thôi nhưng mà tất cả mọi người đều không cho nàng chạy đi chơi đùa.

Bởi vì nàng là con út, cho nên tất cả mọi người vội vàng chăm sóc nàng, sủng ái nàng, nhưng nàng không vì được cưng chiều mà kiêu ngạo, chỉ sống một cuộc sống rất đơn thuần.

“Ta thích ngươi, muốn ngươi ở bên ta.” Nàng kéo tay của hắn.

Thanh âm của nàng mềm mại dịu dàng, mang theo một loại âm điệu đặc thù, không biết tại sao rất dễ dàng làm cho hắn phân tâm.

Nàng không sợ hắn lạnh lùng, chỉ muốn giúp hắn, biết hắn bị thương nàng cũng chỉ nghĩ đến chăm sóc hắn. nàng cứ như vậy đơn thuần tin tưởng hắn, không có lý do gì đối tốt với hắn, thậm chí giúp hắn trốn ở nơi này, một chút cũng không lo lắng hắn sẽ bắt lợi với người nhà của nàng.

“Vô Danh... không cần đi!” nàng thử gọi tên của hắn.

“Ta còn có chuyện, nhất định phải đi.” Hắn hỏi phục lại.

Ba ngày bên nhau, khiến cho hắn không còn lạnh lùng với nàng nữa. Trên thật tế, nhìn nàng như vậy thì bất luận kẻ nào cũng đều không thể hé ra khuôn mặt lạnh lùng với nàng.

Ánh mắt nàng buồn bã, bỗng nhiên ánh mắt nàng mất đi ánh sáng rực rỡ.

“Vậy... ngươi có trở về không?”

“Không biết.” Hắn có chuyện phải làm, không thể ở lại một nơi được.

Đôi mắt nàng buồn bã, chậm rãi cúi đầu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Lam Tuyết?” hắn kinh ngạc nhìn nước mắt của nàng, nàng xoa xoa mắt, lấy tay lau nước mắt, nhưng nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

Hắn bắt được tay của nàng, không để cho nàng tiếp tục dụng lực lau nước mắt, hắn ôm nàng vào lòng, nâng mặt nàng lên, nước mắt nàng vẫn cứ rơi xuống.

Nước mắt nàng không tiếng động không ngừng chảy xuống, giống như... những viên trân châu trong suốt, liên tiếp thành chuỗi, nàng không có hướng hắn đòi sự an ủi, không có lại cầu xin hắn dừng đi, chẳng qua là nàng đón nhận sự thật này, bắt đầu khổ sở. mà nàng khổ sở, lại rung chuyển tâm hắn.

“Muốn. Cần thận. Không muốn. Đau đau.” thanh âm nàng nghẹn ngào, lời nói căn bản không thốt ra được.

Nàng không hề biết đến hai chữ “bị thương”, nàng chỉ biết là “đau” chính là không tốt.

Hắn đưa tay hứng lấy giọt nước mắt của nàng, ngưng khí trong tay, để cho giọt nước mắt trong nháy mắt ngưng kết lại thành một viên ngọc trong suốt.

“Đừng khóc!” hắn nói nhỏ, mở tay nàng ra, đem viên ngọc nhỏ đặt vào trong tay của nàng.

Nàng ngừng khóc, đôi mắt ngạc nhiên nhìn viên ngọc nước mắt trong suốt trên tay mình.

“Ta sẽ trở lại thăm ngươi!” hắn lau khô vệt nước mắt trên mặt nàng, trong lòng bắt đầu đối với nàng không buông xuống được.

Nàng tỉnh khiết như vậy, phá vỡ phòng tuyến của hắn.

“Thật sự?” nàng chăm chú nhìn hắn, đôi mắt ảm đạm bắt đầu dấy lên ánh sáng.

“Ừ.” Hắn gật đầu một cái.

“Ta sẽ chờ ngươi.” Nàng khẽ mỉm cười, nhưng chỉ trong chớp lát lại biến mất, nàng lo lắng hỏi: “Nhưng mà... ta về nhà, ngươi sẽ không biết chỗ tìm ta...”

“Nhà?”

“Cái nhà này, cái nhà kia, rất nhiều nhà.” khuôn mặt nàng tràn đầy khổ não, không biết nên nói như thế nào, nhưng hắn cũng rất mau hiểu ra.

Nàng đem tất cả biệt viện cùng chỗ ở của Thượng Quan gia nói cho hắn biết, nàng sợ nếu nói không rõ thì hắn sẽ không tìm thấy được nàng.

“Bất kể ngươi ở đâu, ta cũng sẽ tìm được ngươi, sau đó tới thăm ngươi!” hắn cam kết.

“ừ!” nàng gật đầu một cái, đối với lời của hắn tin tưởng không hề nghi ngờ.

Nàng nhặt bánh bao rơi trên mặt đất, cố gắng thổi, lau đi nhưng bánh bao trông vẫn rất bẩn.

“Dơ bẩn!” nàng nhíu mày lại, vẻ mặt vô cùng áy náy, sau đó cầm một cái bánh khác đưa cho hắn, để cái bánh bị bẩn lại cho mình.

Hắn cười nhạt, đem bánh bao sạch sẽ đưa lại cho nàng, sau đó cầm lấy cái bánh bị bẩn lột cái da bên ngoài rồi ăn.

Nàng lo lắng nhìn hắn.

“Sạch sẽ!” hắn cầm bánh bao sạch sẽ cho nàng nhìn, sau khi nàng xác định không còn dơ bẩn, lúc này mới nghe theo lời hắn, bắt đầu ăn bánh bao của mình!

Ăn xong bánh bao, hắn bắt đầu tĩnh tọa điều tức, nàng ngồi một bên chờ đợi, không ầm ĩ không làm khó, lúc bị lạnh thì nàng liền tự động nhích vào gần bên hắn một chút, nhưng không dám đụng vào người hắn. cho đến khi hắn điều tức xong, nàng mới nói chuyện với hắn, trò chuyện hỏi đáp với hắn, còn không thì liền lặng lẽ đợi ở bên cạnh hắn.

Tối hôm, hắn đưa nàng trở về nhà chính, nhìn nàng tụ họp lại với người nhà xong thì xoay người không tiếng động rời khỏi Thượng Quan gia.

Thời tiết thanh minh trời mưa dai dẳng, sau khi đi thăm mộ xong mọi người nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng ở phía sau ngọn núi này lại có một sơn trại kín đáo.

Sơn trại nằm ở giữa bụi rậm trong rừng cây, toàn bộ bị màu xanh biếc của cây cối bao quanh, tạo thành một bức tường bảo vệ hiệu quả. Nếu như không nhìn kỹ, sẽ không ai phát hiện ra ở trong rừng cây lại có một sơn trại chiếm hết một nửa sườn núi xanh biếc.

Ở trên một cây đại thụ khô, khắc hai chữ “Phùng Trại” khó ai thấy được.

Đúng là nơi này!

Thân ảnh màu đen hóa thành một làn gió mạnh, không tiếng động len vào trong trại, dễ dàng tránh khỏi những tên tiểu tốt canh giữ trước cửa trại.

Không lâu sau, trong trại truyền ra những tiếng kêu thét cùng tiếng đánh nhau, nhưng chỉ một lúc lâu sau, bên trong lại hồi phục sự yên tĩnh vốn có.

Thân ảnh màu đen giống như lúc đến không tiếng động rời đi, mà Phùng Trại già mạo Huyền Vũ Đường của Vân Lưu Cung tiến hành cướp bóc vì vậy mà biến mất.

Một năm này, Huyền Vũ đường chủ mới chính thức kế vị, do Vô Danh tuổi vừa mười tám của Bắc Cung kế nhiệm, mà Thượng Quan Lam Tuyết, lúc đó tám tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Bắc Cung Huyền Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

“hiều biết về mùa xuân!”

“Xuân miên bất giác hiểu, xừ xừ văn đề điều. Dạ lai phong vũ thanh, hoa lạc tri đa thiếu?”

“Vĩnh hoài cổ tích.”

“Quần sơn vạn hác phó kinh môn, sinh trường minh phi thượng hữu thôn. Nhất khứ từ thai liên sóc mạc, độc lưu thanh trủng hướng hoàng hôn. Họa đồ tình thức xuân phong diện, hoàn bội không quy nguyệt dạ hồn; thiên tái tỷ bà tác hồ ngữ, phân minh oán hận khúc trung luận.”

“Tỷ bà hành!” Phu tử vừa nói tên, nàng suy nghĩ một lát, lập tức đáp: “sông Tầm Dương đêm đầu tiên khách, lá phong hoa lau xào xạc mùa thu, chủ nhân xuống ngựa khách ở thuyền, nâng rượu muốn uống, bỏ mặc thuyền... chưa thành điệu hát, trước hữu tình!”

“Tốt, ngừng!” Phu tử nói: “Đồng thuyền tây phản tiêu vô ngôn!” Tiếp theo là câu gì?”

“Duy kiến giang tâm thu nguyệt bạch!” Nàng nói tiếp.

“Trong phòng hà tất tăng tương thức” lại một câu nữa.

“Đồng thị thiên nhai luân lạc nhân!”

“Xuân giang hoa triêu thu nguyệt dạ” Bắt đầu ngâm tới câu cuối cùng.

“Xuân giang hoa triêu thu nguyệt dạ, vãng vãng thù từ hoàn độc khuynh. Tọa trung khắp hạ thùy tối đa, giang châu ti mã thanh sam thấp” Phía sau lại một đoạn “Tỷ bà hành”, lưu loát đọc xong.

Hai vợ chồng Thượng Quan Nghiệp ở một bên xem liếc mắt nhìn nhau, tiếp tục xem phu tử dạy học.

“Bốn cộng sáu” Phu tử thì thầm

“Bốn...” một, hai, ba, bốn, nàng một viên lại một viên đẩy hạt châu lên “Sáu...” Năm, sáu. Tốt lắm

Trên bàn tính toán chỉ có bốn hạt châu, một hàng toàn bộ bị đẩy lên trên, một hàng thì có hai viên “Được số mấy đây?” Phu tử hỏi.

“Số mấy?” nét mặt của nàng mười phần mê muội, do dự thật lâu, lại đem một hàng hạt châu đẩy xuống, nhẹ nhàng hạ xuống một hàng.

“Về không!” Phu tử cũng không tức giận, chỉ chỉnh sửa lại tính toán của nàng.

Nàng nghe lời làm theo.”Một cộng hai.” Phu tử lại ra đề.

“Một.” Ngón trỏ đem một hạt châu đẩy lên trên, “hai” lại đẩy lên một viên nữa.

Sau khi tính toán trên bàn tính cũng chỉ có một con số.

“Hai cộng một nữa?”

“Hai.” Một, hai. Nàng đếm hai hạt châu “Một.” lại đem một hạt đẩy xuống.

Hai vợ chồng Thượng Quan Nghiệp đứng một bên lại liếc nhìn nhau một cái nữa, sau đó lại tiếp tục nhìn.

“Ta đọc cái gì, người viết cái đó!”

“Vâng!” nàng nho nhỏ đáp ứng, tay cầm bút lên.

“Điều lan ngọc thể ứng do tại” Phu tử vừa đọc, không phải là cả câu thơ, mà chỉ trích ra một câu trong vô số câu thơ mà thôi.

Chuyện này đối với một đứa trẻ mười tuổi mà nói, có thể không quá khó khăn chứ?

Vợ chồng Thượng Quan Nghiệp vừa mới nghĩ vậy, nữ nhi của bọn họ đã đem câu chữ viết xong, sau đó ngẩng đầu lên “Khô tang tri thiên phong, hải thùy tri thiên hàn.” Giống nhau là một câu trong bản trường ca.

Nàng viết xuống. “Ta đọc hai câu, gọi tên bài thơ này lên!”

Nàng suy nghĩ, cúi đầu viết xuống ____ Ngu Mỹ Nhân, Âm mã trường thành độc hành.

“Tốt, giao cho ta!” nàng để bút xuống, làm theo.

Phu tử sau khi xem xong, chuyển qua cho vợ chồng Thượng Quan Gia xem xét.

“Lão gia, phu nhân!” phu tử mở miệng “Từ khi tám tuổi ta bắt đầu dạy nàng học chữ, tiểu thư trí nhớ kinh người, đối với chữ nghĩa trên sách vở chỉ cần gặp qua là không quên được, thậm chí ngay cả chữ không biết cũng có thể nhớ được dáng vẻ của chữ!”

“Nhưng trừ lần đó ra, bất luận là ta giải thích nhiều hơn về ý nghĩa của từ ngữ, dạy nàng làm đúng, hoặc là những kiến thức khác, tiểu thư rất chuyên

tâm nghe, nhưng nàng lại hoàn toàn không có cách hiểu được. Hơn nữa, coi như nàng ghi nhớ được thơ ca, nhưng cũng chỉ vèn vện là đọc thuộc lòng, viết ra, còn những thứ khác hoàn toàn không hiểu, muốn làm thơ đối câu hoàn toàn không được. Bốn năm nay ta dùng đủ các loại phương pháp, nhưng vẫn không thể khai sáng cho tiểu thư được. xin lão gia, phu nhân thứ lỗi!”

“Đối với... không dạy nổi!” Thấy phu tử về mặt khó xử, Thượng Quan Lam Tuyết từ từ đứng lên, bò vai nho nhỏ rút lại, không biết mình đã làm gì sai, chỉ biết là nàng đã khiến cho phu tử rất khó xử.

“KHông cần xin lỗi, con không có làm sai chuyện gì cả!” Thượng Quan Nghiệp lập tức ôm con gái bảo bối vào lòng an ủi “Không có gì quan trọng đâu, con đừng lo lắng!”

“Phu tử, người cho là có gì không ổn sao?” Thượng Quan phu nhân hỏi.

Phu tử suy tư một lúc, thở dài “Lão gia, phu nhân xin thứ cho ta nói thẳng, lấy theo tuổi của tiểu thư thì không thể ngay cả tính toán cũng không học được, mặc dù trí nhớ của nàng kinh người, nhưng ta đề nghị lão gia phu nhân hãy xin một vị đại phu tới chẩn bệnh thử cho tiểu thư là tốt nhất!”

“Là có ý gì?” Thượng Quan Nghiệp cau mày.

“Ta cho là đầu óc tiểu thư... ách... có bất đồng so với người khác!”

Thượng Quan thế gia ở trong một tòa nhà lớn phía trên hồ cao, cả tòa trạch viện giống như tường đồng vách sắt, còn có một nhóm thị vệ mang đao bảo vệ trong nhà, khiến cho người ngoài không thể dễ dàng đi vào.

Nhưng những thứ này đối với hần mà nói, hoàn toàn không phải là chướng ngại khó qua.

Lướt qua mấy đường, dễ dàng tránh qua hộ vệ của Thượng Quan gia, hần đi tới “Lam viện”

Tắm rửa xong, chỉ mặc quần áo trong, bên ngoài khoác thêm một tấm áo lông, Thượng Quan Lam Tuyết ngồi ở mép giường, tóc dài xỏa ra sau lưng, thân thể nho nhỏ ngơ ngẩn ngồi yên không hề nhúc nhích.

Hần không tiếng động đẩy cửa vào, đi vào phòng trong, thân ảnh màu đen cản lấy ánh nến hoàn toàn bao phủ lấy thân thể nho nhỏ của nàng.

“Vô Danh! ?” Nàng ngẩng đầu lên, lập tức nhào vào trong ngực hần, làm cho áo lông giữ ấm của nàng rơi thẳng xuống đất.

“Thế nào?” Hần ôm lấy nàng, ngồi lên một cái ghế, đem nàng ôm gọn trong lòng mình, lấy áo bao bọc nàng lại, xác định nàng không bị lạnh sau đó mới cẩn thận nhìn nàng.

Trong mắt của nàng không có nụ cười.

“Ta đã làm cho cha mẹ khổ sở...” nàng xoắn hai tay vào nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy áy náy tự trách.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hần cầm tay của nàng, không để cho nàng tự ngược đãi ngón tay của mình.

“Phu tử nói... đầu óc của ta có vấn đề...” Nàng nhìn hần, cắn cắn môi dưới, lại nói tiếp: “sau đó, đại phu tới. nói ta chỉ có bảy hoặc tám tuổi, sẽ không có lớn lên, ta không biết như vậy là có ý gì?”

Những lời nói của đại phu, nàng hoàn toàn không hiểu, nàng chỉ hiểu duy nhất một chuyện, đó là về mặt nặng nề của đại phu cùng cha mẹ, sau đó, đại ca cùng các tỷ tỷ cũng có vẻ mặt như vậy.

Cuối cùng bọn họ nói nàng phải về phòng nghỉ ngơi, cái gì cũng không cần lo lắng.

Nàng chỉ có thể trở về phòng, bởi vì nàng không biết phải làm sao bây giờ.

Hần nghe xong, trầm ngâm nhìn nàng.

“Ta rốt cục đã làm sai chuyện gì?” Nàng lo lắng hỏi, bởi vì nàng căn bản là không hiểu tại sao bọn họ lại nhìn nàng như vậy.

“Người không có lỗi gì cả!” hần thuận tay nghịch tóc của nàng, đem mặt nàng ôm vào lồng ngực mình, để cho nàng áp mặt vào tim của hần “bọn họ chẳng qua là phát hiện ra một chuyện mà thôi!”

Từ năm đó gặp nhau, hần cứ cách ba bốn tháng lại đến xem nàng một lần, thời gian dài nhất cũng không đến nửa năm. Bốn năm nay chưa từng gián đoạn, cho nên hần đã phát hiện ra bất đồng của nàng rất sớm.

Bốn năm trước cùng bốn năm sau, nàng thay đổi không lớn, trừ việc cao hơn một chút, thân hình lớn hơn một chút, tuy trí nhớ của nàng rất tốt nhưng lại không giúp gì được cho nàng trong cuộc sống cả. hần đã sớm phát hiện ra nàng không thể đồng thời làm hai chuyện, cũng không thể nào hiểu được đạo lý quá phức tạp, mượn cơ hội lần đó nàng bị cảm lạnh, hần đã nhờ Nam Thiên Thủ giả trang một đại phu đến xem bệnh cho nàng.

Nam Thiên Thủ là người của Vân Lưu Cung, trừ cung chủ ra thì y thuật của hần là tốt nhất, cũng là đường chủ của Chu Tước Đường, y thuật của hần tuyệt đối có thể sánh ngang cùng thần y trên giang hồ.

Năm đó, Thượng Quan phu nhân sinh hạ một đôi song sinh, một nam một nữ. Thượng Quan Lam Tuyết ra đời sớm hơn nửa canh giờ so với đệ đệ Thượng Quan Tử Lũng, Thượng Quan Tử Lũng từ nhỏ liền thể hiện tài trí hơn người, đã sớm rời khỏi nhà học nghệ, một năm mới về nhà một lần.

Nếu như hài tử song sinh có chung một linh hồn thì như vậy Thượng Quan Tử Lũng chính là bộ phận thông minh, mà Thượng Quan Lam Tuyết chính là một phần không hoàn chỉnh khác, đây chính là điều Thượng Quan gia vừa phát hiện ra ____ Thượng Quan Lam Tuyết tư chất không đủ.

Nhưng còn có một chuyện khác, không biết Thượng Quan gia có phát hiện ra chưa?

Khi Nam Thiên Thủ chẩn bệnh cho nàng đồng thời cũng phát hiện ra sự khác lạ trong thể chất của nàng. Có lẽ trong thời gian mang thai, Thượng Quan phu nhân từng trúng độc, đã tạo thành dị biến cho bào thai trong bụng, khiến cho Lam Tuyết có đặc tính không sợ độc, chẳng qua là song sinh của nàng Thượng Quan Tử Lũng không biết có thể chất đặc biệt như nàng hay không?

“Sao? Cha mẹ ngươi có nói cái gì sao?” Hắc khê vuốt tóc nàng.

“cha nói không có quan hệ gì, không cần gấp gáp, ta là nữ nhi của cha!” Nàng nhắm hai mắt, lăm bắm trả lời, thân thể tiến sát vào hắc khê, cả ngày tâm tình khản trương bắt đầu buông lỏng, cơn buồn ngủ cũng kéo đến đột kích nàng.

“Những người khác thì sao?”

“Mẹ nói... lập gia đình, cha ta nói... không quan tâm chuyện gã ta, các ca ca thì nói sẽ bảo vệ ta...” có rất nhiều lời nói của bọn họ nàng không nhớ rõ, bởi vì lúc đó bọn họ rất kích động, có lúc nói chuyện rất lớn tiếng, làm cho nàng rất sợ.

“Không sao!” hắc trấn an, phỏng đoán những người khác trong Thượng Quan gia lúc này sẽ không ngủ, chuyện này quá đột ngột, bọn họ cũng không có cách nào tiếp nhận sự thật này.

“Nhưng mà cha và mẹ... rất khổ sở nha...”

“Đợi ngày mai họ sẽ tốt hơn thôi!” nếu như bọn họ thật sự yêu thương Lam Tuyết, thì nên tiếp nhận sự bất đồng của nàng với người khác, đối với Lam Tuyết mà nói, chuyện này so với cái gì cũng quan trọng hơn.

“Thật?”

“Thật.” Hắc bảo đảm.

“Vậy thì tốt.” Hắc nói gì, nàng cũng tin tưởng. ở trong ngực hắc, nàng rút cục cũng lộ ra nụ cười đầu tiên của ngày hôm nay, nàng nửa nằm nửa ngồi trong lòng hắc “Vô Danh, ta thích ngươi!”

Bất kể nàng nói gì, hắc luôn luôn có thể hiểu được, sự bất an của nàng, hắc cũng có thể hóa giải. Nàng thật cao hứng hắc đang ở bên nàng.

“Khuya lắm rồi, mau ngủ đi!” thân thể nhỏ nhỏ của nàng nằm trên người hắc, hắc một tay vòng qua người nàng, một tay kéo chăn bông, vung tay tắt lấy ánh nến.

“Ngày mai ngươi sẽ ở đây chứ?” Nàng nằm sấp trên ngực hắc, có hắc đắp chăn cho nàng, có nhiệt độ ấm áp của hắc, nàng thoải mái nhắm mắt lại.

“Sẽ!” hắc nhỏ nhỏ đáp lại, để nàng yên tâm ngủ.

Bởi vì chuyện của Lam Tuyết, khiến cho vợ chồng Thượng Quan gia cả đêm không chợp mắt.

“Lão gia, thiếp muốn thuê danh y các nơi, xin bọn họ đến coi Lam nhi, có lẽ sẽ có người có thể trị cho Lam nhi!” đây là biện pháp duy nhất Thượng Quan phu nhân nghĩ ra.

“cần thiết sao?” Thượng Quan Nghiệp trầm ngâm. Bất luận Lam nhi ra sao, nàng cũng là con gái của Thượng Quan Nghiệp, bọn họ nên tiếp nhận bộ dạng nàng bây giờ.

“Đương nhiên là cần!” Thượng Quan phu nhân hơi kích động “Thiếp muốn nữ nhi của ta hoàn hảo vô khuyết!”

“Phu nhân, đừng kích động.” Thượng Quan Nghiệp lập tức trấn an thê tử. “ta dĩ nhiên cũng hy vọng Lam nhi tốt, nhưng ngày hôm qua sau khi mời đại phu tới, thì nàng cũng có thể thấy đó, Lam nhi vẫn luôn sợ hãi, nếu như muốn con bé tiếp tục tiếp xúc với người lạ, thì nó sẽ rất sợ hãi!”

“Thiếp sẽ ở bên chăm sóc nó!” Thượng Quan phu nhân nói. Có bà chăm sóc, Lam nhi cũng sẽ không sợ hãi nha.

“Chuyện này...” Thượng Quan Nghiệp cảm thấy có vẻ không ổn.

“Lão gia, bất luận như thế nào, thiếp nhất định phải chữa trị cho Lam nhi!” Thượng Quan phu nhân kiên quyết nói “Nếu như chàng không giúp thiếp, vậy thiếp làm một mình!”

“Phu nhân!” Thượng Quan Nghiệp lập tức trấn an tinh thần kích động của phu nhân mình.

Thượng Quan phu nhân kiên quyết nhìn hấn, Thượng Quan Nghiệp chỉ có thể nhận thua.

“Tốt, tốt, tốt, cứ theo ý nàng đi!” nếu như có thể giúp đỡ cho con gái, Thượng Quan Nghiệp cũng nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.

“Cám ơn người, lão gia.” Thượng Quan phu nhân tiến sát vào lồng ngực trước phu.

“Đừng lo lắng, Lam nhi sẽ tốt thôi!” Thượng Quan Nghiệp nói.

Vợ chồng Thượng Quan gia vừa quyết định, cả Thượng Quan gia liền bắt đầu hành động.

Bắt đầu từ ngày thứ hai cho đến nửa năm sau, Thượng Quan gia thỉnh thoảng lại có đại phu tiến phủ, phân bộ của Thượng Quan gia ở trung nguyên chỉ cần nghe nói nơi nào có danh y, sẽ đặc biệt chú ý, sau đó mời về Thượng Quan gia chẩn bệnh cho Lam nhi.

Vì tiếp đãi những đại phu này, nội phủ của Thượng Quan gia đặc biệt dọn dẹp một tòa lầu để cho những người này cư ngụ.

Nửa năm qua, xem hơn mười vị đại phu, tất cả đại phu cũng nhìn không ra Lam nhi có bất kỳ ốm đau, bệnh tật gì. Nếu là thiếu sót trời sinh thì các đại phu toàn bộ đều thúc thủ vô sách, ngay cả tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ Hồ Thần y cũng nói Lam nhi không cần phải chữa trị.

Nhưng mà Thượng Quan phu nhân thủy chung cũng chưa từ bỏ ý định.

Nếu như Lam nhi không thể giống như người bình thường, thì sau này nàng phải làm sao bây giờ? Là cha mẹ, cuối cùng bà cũng không có cách nào bảo vệ con gái cả đời được.

Người của Thượng Quan gia đã dần dần chấp nhận con người lúc này của Lam nhi, nhưng Thượng Quan phu nhân vẫn cố hy vọng nữ nhi có thể tốt hơn, vì vậy Thượng Quan gia vẫn tiếp tục tìm kiếm đại phu tài giỏi.

Lam nhi lúc này mới mười ba tuổi, nhưng đã dần dần toát ra vẻ đẹp thoát tục, mà vẻ mặt nàng lại mềm mại đơn thuần, càng làm cho người ta thương tiếc trong lòng. Chỉ tiếc, dáng vẻ hoàn mỹ như vậy, nhưng bên trong lại vĩnh viễn không thể lớn lên, thật khiến cho người ta đau lòng.

“Đại ca, muội. Muội nhất định phải xem đại phu sao?” Thượng Quan Lam Tuyết nhu thuận bước đi theo đại ca. Mỗi lần phải xem đại phu, Thượng Quan Gia nhất định sẽ có người bên cạnh Lam nhi, hôm nay là Thượng Quan Phi Lũng.

“Muội không muốn xem đại phu?” Thượng Quan Phi Lũng dừng bước lại, quay người lại nhìn xem muội muội bé nhỏ đáng yêu.

“Muội.” Nàng do dự thật lâu. “Đại ca, chỉ có ngã bệnh, mới phải xem đại phu, muội có bệnh gì sao?”

“Muội không có bệnh!” Thượng Quan Phi Lũng cứng rắn nói.

“Vậy tại sao.” Nàng không hiểu, tại sao nàng nhất định phải gặp nhiều đại phu như vậy.

Thượng Quan Phi Lũng khẽ nhủ mày, không biết phải giải thích như thế nào cho nàng hiểu được, mà lại không làm tổn thương lòng nàng.

“Không quan trọng, đại ca.” Nhìn thấy vẻ mặt khó xử của hấn, nàng vội vàng nói: “không nói cho muội biết cũng không sao, chúng ta mau đến thư phòng đi, tránh cho đại phu chờ chúng ta quá lâu.” Nàng chủ động dắt tay đại ca đi về phía trước.

“Lam nhi.”

“Chúng ta mau đi đi.” Thượng Quan Lam Tuyết ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười với huynh trưởng.

Thượng Quan Phi Lũng đột nhiên bắt đầu hoài nghi, cha cùng mẹ vẫn tìm đại phu, cố gắng muốn cho Lam nhi có thể giống như người bình thường yên bình lớn lên, như vậy thực sự tốt sao?

Lam nhi bản tính thiện lương, Lam nhi như vậy có gì không tốt?

Sau khi ăn tối xong, Thượng Quan Phi Lũng lại đưa nàng trở về phòng.

“Lam nhi, muội không muốn xem đại phu sao?” đi trên đường, Thượng Quan Phi Lũng đột nhiên mở miệng hỏi.

Lam nhi mở to hai mắt, không biết trả lời như thế nào.

“Chỉ cần suy nghĩ điều muội muốn, sau đó trả lời đại ca!” không cần suy nghĩ nhiều, Thượng Quan Phi Lũng biết chắc Lam nhi đang suy nghĩ phản ứng của cha mẹ.

Lam nhi do dự nói “Không muốn, nhưng mà không xem đại phu cha mẹ sẽ thương tâm!” nàng không muốn có người vì nàng mà thương tâm.

“Lam nhi.” Thượng Quan Phi Lũng ôm lấy muội muội của mình, yêu thương nàng thiện lương như vậy. Nàng mặc dù tư chất có hạn, nhưng lại rất hiểu được suy nghĩ của người khác. Vì tốt cho Lam nhi, bọn họ vẫn hy vọng có thể tìm được một đại phu trị được cho Lam nhi trở thành một người bình thường, nhưng như vậy đối với Lam nhi mà nói thật sự là “tốt” sao?

Hôm nay lúc xem đại phu, hắn thấy trong mắt Lam nhi sự sợ hãi, cũng nhìn thấy sự tham lam trong mắt tên đại phu kia, tiếp tục như vậy thì sẽ khó bảo đảm Thượng Quan gia sẽ không dẫn sói vào nhà, gây nguy hiểm cho Lam nhi.

Tuy có thể nói các đại phu được mời về đều có trình độ nhất định, nhưng thân là đại phu chưa chắc tất cả đều có y đức. Trong nửa năm này dĩ nhiên cũng không thiếu những người lừa gạt vì tiền mà tới. Cái tên Giang đại phu này, có phải cũng như vậy không?

Vì an toàn của Lam nhi, Thượng Quan Phi Lũng quyết định tìm thời gian cùng cha mẹ nói chuyện một chút.

Đi trở về Lam viện, Thượng Quan Phi Lũng xem xét kỹ lưỡng trong phòng nàng, sau khi xác định đã an toàn mới quay sang Lam nhi nói: “Muội cứ nghỉ ngơi trước, ta sẽ kêu Hi nhi trở lại chăm sóc muội!”

Hi nhi là nha hoàn bên cạnh mẫu thân, bởi vì Lam Tuyết không thích bên cạnh có người đi theo, khi còn bé thường hay một mình ẩn núp không gặp người khác. Để tránh cho việc đó lại xảy ra, cha mẹ chưa bao giờ phái người hầu hạ nàng, nhưng trực giác của hắn tới nay hắn không muốn Lam nhi ngủ một mình.

“Tốt, cảm ơn đại ca!” Lam nhi mềm mại nói.

“Đừng khách sáo như vậy!” Thượng Quan Phi Lũng lộ ra nụ cười, nhìn muội muội lên giường nghỉ ngơi, sau đó mới xoay người đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Thượng Quan Lam Tuyết ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại ngủ, nhưng trong phòng tựa như có âm thanh gì đó nhiễu loạn, không phải là Vô Danh, Vô Danh tới sẽ không có tiếng động...

Nàng sợ hãi mở mắt ra, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh xa lạ, lập tức kêu to.

“A...” thanh âm vừa mới thốt ra, miệng nàng ngay lập tức bị người ta bịt lại.

“Tiểu thư!” Hi Nhi vừa đi tới ngay cửa, nghe được tiếng kêu lập tức mở cửa xông vào.

Bóng đen kia lập tức bắt lấy nàng đang nằm trên giường, dùng chủy thủ kê ngang cổ nàng “Câm miệng” Hắn rống to với Hi nhi.

Hi Nhi khẩn trương nhìn Thượng Quan Lam Tuyết.

“Người... Người buông tiểu thư ra mau!” Người này không phải là Giang đại phu đã chẩn bệnh cho tiểu thư hồi sáng sao? “Không cho phép lên tiếng, nếu không ta sẽ giết nàng ta” Hắn uy hiếp nói.

“Không được tổn thương tiểu thư!” Hi nhi cuống quýt la lên “Người muốn làm gì?”

“Lấy tất cả những thứ quý giá trong phòng này cho ta, mau!!!”

“Trong phòng tiểu thư căn bản là không có vật gì quý giá cả!” Hi nhi vội vàng trả lời.

“Làm theo lời của ta, nếu không nàng ta sẽ chết!” hắn uy hiếp nói.

“Nơi này thật không có tài bảo quý giá nào, người không nên làm tổn thương tiểu thư!” Hi nhi cuống quýt nói “Tiểu thư còn nhỏ, lão gia cùng phu nhân không có đem tài bảo quý giá nào để ở chỗ này!” đám hộ vệ đâu, nhanh một chút có ai đến đây đi!!!

“Thật không có?”

“Thật không có.” Hi nhi xác định trả lời.

“Xoay người sang chỗ khác.” Hắn ra lệnh.

“Làm cái gì?” Hi nhi làm theo.

“Người dẫn đường, để cho ta bình an rời khỏi chỗ này. Nhớ, nếu người dám dờ dẫm trò xảo trá thì người chết đầu tiên chính là Thượng Quan Lam Tuyết!”

“Tốt, ta dẫn đường cho người. Nhưng người không nên tổn thương tiểu thư!” Hi nhi khẩn trương nói, sau đó làm theo phân phó của hắn, mở cửa dẫn hắn đi ra ngoài.

“Hi nhi, xảy ra chuyện gì?” Nghe được tiếng Hi nhi kêu to, Thượng Quan Phi Lũng lập tức đi tới đây, vừa đứng lúc thấy Hi nhi đi ra khỏi phòng, mà Giang đại phu đang đứng sau uy hiếp Lam nhi “Giang đại phu!” Thượng Quan Phi Lũng khuôn mặt sợ hãi.

“Chớ hành động thiếu suy nghĩ, nếu không ta sẽ giết nàng!” Giang đại phu lập tức nói, tay cầm trùy thủ khê run đưa sát vào cổ của Thượng Quan Lam

Tuyết.

“Ngươi dám tổn thương Lam nhi, ta bảo đảm để cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!” Thượng Quan Phi Lũng lạnh giọng nói, con mắt chăm chú nhìn nhất cử nhất động của hắn.

“Tránh ra, nếu không ta giết nàng!” Mắt thấy hộ vệ của Thượng Quan gia cũng tới, Giang đại phu lập tức nói. Thượng Quan Phi Lũng theo dõi hắn một lúc lâu, sau đó mới nhường đường cho hắn.

Hộ vệ của Thượng Quan gia lập tức tản ra, tạo nên một con đường cho hắn.

“Ngươi có thể rời đi, nhưng để Lam nhi lại đó!” sắc mặt Lam nhi trắng bệch, cả người cứng ngắc, mắt mở to kinh sợ.

“Không nghĩ tới một nữ nhi ngu ngốc như vậy mà Thượng Quan gia của các ngươi lại cứ nhiên coi trọng như vậy. Đã như vậy, lập tức đưa ta năm ngàn lượng ngân phiếu để ta mang đi, như vậy ta sẽ không làm tổn thương nàng!” Tim nửa ngày cũng không tìm thấy một món bảo vật nào, nếu tên ngu ngốc này được coi trọng như vậy, không lợi dụng nàng ta kiếm được một khoản thì thật là đáng tiếc.

Thượng Quan Phi Lũng nheo mắt lại, tức giận tan mắt lộ ra.

“Thả Lam nhi ra, nếu không ngươi tuyệt đối không thể rời khỏi Thượng Quan gia!”

Bạn đang đọc truyện *Bắc Cung Huyền Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Vợ chồng Thượng Quan gia nghe tiếng động chạy tới, thì nhìn thấy nữ nhi đang bị bắt, con trai lớn thì đang giằng co cùng với Giang đại phu.

“Nếu như ngươi không làm theo yêu cầu của ta, thứ người chết đầu tiên chính là nàng!” Giang đại phu tâm tính hung ác, nhấn chủy thủ một cái, cổ Thượng Quan Lam Tuyết lập tức chảy ra một dòng máu.

“Dừng tay!” Thượng Quan Phi Lũng quát to.

“buông nữ nhi của ta ra, ngươi có yêu cầu gì?” Thượng Quan phu nhân lập tức lên tiếng, nếu không phải là do Thượng Quan Nghiệp ngăn lại thì nàng đã sớm xông ra.

“Năm ngàn lượng ngân phiếu.”

Giang đại phu lập tức nói.

“Lão gia!”

Thượng Quan phu nhân lập tức quay đầu nhìn về phía trượng phu.

Về mặt Thượng Quan Nghiệp cùng con trai lớn đồng dạng lạnh lùng, nhìn chằm chằm Giang đại phu.

“Buông nữ nhi của ta ra, Thượng Quan Nghiệp ta bảo đảm ngươi có thể bình an rời đi!” hắn trầm giọng nói.

“Năm ngàn lượng ngân phiếu.” Hắn không quan ngại hiểm lớn như vậy vào đây chính là vì tài bảo, nếu không hắn cần gì giả dạng đại phu, xem bệnh cho đứa ngốc này?

Thượng Quan Nghiệp về mặt lo lắng “Phi Lũng, con đi lấy ngân phiếu lại đây!”

“Dạ, cha!” Thượng Quan Phi Lũng lúc này mới xoay người, khóe mắt đột nhiên trông thấy từ trong phòng Lam nhi bắn ra một mảnh lá cây, trúng vào ngay sau lưng tên đại phu kia.

Hắn trúng ám khí cả người cứng đờ, đứng yên ở đó.

Thượng Quan Phi Lũng lập tức phi thân tới trước, một chưởng đánh bay chủy thủ cướp lại tiểu muội trong tay hắn.

“Lam nhi!” Thượng Quan phu nhân lập tức ôm nữ nhi, Thượng Quan Phi Lũng lần nữa xoay người bay vào phòng, chỉ chốc lát sau lại đi ra ngoài.

Thượng Quan Nghiệp cố gắng kiềm chế mới có thể ngăn cản mình không bay về phía trước, vặn gãy cổ tên Giang đại phu kia.

“Người đâu, đem hân dẫn đi, giao cho quan phủ xử lý!” Cứu lại được Lam nhi rồi, hân lập tức ra lệnh mang đi, tránh để cho mình lại động thủ giết người.

“Vâng!” hộ vệ Thượng Quan gia nhanh chóng đem người giải đi, trong Lam viện cuối cùng cũng khôi phục yên tĩnh.

Nữ nhi thoát hiểm, Thượng Quan Nghiệp cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng hân giống như con trai cũng nhìn thấy có người ra tay trợ giúp, nhưng lại không biết được người đã ra tay là ai.

“Phi Lũng?”

Thượng Quan nghiệp nhìn về phía nhi tử.

Thượng Quan Phi Lũng lắc đầu một cái, bày tỏ bên trong phòng không có bất kỳ ai.

“Phu nhân, hãy buông Lam nhi ra trước, cổ nàng bị thương cần được bôi thuốc!” Thượng Quan Nghiệp nói, bất cứ chuyện gì cũng có thể bỏ qua một bên, an toàn của con gái mới là quan trọng nhất.

“Lão gia. . . .” Thượng Quan phu nhân bước về phía trượng phu, Thượng Quan Phi Lũng ôm muội trở lại bên trong phòng, sau đó đi lấy cao được, bôi thuốc cho nàng.

Hi nhi cũng đi theo bận rộn, bưng nước âm tổi, thay đổi bộ y phục mới cho Lam Tuyết, đem bộ y phục kia vứt bỏ đi.

Thượng Quan Lam Tuyết sắc mặt vẫn trắng bệch, ánh mắt trống rỗng, run rẩy không ngừng, nàng ngay cả một câu cũng không thốt ra được.

“Lam nhi?” Thượng Quan Phi Lũng khẽ gọi, phát hiện ra nàng có cái gì không bình thường.

Thượng Quan Lam Tuyết không có trả lời.

“Lam nhi, không sao, muội an toàn rồi.” Hân nhẹ giọng dụ dỗ, nhưng Thượng Quan Lam Tuyết không có nhìn hân, chẳng qua là trừng thẳng cặp mắt, nhưng lại không nhìn người nào cả.

Vợ chồng Thượng Quan gia cũng phát hiện ra có cái gì không đúng.

“Lam nhi?”

Thượng Quan Lam Tuyết sợ hãi run rẩy, vẫn không nhìn về phía bọn họ, về mặt sợ hãi không thôi.

“Lam nhi đừng sợ, người xấu đã bị bắt đi, con an toàn rồi, có cha ở đây, không có bất kỳ người nào có thể tổn thương con được nữa.” Thượng Quan Nghiệp cũng dụ dỗ nói.

Nhưng Thượng Quan Lam Tuyết vẫn như cũ không có trả lời.

“Lão gia?”

Thượng Quan phu nhân khẩn trương nhìn về phía trượng phu.

“Đừng lo lắng, Lam nhi nhất định là kinh sợ quá độ.” Thượng Quan Nghiệp trước tiên trấn an thế tử, sau đó mới nhìn về phía nhi tử “Phi Lũng, tối nay con ở đây chăm sóc cho Lam nhi, một bước cũng không được rời đi.

“Dạ, cha.”

Thượng Quan Phi Lũng gật đầu một cái.

“Phu nhân, chúng ta về phòng trước.”

“Không muốn, ta muốn bên cạnh chăm sóc cho Lam nhi.”

Thượng Quan phu nhân lắc đầu không chịu đi.

“Phu nhân, nàng bây giờ còn rất kích động, ở chỗ này cũng không giúp được Lam nhi. Đêm đã khuya, chúng ta trước hết để cho Lam nhi nghỉ ngơi, có lẽ ngủ được một giấc, tinh thần của nó sẽ tốt hơn một chút.” Lam nhi luôn luôn nhất gan, tối nay lại bị kinh sợ lớn như vậy, bọn họ ở đây quá nhiều người sẽ chỉ làm cho Lam nhi sợ hơn.

“Đúng nha, mẹ yên tâm đi! Ta sẽ chăm sóc Lam nhi, sẽ không có ai có thể tổn thương muội ấy được!” Thượng Quan Phi Lũng bảo đảm.

Thượng Quan phu nhân hít sâu một cái, “Được rồi.” Nàng lại nhìn về phía nữ nhi. “Lam nhi, ngày mai mẹ sẽ trở lại thăm con.”

“Chăm sóc cho Lam nhi thật tốt!”

Dần dò thêm một tiếng nữa, Thượng Quan Nghiệp mới đỡ thê từ rồi đi.

Trong phòng lập tức yên tĩnh lại, Thượng Quan Phi Lũng muốn đỡ muội muội nằm xuống, nhưng vừa mới đụng vào tay của Lam Nhi, nàng lại tiếp tục run rẩy sợ hãi.

“Lam nhi?” Thượng Quan Phi Lũng nhìn nét mặt của nàng, nàng mở to đôi mắt, đôi môi phát ra âm thanh rất nhỏ, giống như đang run rẩy, hoặc là đang lẩm bẩm nhớ tới cái gì đó.

Thượng Quan Phi Lũng cẩn thận lắng nghe.

“Vô.... Danh... Vô Danh....”

Thượng Quan Phi Lũng cảnh giác khác thường, lập tức quay đầu lại, thì thấy một thân ảnh màu đen đã tiến vào bên trong phòng, áo khoác theo gió tung bay.

Thượng Quan Lam Tuyết vốn đang ngồi trên giường vừa nhìn thấy mặt hắn, lập tức nhảy xuống giường chạy về phía hắn, mà hắn lại khom người giang hai cánh tay ra, đem nàng ôm vào trong ngực, che chở bảo vệ cho nàng.

Thượng Quan Phi Lũng nhìn thấy người mới đến dáng vẻ lạnh lùng, nhưng Lam nhi lại không có chút e ngại nào chạy tới gần hắn, đối với hắn còn có vẻ tín nhiệm lệ thuộc nhiều hơn cả người thân của mình.

Lam nhi chưa bao giờ rời khỏi Thượng Quan gia, làm sao lại biết người này?

ở trong ngực hắn, thân thể nàng đang run rẩy dần dần trở lại bình thường, mà hắn nhẹ nhàng chậm chạp vuốt lưng của nàng, trên mặt vẫn là lạnh lùng, nhưng trong mắt lại cực kỳ ôn nhu thương tiếc.

“Ta sợ.” Thượng Quan Lam Tuyết thấp giọng lên tiếng.

Thượng Quan Phi Lũng ngạc nhiên, hắn cùng cha mẹ dụ dỗ nửa ngày mà Lam Nhi cũng không có đáp lại, nhưng nàng lại chủ động nói chuyện với hắn.

“Đừng sợ, không có ai có thể tổn thương nàng.” Hắn thấp giọng dụ dỗ, không hề chú ý gì đến Thượng Quan Phi Lũng, chẳng qua là ôm lấy Lam Tuyết ngồi lên một cái ghế.

Lam Tuyết ôm hắn thật chặt, mặt dán vào ngực của hắn, khuôn mặt trắng bệch dần dần có huyết sắc.

“Là người ra tay không chế tên Giang đại phu đó?” Thượng Quan Phi Lũng đột nhiên nghĩ ra, nhưng... Hắn làm sao có thể vượt qua thủ vệ đông đúc của Thượng Quan gia?

Hắn không có trả lời, cũng không có ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm trầm như bầu trời đêm chỉ lặng lẽ nhìn nàng, Thượng Quan Phi Lũng lại càng ngạc nhiên hơn phát hiện ra Lam nhi lại bắt đầu cười.

“Người thật ra là ai?”

Lời nói không có thiện ý của hắn vừa thốt ra đã khiến nụ cười trên mặt Lam nhi đột nhiên biến mất, nàng sợ hãi nhìn hắn.

“Đại ca... huynh đang tức giận ư?”

“Không có, ta không có tức giận” Thượng Quan Phi Lũng nhanh chóng hạ giọng nói “chỉ là ca ca muốn biết, hắn là ai?”

“Hắn là người tốt, ta thích hắn, đại ca đừng hung dữ với hắn.” Nàng ôm chặt Vô Danh, rất sợ hai người sẽ đánh nhau.

“Đừng lo lắng!” hắn nhẹ nhàng nói, khẽ kéo tóc nàng ra, nâng cằm nàng lên, trông thấy vết máu trên cổ nàng “Đau không?”

“Đau.” Nàng gật đầu một cái.

Hắn móc từ trong ngực ra một bình sứ nhỏ, đồ nhũ cao màu trắng ở bên trong ra, nhẹ nhàng bôi lên vết thương của nàng, sau đó đẩy nắp bình lại, đưa bình giao cho nàng.

“Mỗi ngày sáng tối lau vết thương xong bôi lên, rất nhanh sẽ lành lại, cũng không có lưu lại sẹo đâu!” hắn nói.

“Ừ.” Nàng cẩn thận ghi nhớ, sau đó chần chờ hỏi: “Kia. Người muốn đi sao?”

“Chờ nàng ngủ xong, ta mới đi.” Hắn còn có việc, không thể ở lâu.

Trên mặt Lam Tuyết là bất mãn không thôi.

“đừng buồn, ta sẽ rất nhanh trở lại thăm nàng!” Hấn lấy một vẻ ôn nhu khác hẳn vẻ bề ngoài nói. Trên mặt Lam Tuyết cũng nhẹ nhàng hơn một chút.

“Người xấu sẽ đến. . . .” Nàng sợ!

“Yên tâm, không có ai có thể tổn thương nàng.” Hấn thấp giọng dụ dỗ, khẽ hôn lên trán nàng. Thượng Quan Phi Lũng ngồi một bên xem chút nữa là lời cả con mắt ra. “Nhắm mắt lại, ngủ một giấc thật ngon, ta sẽ ở đây!”

“Kia, ta muốn ngoi ru ta ngủ...” nàng nhẹ giọng yêu cầu, rất sợ hấn sẽ không đáp ứng.

“Ừ.” Hấn gật đầu.

Thượng Quan Lam Tuyết rốt cục cũng nở nụ cười lần nữa, dựa vào trong ngực hấn, nghe lời nhắm mắt lại.

Chờ cho đến lúc nàng hơi thở đều đặn, xác định nàng đã ngủ, hấn mới cẩn thận kéo áo khoác bọc kín nàng, không để cho nàng cảm lạnh. Sau đó, hấn mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thượng Quan Phi Lũng đang sừng sờ.

“Đây là lần thứ hai, các người không có bảo vệ nàng thật tốt.” Hấn nhàn nhạt mở miệng.

“Lần thứ hai?” Thượng Quan Phi Lũng cau mày.

“Lần đầu tiên là bốn năm trước, ở trên tổ trạch Thượng Quan gia, cổ nàng còn bị lưu lại vết bầm, người đã quên sao?”

Thượng Quan Phi Lũng dĩ nhiên là chưa quên. Lần đó trở về tổ trạch tế tự, cha mẹ không có ở đó, có một ngày Lam nhi đi lại trong nhà vào buổi tối đã gặp phải đạo phi. Nghe nói sau đó những kẻ đạo phi kia đều...

“Thì ra người san bằng Phùng trại chính là người!” Thượng Quan Phi Lũng suy nghĩ sâu xa nói.

Năm đó Thượng Quan gia cũng tra ra đạo tặc đêm đó là do Phùng trại giả danh Huyền Vũ đường gây ra, thế nhưng lúc đó Phùng Trại đã bị tiêu diệt rồi.

“Đó là thời điểm người quen biết Lam nhi?”

Theo lệ thường Vô Danh không hề để ý tới câu hỏi của người bên cạnh.

“Lam tuyết trời sinh trí lực không hoàn hảo, đây là sự thực không thể thay đổi, Thượng Quan gia cần gì phải cưỡng cầu? Hay là...” Hấn ngừng lại “nàng tư chất không toàn vẹn, không xứng đáng là người của Thượng Quan gia?”

“Bất kể nàng như thế nào, vẫn là Thượng Quan Lam Tuyết, là muội muội của ta!” điều này không cần phải nghi ngờ “Tìm kiếm đại phu cho Lam nhi là chuyện của Thượng Quan gia chúng ta, không liên quan tới người!”

“Nhưng hành động của các người lại hại nàng suýt chút nữa đã bỏ mạng rồi!” hấn nhàn nhạt nhắc nhở “không quan tâm, cần gì cưỡng cầu nàng phải giống như người bình thường? Chuyện của Thượng Quan gia, ta không có hứng thú. Nhưng Lam Tuyết... cũng không hoàn toàn thuộc về Thượng Quan gia các người.”

“Có ý gì?”

“Chỉ cần Thượng Quan gia một lần nữa để cho Lam Tuyết gặp phải nguy hiểm, ta sẽ dẫn nàng rời đi!” hấn lạnh nhạt nói, tựa như đang đàm luận với khí trời, tay vẫn không quên điều chỉnh tư thế cho Lam Tuyết, để cho nàng có thể thoải mái ngủ hơn.

“Người tại sao lại mang Lam nhi đi?”

Hấn lạnh lùng không có chút biểu tình, không thèm trả lời loại vấn đề nhàm chán này.

Thượng Quan Phi Lũng trong nháy mắt tỉnh táo lại, người này thật lãnh ngạo, cuồng vọng, nhưng hấn cũng không phải là nhân vật bình thường, có thể không tiếng động, tự do ra vào Thượng Quan gia, Thượng Quan Phi Lũng không dám xem thường hấn.

“Người cứu Lam nhi hai lần, Thượng Quan gia thiếu hai người phần ân nghĩa.” Thượng Quan Phi Lũng nói.

“Thượng Quan gia không nợ ta cái gì cả, Lam Tuyết là Lam Tuyết, Thượng Quan gia là Thượng Quan gia.” Giọng nói của Vô Danh thùy chung chỉ giống như người đứng xem, chỉ trần thuật lại, cũng không có chút biểu tình nào.

Nhưng hấn với Lam Tuyết cũng rất là quan tâm, nếu không sẽ không ra tay cứu người. Chỉ cần điểm này, Thượng Quan Phi Lũng cũng phải cảm kích hấn.

“Người cứu Lam nhi, tại sao không trực tiếp ra mặt?”

“Không có cần thiết.”

Hắn ôm Lam Tuyết đứng lên, đem nàng để lên giường, đắp chăn cho nàng.

“Vô Danh.” hắn chuyển động khiến cho nàng hơi mở mắt ra.

“Không có gì đâu, tiếp tục ngủ đi.” Hắn thấp giọng dụ dỗ, nghiêng người ngồi bên mép giường, một tay nắm lấy tay nàng.

Nàng không tự chủ khẽ mỉm cười, sau đó chìm vào giấc ngủ say.

“Vô Danh?”

Thượng Quan Phi Lũng lần nữa cau mày lại.

“Nếu Thượng Quan gia quả thực yêu mến Lam Tuyết, thì đừng miễn cưỡng nàng phải xem đại phu nữa. Nàng nhát gan lại sợ đau, từ ngày nàng phải xem đại phu tới giờ nàng chưa từng vui vẻ qua!” hắn không cần ngần ngại ở nơi này, nhưng cũng có thể biết được tình trạng của nàng. Trong hai lần gần gũi nhau, nàng không có nói gì nhưng hắn có thể nhìn ra được.

Chuyện Thượng Quan gia tìm đại phu mặc dù không thể tính là lớn lao gì, nhưng cũng không phải là bí mật, hắn không thể nào không biết.

“Người đã sớm biết tình trạng của Lam nhi?” Từ trong thái độ của hắn, Thượng Quan Phi Lũng rất hoài nghi, hắn làm sao có thể thần thông quảng đại như vậy?

“Năm ấy khi Lam Tuyết mười tuổi, đã mắc bệnh. Người có nhớ không?” Thượng Quan Phi Lũng nghe thấy lập tức gật đầu, hắn lại tiếp tục nói: “Tên đại phu trẻ tuổi đó là bằng hữu của ta, lúc đó ta đã nhờ hắn chữa bệnh cho Lam Tuyết, nếu như hắn không có cách nào chữa trị được cho Lam Tuyết thì trên thế gian này đại khái là sẽ không có ai có thể chữa được. Bất quá, Lam Tuyết mặc dù thiên tư khiêm khuyết, nhưng lại có thể chất trời sinh không sợ độc chất, ta không biết là song sinh của nàng Thượng Quan Từ Lũng có hay không?”

“Lam nhi không sợ độc?” Thượng Quan Phi Lũng kinh ngạc hỏi.

Hắn chỉ là một người xa lạ, mà so với người thân như bọn họ lại biết được tình trạng của Lam nhi sớm hai năm, cũng đã vì Lam nhi nghĩ tới biện pháp rồi.

Mà bọn họ mặc dù chưa từng ruồng bỏ Lam nhi, nhưng lại vẫn còn hy vọng nàng có thể giống như người bình thường, chuyện này đối với Lam nhi mà nói không phải là một loại ruồng bỏ sao?

Sắc trời sáng dần, hắn đứng lên, trùi mền đắp lại chăn cho người đang ngủ say, sau đó mới hướng về phía Thượng Quan Phi Lũng nói:

“Nếu thật sự đau lòng cho Lam Tuyết, thì hãy khuyên cha mẹ người đừng tìm đại phu cho nàng nữa!” lưu lại một câu cuối cùng, hắn xoay người đi về phía cửa.

“Chậm đã!” Thượng Quan Phi Lũng kêu lên “Nói cho ta biết, người là ai?”

“Bác Cung Vô Danh!” lời nói vừa dứt, hắn bỗng nhiên lướt ra ngoài cửa, mà cửa phòng sau khi hắn rời đi thì cũng yên lặng đóng lại.

Tuổi không lớn, nhưng tu vi võ công lại cực kỳ cao. Cứ như vậy Thượng Quan Phi Lũng sững sờ đứng đó một hồi lâu.

Tầm mắt lại chuyển sang Lam nhi vẫn đang ngủ say, trên mặt nàng không còn vẻ giật mình hốt hoảng nữa, hiển nhiên là Bác Cung Vô Danh rất hiểu phải làm sao để trấn an cảm xúc của Lam nhi.

Có người như vậy bảo vệ, coi như là Lam nhi may mắn sao?

Buổi sáng hôm sau, Thượng Quan Lam Tuyết tỉnh dậy ở trên giường của mình.

“Lam nhi.” Nàng vừa tỉnh lại, Thượng Quan Phi Lũng đang ngồi nghỉ ngơi ở bên cạnh bàn lập tức phát giác.

“Đại ca?” nàng mơ hồ xoa mắt, có chút mơ hồ tại sao đại ca lại ở chỗ này.

“ngủ ngon không?” Thượng Quan Phi Lũng đến gần bên giường.

“Vâng!” nàng gật đầu một cái, quỳ gối trên giường đem chăn bông gấp gọn, sau đó mới xuống giường chuẩn bị rửa mặt.

“Lam nhi” Đợi nàng rửa mặt xong, Thượng Quan Phi Lũng kéo nàng đến trước mặt mình “Muội vẫn còn nhớ rõ chuyện xảy ra hôm qua chứ?”

Trong nháy mắt, vẻ mặt của nàng hiện lên vẻ khiếp sợ cùng khủng hoảng, nhưng sau đó nàng trấn tĩnh lại, trả lời “Nhớ!”

“Còn sợ sao?” Thượng Quan Phi Lũng thấp đầu nhìn vết thương trên cổ nàng, vết máu tựa như đã phai nhạt rất nhiều.

“Không sợ.” Nàng lắc đầu một cái.

“Không sợ?”

“Vâng” nàng gật đầu, đột nhiên cười một tiếng.”Có Vô Danh.”

Nói đến Vô Danh, liền nghĩ đến chuyện Vô Danh dặn dò, nàng lập tức chạy tới ghế, tìm được bình sứ kia xong mở ra, đem nhũ cao bôi lên vết thương, xong mới thở ra đóng nắp lại, cất đi.

Thượng Quan Phi Lũng thấy nàng đối với giao phó của “Người khác” ghi nhớ như vậy, lại vô cùng khéo léo làm theo, thật không biết nên nói là do mình làm đại ca quá thất bại, hay là cái tên “người khác” đó quá giỏi gạt người, để cho Lam nhi dù cho lúc này hắn không có ở đây nhưng cũng luôn nghe theo mọi lời của hắn nói.

“Vô Danh. Thường hay tới thăm muội không?” Thượng Quan Phi Lũng hỏi.

“Không thường xuyên.” Nàng lắc đầu một cái.

“Hắn đi, muội có biết không?” Hắn hỏi nữa.

“Biết.” ánh mắt nàng ảm đạm, ngay sau đó lại bùng tỉnh “nhưng hắn sẽ trở lại!”

“Cùng đại ca nói chút chuyện về Vô Danh đi!”

“Hắn...” Nàng suy nghĩ một chút, rất khó khăn nói “Muội không biết phải nói gì”

“Rất nhiều nha, ví dụ như muội khi nào thì quen hắn?” Hắn khích lệ nói.

“Trước đây rất lâu” Có câu hỏi, nàng khẽ trả lời “người xấu muốn... giết muội” Nàng làm bộ nheo cổ của mình “Vô Danh cứu muội, bị chảy máu...”

Nghe vậy thì ra Bắc Cung Vô Danh vì cứu Lam nhi mà bị thương, như vậy quả nhiên là ở cái sự kiện ở tổ trạch hơn bốn năm trước rồi.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó.” Nàng lại vừa nói vừa suy nghĩ.”Sau đó Vô Danh đáp ứng muội nhất định sẽ trở về thăm muội nữa.”

“Hắn đối với muội rất tốt sao?”

“Vâng” nàng dùng sức gật đầu “Vô Danh hay nghe muội nói chuyện, ngủ cùng với muội...”

Bỗng nàng ngủ... Lòng mây Thượng Quan Phi Lũng hiện lên ba đường hắc tuyến.

“Muội thích hắn!” nàng tổng kết lại

“Nếu như đại ca từ nay về sau không cho phép hắn tới đây, muội sẽ như thế nào?” Thượng Quan Phi Lũng dò xét nói.

Hắn vừa nói, sắc mặt Thượng Quan Lam Tuyết lập tức trở nên tái nhợt.

“Không muốn.” Nàng lắc đầu, đáy mắt đã có lệ rơi, nàng bắt đầu lui về phía sau, thân thể nhỏ nhỏ giống như không chịu nổi, lão đảo muốn ngã.

“Đại ca chỉ nói đùa mà thôi!” Thượng Quan Phi Lũng lập tức an ủi. “Đừng khóc, Vô Danh sẽ đến nữa, muội không cần lo lắng đâu!”

“Thật. Thật sao! ?” Nàng không yên tâm hỏi.

“Thật.” Nếu như tên kia bốn năm nay ra vào Thượng Quan gia như chỗ không người thì cho dù Thượng Quan gia có cho thêm nhiều hộ vệ nữa cũng cản không được hắn.

Nhưng hỏi nàng như vậy, cũng đủ cho hắn biết Bắc Cung Vô Danh có mấy phần cân lượng ở trong lòng Lam nhi rồi.

“Vô Danh là người tốt.”

Nàng lúc này mới chậm rãi đi về phía hắn “Đại ca đừng hung dữ với hắn!”

Thượng Quan Phi Lũng ôn hòa cười một tiếng.

“Tốt, ta sẽ không hung dữ với hắn” hắn nói. “Nhưng mà đại ca muốn muội đáp ứng đại ca một chuyện!”

“Chuyện gì?”

Giương mặt nàng tràn đầy nghi ngờ.

“Nếu như về sau gặp phải bất kỳ chuyện gì muội không thích, muội nhất định phải nói ra. Nếu như không có ai nghe muội, muội liền nói cho đại ca biết!”

hắn không hy vọng nàng vì thuận theo người khác, quên đi bản thân mình.

“Chuyện muội không thích?” Nàng không hiểu lắm.

“Giống như chuyện muội không thích xem đại phu nhưng lại không nói ra vì không muốn làm cho cha mẹ lo lắng khổ sở!” hắn nêu ví dụ.

“Nhưng là.”

“nếu như muội không muốn nói cho cha mẹ, thì hãy nói cho đại ca biết, đại ca sẽ xử lý giúp muội. nhưng mà tuyệt đối không được miễn cưỡng bản thân mình, phải tận lực làm cho mình vui vẻ, hiểu chưa?” Thượng Quan Phi Lũng giải thích.

“Vâng!” nàng cố gắng hiểu những lời hắn nói.

Giống như Bắc Cung Vô Danh nói, nếu thật sự thương nàng, thì để cuộc sống của nàng trôi qua vui vẻ mới là trọng yếu nhất.

Đem tình hình của Lam nhi nói ra một lần, sau đó nói về chuyện của Bắc Cung Vô Danh công thêm chuyện phát sinh tối ngày hôm qua nói cho cha mẹ biết, Thượng Quan Phi Lũng hy vọng cha mẹ có thể đồng ý.

“Cha, mẹ bất luận là Lam nhi như thế nào, cũng đều là nữ nhi của nhà Thượng Quan, không phải sao? Coi như mẹ lo lắng Lam nhi sau này không tìm được chồng tốt thì lại có làm sao? Thượng Quan gia tuyệt đối có năng lực chiều cổ cho Lam nhi cả đời này!”

“Chúng ta có thể chăm sóc cho Lam nhi cả đời, nhưng không có nghĩa là có thể mang lại cho Lam nhi hạnh phúc!” Thân là mẹ, Thượng Quan phu nhân vẫn ưu tư nặng nề. Lam nhi nếu phải cô đơn cả đời, thì như thế nào có thể vui vẻ đây?

“Mẹ, con hiểu bản thân của người, nhưng Lam nhi thiên tư chưa đủ là sự thật, nếu như có cơ hội thay đổi thì chúng ta nhất định sẽ không buông tha. Nhưng nửa năm qua Lam nhi đã xem biết bao nhiêu đại phu rồi, kết quả vẫn không thay đổi!” Thượng Quan Phi Lũng tạm dừng lại “Mẹ, mẹ biết không? Lam nhi cho rằng mình đã sinh bệnh gì, cho nên mới phải xem đại phu. Muội ấy sợ xem đại phu, nhưng không dám nói, bởi vì muội ấy không muốn cha mẹ khổ sở lo lắng, sợ nghịch lại ý cha mẹ. Chúng ta muốn suy nghĩ cho Lam nhi, nhưng lại suýt chút nữa làm hại Lam nhi rồi, tối hôm qua...” hắn khép mắt lại nói “Nếu như tối hôm qua chúng ta không cứu được Lam nhi. . .”

Lời sau hắn không cần phải nói, vợ chồng Thượng Quan Nghiệp cũng biết kết quả, nhưng điều làm Thượng Quan phu nhân khiếp sợ chính là lời trước đó của Phi Lũng.

“Lão gia.” Thượng Quan phu nhân nhìn về trượng phu.

“Phu nhân, Phi Lũng nói rất đúng!” Thượng Quan Nghiệp khẽ ôm thê tử “Lam nhi thiên tư chưa đủ, nhưng nó đơn thuần thiện lương, hiểu được suy nghĩ của người khác, vì không để chúng ta lo lắng mà tình nguyện chịu khổ sở một mình, có nữ nhi như vậy chúng ta cũng nên thỏa mãn rồi!”

“Nhưng là.”

Bà vẫn rất hy vọng nữ nhi được bình thường. . .

“Thành thật mà nói, ta lại cảm thấy Lam nhi như vậy rất tốt, nó vĩnh viễn là tiểu nữ mà Thượng Quan Nghiệp ta yêu thương nhất!” không lấy chồng mới tốt, hắn mới không hy vọng con gái mình thương mình đau từ nhỏ tới lớn, quay đầu lại đã biến thành con người ta, con gái có thể vĩnh viễn ở lại bên cạnh hắn là tốt nhất.

Bắt đầu từ bây giờ, Thượng Quan gia không cần đại phu nữa. Hắn muốn nghiêm khắc hơn tăng cường huấn luyện mấy đứa con trai, để cho bọn nó có năng lực tuyệt đối có thể bảo vệ nữ nhân của Thượng Quan gia.

Chuyện tối ngày hôm qua, tuyệt tuyệt đối hắn không cho xảy ra nữa!!!

Bạn đang đọc truyện *Bắc Cung Huyền Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Không cần xem đại phu nữa, nụ cười của Thượng Quan Lam Tuyết rạng rỡ hơn rất nhiều.

Mà Thượng Quan Nghiệp cũng bảo vệ cho con gái rất tốt, không hề để cho con gái phải chịu một nguy hiểm gì nữa.

Mặc dù Thượng Quan Lam Tuyết thiên tư chưa đủ, nhưng dung mạo của nàng theo thời gian lớn lên, lại càng thêm tuyệt mỹ thoát tục. Đến tuổi cập kê,

người mai mối thiếu chút nữa giẫm bằng bậc cửa của Thượng Quan gia, nhưng từng người từng người một bị Thượng Quan Nghiệp tổng cổ ra ngoài.

Ai dám suy nghĩ muốn cướp nữ nhi của hắn đi, chính là kẻ địch của Thượng Quan Nghiệp này, mà cư xử với kẻ địch thì cũng không cần phải khách khí, trực tiếp “Mời” hắn rời khỏi Thượng Quan gia là được rồi.

Sau đó, tất cả người làm mai mối cũng bị cự tuyệt ở bên ngoài cửa không cho vào.

Nhưng Thượng Quan Nghiệp dù kiên trì như thế nào, trong năm hăm năm mười bốn tuổi đã phải rất đau lòng gả ra ngoài hai nữ nhi.

Đại tiểu thư Thượng Quan Lục Tụ gả cho con trai của bạn thân hăm Sở Ngôn.

Nhị tiểu thư Thượng Quan Hồng Yên cùng thương nhân nổi danh Tư Đồ Tuyên yêu mến lẫn nhau lập thành gia thất.

Hiện tại, hắn chỉ còn lại Thượng Quan Lam Tuyết đưa con gái này, Thượng Quan Nghiệp kiên quyết không để cho con gái bảo bối của mình có cơ hội bị người ta bắt cóc đi nữa!!

Sau khi con trai lớn trưởng thành, Thượng Quan Nghiệp đã có kế hoạch đem toàn bộ sản nghiệp của Thượng Quan gia giao cho các con quản lý, mình đã sớm có kế hoạch dưỡng lão rồi.

Qua hết năm, hắn quyết định mang thê tử đi dạo chơi non nước chung quanh, dĩ nhiên Thượng Quan Lam Tuyết cũng đi theo bọn họ. Điểm đầu tiên bọn họ tới chính là Hoàng Sơn cảnh sắc thiên biến vạn hóa.

“Lam Tuyết con gái ngoan, đi cẩn thận một chút, nơi này rất cao, khí trời rất lạnh nha!” Thượng Quan lão gia ở phía trước dẫn đường, bên tay thì đỡ thê tử nhưng vẫn không quên quay đầu dặn dò nữ nhi chú ý an toàn.

“Vâng!” Thượng Quan Lam Tuyết toàn thân mặc một bộ áo màu lam, bởi vì đi một đoạn đường dài mà có chút thở gấp.

Thượng Quan phu nhân cũng lo lắng quay đầu lại nhìn một cái.

“Lão gia, người đi đỡ Lam nhi đi.” Tuy nói phía sau có người làm đi theo, nhưng mà Lam nhi một chút võ công cũng không có, lại chưa từng ra khỏi nhà đi xa, vừa đi lập tức phải đi đường núi, thân thể nhất định là không chịu được.

“Con không sao.” Thượng Quan Lam Tuyết lập tức lắc đầu một cái, cố gắng mỉm cười với cha mẹ “Con chỉ có chút thở gấp thôi, còn có thể đi được!”

“Lam nhi ngoan, còn một chút nữa là tới rồi!” Thượng Quan lão gia đưa mắt ra lệnh cho người làm phía sau cần phải chú ý động tĩnh của tiểu thư, nếu tiểu thư có gì không tốt, bọn họ chờ trở về nhận gia pháp đi!

Đám người làm lập tức hiểu rõ, cả đám sau lưng bảo hộ cho tiểu thư.

Thượng Quan lão gia thương yêu thê tử đã nổi danh, mà trên làm dưới theo, Thượng Quan gia từ trên xuống dưới đều tuân theo sứ mạng bảo vệ nữ nhân của Thượng Quan gia.

Mất thấy đám người làm ngoan ngoãn nghe lệnh, Thượng Quan lão gia phi thường hài lòng, tiếp tục đỡ phu nhân lên đường, rốt cục cũng lên tới “Quan Bộc Lâu”.

Quá mức chú ý thê tử cùng nữ nhi, khiến cho Thượng Quan Nghiệp không chú ý nhiều quang cảnh chung quanh mình.

“con gái ngoan, có mệt hay không?” sau khi đỡ thê tử ngồi xuống nghỉ ngơi, Thượng Quan lão gia lập tức chiều cô nữ nhi.

“Không mệt.” Mặc dù có chút thở gấp, nhưng mà Lam Tuyết vẫn nở nụ cười với phụ thân.

“Vậy thì tốt.” Thượng Quan lão gia yêu thương nhìn nữ nhi một chút, sau đó nhìn lại về phía đám người làm “Tất cả mọi người nghỉ ngơi một chút đi!”

“Thật cảm tạ lão gia.” Chúng người làm đáp lại.

Tất cả mọi người nghỉ ngơi, Thượng Quan Nghiệp bắt đầu hào phóng giới thiệu cảnh sắc của Hoàng Sơn.

“Hoàng Sơn tập hợp sự hùng vĩ của Thái Sơn, mây khói của Hành Sơn, thác nước chảy của Lư Sơn, vẻ xinh đẹp của Nga Mi, sự hiểm trở của Hoa Sơn, đã tới Hoàng Sơn rồi thì những ngọn núi khác không cần xem cũng được!” Bởi vì có câu: “Kiến quá hoàng sơn, thiên hạ vô sơn hĩ”

* nghĩa là: đã nhìn thấy Hoàng Sơn, thiên hạ không còn ngọn núi nào nữa.

“lão gia, những lời này không phải là muốn nói từ nay về sau người sẽ không dẫn ta cùng Lam nhi đi xem Ngũ Nhạc sơn đi?” Thượng Quan phu nhân trêu ghẹo liếc nhìn phu quân.

“Dĩ nhiên là không phải!” Thật vất vả hắn mới đem toàn bộ gia nghiệp giao cho các con xử lý, hiện tại một thân nhân rồi đám mê lớn nhất của hắn chính là mang vợ con đi khắp nơi, thưởng thức cảnh đẹp nhân gian.

Căn cứ vào việc ba đứa con gái cưng đã có hai đứa bị người ta cướp mất, Thượng Quan lão gia đối với con gái nhỏ nhất lại càng thêm giữ chặt, tự mình coi chừng, tuyệt đối không để cho tên đằng đồ từ nào có cơ hội tới gần cướp mất nàng. “Ta chỉ nói cho các người biết qua cảnh đẹp của Hoàng Sơn, sau đó chúng ta sẽ đi tới những nơi khác!”

“Như vậy thì còn nghe được!” Thượng Quan phu nhân hài lòng gật đầu một cái, quay đầu cười với con gái. Lam Tuyết trên mặt hiện lên vẻ choáng váng, mê muội nhìn về phía xa.

“con gái ngoan, đang nhìn cái gì vậy?” Thượng Quan lão gia cũng nhìn theo con gái hỏi.

“Tuyết.” Nàng hướng về phía ngọn núi màu trắng ở nơi xa cười.

Khuôn mặt tuyết mỹ của Lam Tuyết bởi vì chuyên chú mà tỏa ra một cổ thần thái mê ly, hơn nữa nàng mặc một thân màu lam nhạt, theo ánh mặt trời thoát nhìn như một tầng mây màu lam chìm trong sương mù. Nếu như quanh nàng không có những người làm kia, thì vô tình nhìn thấy sẽ có thể cho nàng là tiên nữ rơi xuống phạm trần.

Cho dù đã nhìn hàng ngày, nhưng những người làm này thỉnh thoảng sẽ bị tiểu thư mê hoặc tới thất thần. . .

Thượng quan lão gia ho khan hai tiếng, đám người làm lập tức hồi thần trở lại.

Vẫn luôn đi theo Thượng Quan gia đến Hoàng Sơn để chuẩn bị bắt đi Lam Tuyết, Tề Thịnh Dung đang ẩn thân một bên cũng thiếu chút nữa là nhìn tới mất hồn.

Đẹp, thật là quá đẹp, đẹp đến mức không cách gì hình dung được! Tề Thịnh Dung bình sinh đã gặp nhiều cô gái, nhưng không có một người nào, không người nào có thể sánh được một nửa của nàng.

Hắn giơ tay, chậm rãi ra dấu, Lý Song Toàn thủ hạ đắc ý của hắn lập tức hiểu ý, tất cả mọi người liền đeo mặt nạ lên.

Không khí không đúng!

Thượng Quan lão gia cảnh giác nheo mắt lại, một đám người mang mặt nạ đang xông ra bao vây bọn họ, chặn tất cả đường đi của Thượng Quan gia.

“Hừ! một đám cầu tặc!” Thượng Quan lão gia khinh thường.

Nhận thấy được cái nhìn ác ý đang chăm chú nhìn mình, trên mặt của Lam Tuyết không còn nụ cười thanh thản nữa, nàng sợ hãi nhìn về phía những người mang mặt nạ kia, chạy đến co người lại bên cạnh phụ thân.

“Lam nhi đừng sợ, có cha ở đây!” Gặp phải loại tình huống này, Thượng Quan lão gia không quá lo lắng cho thân tử của mình, mà luôn chú ý lo lắng cho nữ nhi nhất gan sợ hãi.

“Còn có mẹ nữa!” Thượng Quan phu nhân nhíu mày nhìn đám người trước mắt, lửa giận bùng lên. Võ công của bà không thật sự cao, nhưng lá gan thì lớn hơn nhiều.

“Lên!” Tề Thịnh Dung ra lệnh, đám người mang mặt nạ lập tức xông lên tấn công đoàn người Thượng Quan gia.

Thừa dịp hỗn loạn, Lý Song Toàn cùng Tề Thịnh Dung đồng thời công kích về phía Thượng Quan phu nhân.

Thượng Quan lão gia đẩy nữ nhi ra khỏi vòng chiến, phi thân về phía trước chống đỡ sự tấn công của hai người bọn họ, Tề Thịnh Dung cuốn lấy Thượng Quan lão gia, còn Lý Song Toàn thì lập tức lao về phía Lam Tuyết.

“A!” Thượng Quan Lam Tuyết sợ hãi lui về phía sau, nhưng vẫn bị hắn bắt lại.

“Lam nhi!” Thượng Quan phu nhân lập tức vung tay đánh về phía Lý Song Toàn.

Thượng Quan lão gia cả kinh, đang muốn đi cứu nữ nhi, thì Tề Thịnh Dung lại một chưởng đánh tới, khiến cho Thượng Quan Nghiệp phải né thân tránh qua, vận lực đáp trả lại hắn.

Đùng một tiếng, Thượng Quan lão gia chỉ lui lại hai bước, nhưng Tề Thịnh Dung thì lại thừa dịp bay ngược lại chỗ Lý Song Toàn nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

“Lam nhi!” Thượng Quan phu nhân hét chói tai.

“Phu nhân!” Thượng Quan lão gia vịn lấy thân tử, lập tức ra lệnh với đám người làm “Lập tức đuổi theo cứu tiểu thư về!”

“Vâng!” Đám người làm lập tức chạy theo.

“Lão gia. . . .” Thượng Quan phu nhân lo lắng không thôi.

“Yên tâm, không người nào dám tổn thương con gái của Thượng Quan Nghiệp ta!” Thượng Quan Nghiệp sắc mặt tái xanh, mặc dù lo lắng nhưng vẫn cố

gắng trấn an thê tử.

Không cần biết là người nào bắt được Lam nhi, hấn cũng phải chuẩn bị tiếp nhận sự truy nã của Thượng Quan gia!

Hai mươi mấy người ra tay, mà chỉ có hai người chạy trốn được, không nghĩ tới những người làm của Thượng Quan gia võ công đều tốt như vậy. Nhưng thật may là cuối cùng mục đích của hấn đã đạt được rồi.

Tề Thịnh Dung đuổi theo Lý Song Toàn, hai người trốn thoát ước hẹn gặp nhau trong rừng cây, Lý Song Toàn đã đem hai tay của Thượng Quan Lam Tuyết cột chặt lại, không lo nàng chạy mất.

“Đại nhân.” Vừa thấy Tề Thịnh Dung, Lý Song Toàn lập tức cung kính kêu.

Tề Thịnh Dung phát tay một cái, trực tiếp đi về phía Thượng Quan Lam Tuyết.

Thượng Quan lam tuyết vừa thấy được ánh mắt của hấn, không an tâm lùi về phía sau.

“Không nghĩ tới, nữ nhi của Thượng Quan gia lại đẹp như vậy!” Đối với nữ nhân hấn chưa bao giờ cự tuyệt ai cả, Tề Thịnh Dung muốn đưa tay khinh bạc nàng, nàng liền mở to mắt kinh hoàng lui về phía sau.

“Tránh ra.” Nàng lão đảo, trong lòng chỉ muốn gặp Vô Danh, chỉ muốn kêu tên của hấn.

Thượng Quan Lam Tuyết kinh sợ đến mức không cách nào phản ứng, đầu tiên là bị bắt, lại bị lôi kéo bay đến nơi này, sau đó là người đàn ông này, Vô Danh.

“Đại nhân, kế tiếp chúng ta phải làm sao?” Lý Song Toàn liền vội vàng hỏi.

“ngươi trở về khách sạn trước, kêu những người khác nghiêm ngặt đề phòng, tuyệt đối không để cho Thượng Quan gia có cơ hội cứu nàng!”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Lập tức đi đi!” Tề Thịnh Dung hạ lệnh.

“Vâng!” Lý Song Toàn không dám chần chờ lập tức rời đi.

Giải quyết xong những người không có nhiệm vụ, Tề Thịnh Dung lại một lần nữa nhìn về phía Thượng Quan Lam Tuyết, đôi mắt ánh lên sắc dục.

“Thượng Quan Lam Tuyết, ngươi cũng hiểu tình cảnh bây giờ của mình, ngoan ngoãn nghe lời đi, bản đại nhân tuyệt đối sẽ không tổn thương ngươi, còn có thể hảo hảo yêu thương ngươi!” hấn cười chảy nước miếng đưa tay bước tới gần nàng.

Thượng Quan Lam Tuyết lập tức lùi về phía sau mấy bước, sắc mặt tái nhợt.

Hấn còn không kịp tới đụng vào Thượng Quan Lam Tuyết, thì một đạo ngân quang lập tức xen vào giữa hai người, Tề Thịnh Dung kịp thời thu tay lại.

“Lại là ngươi!” Hấn tức giận nhìn về phía người vừa tới.

“cái chết của ngươi đã đến rồi!” Đầu kiếm liền lao tới tấn công, không cho hấn một chút cơ hội thở dốc.

Tề Thịnh Dung thầm mắng mình quá đắc ý, hấn chỉ lo điều đi Lý Song

Toàn, mà lại quên phòng bị còn có người có thể muốn công kích hấn. đối mặt với cây kiếm sắc bén, hấn tay không tác sát né đông tránh tây, tạo nên một khoảng cách với nàng.

Hai người càng đánh càng xa, một đạo thân ảnh màu đỏ nhanh chóng bay tới.

“Yên tâm, không sao rồi!” Một tiếng ôn nhu trấn an nàng, Thượng Quan Lam Tuyết mắt hoa lên, hai tay nàng bị trói đã được mở ra.

Từ trước mặt đột nhiên xuất hiện bóng người khiến nàng sợ hết hồn, khê hốt hoảng la lên, nàng lui về phía sau, thì lưng lại đụng vào một thân hình khác.

“A!” nàng sợ đến thiếu chút nữa nhảy lên, vậy mà thân hình nhỏ nhắn đã bị giữ lại.

“Là ta!” nghe thấy thanh âm quen thuộc, Thượng Quan Lam Tuyết lập tức xoay người lại, áp sát vào bộ ngực của hấn, hai tay níu thật chặt y phục của hấn.

“Ta sợ.” Nàng không ngừng run rẩy.

Hấn không nói lời nào, chẳng qua là giờ hai cánh tay, ôm chặt nàng vào trong lồng ngực.

“ngươi cuối cùng cũng tới!” nam tử mặc áo đỏ cười nói.

“Ta nợ ngươi một lần!”

“Không cần phải khách khí, nàng liền giao cho ngươi.” Nam tử mặc áo đỏ quay đầu lại nhìn, Tiêu Vũ cùng Tề Thịnh Dung đang càng đánh càng xa, trong lòng hắn có cảm giác không yên ổn.

“Ngươi đi đi!” Nam tử áo đen nhìn ra sự lo lắng của hắn.

Nam tử mặc áo đỏ hướng hắn cười một tiếng, gật đầu một cái, phi thân lập tức đuổi theo.

Trong rừng cây bốn bề vắng lặng, lạnh lẽo thấm người, hắn lấy áo khoác màu đen bọc nàng lại, trấn an sự sợ hãi run rẩy của nàng.

Một lúc sau, nàng dần dần bình tĩnh lại, trong ngực hắn mới truyền ra thanh âm.

“Hắn. Thật là đáng sợ.” Nàng ngập ngừng thấp giọng lầm bầm.

“Không sao, đừng sợ.” Hắn nhẹ giọng dụ dỗ, lúc này kéo ra một khoảng cách, tra xét xem trên người nàng có bị thương hay không.

Khi hắn cầm lấy cổ tay nàng thì nàng rụt lại “sẽ đau. . .”

Hắn kéo tay áo nàng, phát hiện cổ tay nàng có mấy đường dấu vết bị dây trói siết chặt, da của nàng mềm mại trắng nõn, một chút xiu ma sát cũng đủ tạo thành tổn thương cho nàng. Mà bọn họ dùng dây thừng trói chặt nàng, hơn nữa là trói rất chặt, cổ tay nàng không chỉ bị trầy xước da, mà còn có nhiều vết máu, bầm tím sưng đỏ.

Đôi mắt hắn ánh lên tia lạnh lùng, lửa giận trong nháy mắt thiêu đốt hắn!

“Vô Danh.” Nàng sợ hãi nhìn về mặt của hắn.

“Không có sao.” Hắn nhanh chóng xóa đi hung ác trên mặt mình, lần nữa ôm nàng vào ngực, đi tới một gốc cây to lớn, hắn nâng tay phải lên chậm rãi trượt xuống thân cây, trên thân cây cũng theo đó xuất hiện mấy chữ ____

Tề Thịnh Dung, Tam phẩm Thánh Minh Hoàng Triều Đô Úy võ tướng, trong vòng một tháng, đem đầu hắn trở về đây!

“Vô Danh?” nàng kéo tay hắn, nơi này rất lạnh, người xấu có thể trở lại hay không?

“Chúng ta rời khỏi đây thôi!” Hắn viết chữ xong, mới cúi đầu nhìn nàng, nhìn thấy vẻ sợ hãi trong mắt nàng.

“Ừ.” Nàng gật đầu một cái.

“Ôm chặt ta, nếu như sợ, thì liền nhắm mắt lại.” Hắn thấp giọng nói, sau đó ôm nàng, lấy tốc độ cực nhanh bay lướt đi qua khỏi rừng cây.

Đây là lần thứ ba, Thượng Quan gia để cho Lam Tuyết gặp nguy hiểm.

Bắt đầu từ bây giờ, Lam Tuyết không còn thuộc về Thượng Quan gia nữa.

Nghĩ tới việc nàng chưa bao giờ rời khỏi nhà, sau khi rời khỏi địa phận Hoàng Sơn, hắn liền tìm một khách sạn để tìm nơi ngủ trọ, mang theo nàng hắn không thể nào hành động quá nhanh.

Trong một khách sạn nhỏ, không có nhiều người lắm, nhưng dung mạo của Thượng Quan Lam Tuyết vẫn khiến cho mọi người nhìn chăm chú, nếu không phải bên cạnh nàng là một người nam nhân thoạt nhìn không dễ chọc thì nàng đã sớm bị quấy rầy rồi. mà mới tới một nơi xa lạ, Lam Tuyết cái gì cũng không dám nhìn lâu, chỉ biết đi theo sát hắn mà thôi.

Sau khi vào phòng khách sạn, hắn phân phó tiểu nhị đưa trà nước và bữa tối xong rồi đóng cửa lại.

“Tối hôm nay chúng ta ở nơi này, sáng ngày mai sẽ khởi hành.” Hắn quay người lại nhìn nàng, nàng lại đang bận rộn phui tuyết rơi trên áo hắn.

“Lạnh!” phui xong, nàng xoa hai tay với nhau đưa lên miệng thổi thổi.

Hắn bao lấy tay nàng, vì bàn tay nàng lạnh như băng mà cau mày.

Nàng sợ lạnh, không thể cứ như vậy bôn ba trên đường. Sáng mai, hắn sẽ đi tìm một chiếc xe ngựa và mua thêm cho nàng một số quần áo chống lạnh nữa.

Có nàng ở bên người, chuyện hắn phải băn khoăn còn rất nhiều.

“Vô Danh, ngươi ở đây muốn cái gì?” Nàng nghi ngờ nhìn khuôn mặt xuất thần của hắn.

“Không có gì.” Hấn mang nàng đến bên cạnh bàn ngồi xuống. “Có muốn cùng ta đi hay không?”

“Cùng đi với người?” Nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu một cái “Muốn!”

“VẬY còn cha mẹ nàng thì sao?” ừ ả tay nàng, hấn đưa tay sờ nhẹ gương mặt nàng, phát hiện gương mặt nàng cũng lạnh như băng.

“Cha và mẹ...” gương mặt nàng luống cuống, giống như làm sai chuyện gì “bọn họ không tìm được ta... sẽ lo lắng!”

Nếu như nàng đi cùng Vô Danh, thì sẽ làm cho cha mẹ lo lắng. nàng sẽ không phải là con gái ngoan, là con nít hư, nhưng nàng lại muốn cùng Vô Danh ở chung một chỗ...

“Vậy nàng muốn về nhà sao?” Hấn nâng cằm nàng lên, đôi mắt hấn hàm chứa một tia ôn nhu hiếm thấy nhìn nàng.

“Ta.” Nàng do dự một chút, cuối cùng dừng cằm nói: “Ta muốn cùng Vô Danh ở chung một chỗ. Lần này. Người sẽ không đi nữa, có đúng hay không?” Nàng không xác định hỏi.

Nàng vẫn rất hi vọng rất hi vọng, có một ngày hấn sẽ ở bên người nàng, không bao giờ rời đi khi trời sáng nữa.

“Sẽ không, ta sẽ vẫn ở bên cạnh chăm sóc nàng.”

“Thật tốt quá.” Nàng hoan hô một tiếng, nhào vào trong ngực hấn. “Vô Danh, ta thích người, thật thích người, chúng ta đừng tách ra được không.”

Bắc Cung Vô Danh cũng cười.

Cùng nhau ăn bữa tối xong, Vô Danh muốn nàng lên giường nghỉ ngơi trước, nhưng nàng không quen sinh hoạt ở bên ngoài nên nằm trên giường như thể nào cũng không thể ngủ được.

“Sao vậy?” Hấn ngồi xếp bằng một bên, nhận thấy được sự bất an của nàng. Xưa giờ, nàng làm việc và nghỉ ngơi luôn bình thường, chưa bao giờ có lúc không ngủ được.

“Ta...” nàng ngồi dậy, thấp giọng nói “Ta không dám ngủ!”

“Không quen giường sao?” Trước kia hình như không có vấn đề này.

Hấn điều hòa khí xong, hé mắt ra, đã nhìn thấy nàng chân không đi xuống giường, chui vào trong ngực hấn, giống như khi nàng còn bé vậy.

Chẳng qua là nàng bây giờ, tuy là thân hình vẫn nhỏ nhỏ như vậy, nhưng đã không còn là cô gái nhỏ nữa rồi, mà đã là một thiếu nữ mỹ lệ đủ hấp dẫn bất luận nam nhân nào, nhưng nàng lại không có chút tự giác nào.

“Ta sợ, người xấu sẽ đến.” Nàng ôm chặt hấn, tham lam hơi ấm trên người hấn.

“Có ta ở đây, nàng còn sợ sao?” hấn ôm nàng nhẹ giọng hỏi.

Nàng nhìn hấn, xoa xoa đôi mắt mệt mỏi đã muốn ngủ “ở cùng với người sẽ không sợ!” che lại một cái ngập nhỏ nhỏ, ở trong ngực hấn mí mắt nàng bắt đầu không khống chế được muốn sụp xuống.

Vô Danh bật cười lắc đầu một cái, ôm lấy nàng đi về phía giường.

Mấy năm nay, người của nàng lớn hơn nhưng lá gan lại không lớn được nữa phần.

“Vô Danh.”

“Ừ?”

“Ta muốn gặp người. Người lần này rất nhanh đã tới rồi.” Một tháng và ba tháng, hơn kém nhau rất nhiều.

“Bởi vì nàng gặp nguy hiểm.” Nhận được tin tức này, hấn lập tức từ trong cung lên đường ngay, ngày đêm kiên trì mới có thể kịp thời chạy tới đây kịp thời.

“Cám ơn.”

Hấn đặc biệt vì nàng mà tới, điểm này nàng rất hiểu “Người xấu. . . tại sao muốn bắt ta?” thanh âm của nàng mơ hồ truyền ra nồng nặc mùi buồn ngủ.

“Bọn họ bắt làm người.” Nằm lên giường, nàng rất tự nhiên nằm trên người hấn, Vô Danh liền đưa chân bông đắp vào trên lưng của nàng.

“Bắt làm người?” Nàng hơi nghi ngờ. Thân thể nàng tự nhiên chuyển động, tìm được vị trí quen thuộc nhất lúc này nàng mới yên tâm nằm yên.

“Đừng nữa nhớ hân nữa, ta sẽ xử lý.” Hân khẽ vuốt ve tóc của nàng.

“Bọn họ có thể tổn thương cha cùng mẹ hay không?”

Nàng có Vô Danh bảo vệ, vậy còn cha và mẹ thì sao?

“Cha nàng sẽ bảo vệ mẹ nàng, Thượng Quan gia có rất nhiều hộ vệ, sẽ không có việc gì đâu, đừng lo lắng.” Bởi vì khi ngày mới bắt đầu, Tề Thịnh Dung tuyệt đối sẽ không có chút rảnh rỗi nào đi đến Thượng Quan gia gây phiền toái.

“Ta muốn viết thư cho cha.” Nàng đột nhiên nói.

“Viết thư?”

“Nói cho cha biết ta rất bình an, ta cùng Vô Danh ở chung một chỗ, cha cùng mẹ, còn có những người khác, không cần phải lo lắng cho ta.”

“Muốn trở về nhìn bọn họ sao?” Nếu như nàng muốn gặp, hân sẽ mang nàng trở về. Đây là hiếu tâm của nàng với cha mẹ, hân sẽ không ngăn cản.

“Không muốn, ” nàng lắc đầu, “Chờ đến khi Vô Danh bằng lòng gặp cha mẹ thì Lam Tuyết mới trở về.”

Nàng mặc dù không hiểu, nhưng ở bên nhau lâu dài nàng có thể mơ hồ cảm nhận được Vô Danh không muốn gặp người nhà của nàng, nàng không muốn miễn cưỡng hân.

Biết nàng đang suy nghĩ gì, Vô Danh cười, cúi đầu khẽ hôn lên bờ môi mềm của nàng.

Lam tuyết có chút hoảng hốt, hai gò má chậm rãi phồng hồng, kinh ngạc nhìn hân.

Đây là lần đầu tiên hân hôn môi nàng, không giống như trước kia hân chỉ hôn lên trán nàng, giống như đối với một đứa trẻ...

“Vô Danh.” Nàng thấp giọng lẩm bẩm.

“Ừ?”

“Ngươi. Hôn ta.” trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng chậm rãi hiện lên một nụ cười mộng ảo như một đóa hoa.

“sao?!” Nàng biết hôn ư?

“Ta thấy cha hôn mẹ, cha nói... đó là vợ chồng, rất thân mật nên mới có thể làm, chúng ta...” Bọn họ không phải là vợ chồng, kia...

“Nàng không thích?”

Thanh âm của hân trong đêm nghe càng thêm trầm thấp.

“Không phải, ta thích. Nhưng là.” Nàng có chút luống cuống nhìn hân một cái, nàng không biết nên nói thế nào.

“Nàng còn quá nhỏ!!!”

“Nhưng mà hai năm nữa thì ta sẽ lớn bằng lúc nhị tỷ lập gia đình nha!” nàng không nhỏ nữa, nàng muốn cùng Vô Danh ở chung một chỗ, hai người ở chung một chỗ, Vô Danh có biết không?

“Ta hy vọng nàng vẫn có thể giữ được bộ dáng này, không muốn nàng lớn lên quá nhanh!” hân ôm cánh tay của nàng.

“Nếu như ta trưởng thành, ngươi sẽ không cần ta sao?” Nàng lo lắng hỏi. Bởi vì khẩu khí của hân, là hân rất thật lòng không mong nàng lớn lên.

Nhưng mà, con người có thể không lớn lên sao?

“Không biết.” Hân đứng dậy, nửa dựa cột giường, cúi đầu vừa nhìn nàng, phát hiện ra buồn ngủ trong hai mắt nàng càng lúc càng nồng đậm, nhưng mà nàng lại cố chống lại nói chuyện với hân. “chớ có suy nghĩ lung tung, ngủ đi! Ngày mai chúng ta còn phải lên đường nữa!” hân vuốt ve gò má của nàng, để nàng dựa vào lồng ngực hân, dụ dỗ nàng ngủ.

“Vô Danh.”

Nàng còn muốn hỏi hân rất nhiều, nhưng nàng không biết làm sao hỏi, hân lại ôm nàng thật ấm áp, khiến cho nàng không tự giác thiếp đi.

Bắc Cung Vô Danh lười kéo chăn bông, đắp kỹ càng cho nàng không để cho nàng bị lạnh một chút nào, sau đó mới dựa vào cột giường, khẽ nhắm mắt lại.

Trước đây, hân nghĩ nàng nếu vẫn giữ được bộ dạng đơn thuần thì thật là tốt, nhưng lúc này...

Hiện tại, hấn muốn nàng bắt đầu hiểu chuyện, hơn nữa..... yêu hấn!!

Thượng Quan gia có thể vì nàng tạo nên một thế giới đơn thuần, không để cho nàng tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nhưng một khi đi theo hấn, hấn không thể nào hoàn toàn đem nàng giấu đi được.

Lam Tuyết là cô gái hấn coi là người đồng hành, đi lại cùng hấn, nàng có thể sẽ thay đổi cũng có thể sẽ không. Nhưng bất luận kết quả cuối cùng là như thế nào thì hấn cũng không nghĩ sẽ để cho nàng rời đi.

“Lam Tuyết.”

Cúi đầu nhìn xem một dung nhan yêu kiều ngủ say, bỏ xuống vẻ lạnh lùng, hấn ôn nhu vô cùng hôn nhẹ lên trán nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bắc Cung Huyền Vũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Thượng Quan Lam Tuyết sau khi bị bắt đi, Thượng Quan Nghiệp mang theo thê tử vào ở khách sạn ở Hoàng Sơn, sau đó canh giữ ở trong khách sạn chờ tin tức.

Hai ngày sau, hành tung của Thượng Quan Lam Tuyết vẫn là một câu đố.

“Tiếp tục tìm, nhất định phải tìm được tiểu thư!” Thượng Quan Nghiệp ra lệnh “Đem chuyện Lam nhi bị bắt đi thông báo cho những người khác ở Thượng Quan gia!”

“Vâng!” Trương hộ vệ lập tức đi thi hành.

Lam nhi mất tích hai ngày rồi, Thượng Quan phu nhân lo lắng ăn không ngon, ngủ không yên, Thượng Quan Nghiệp cũng lo lắng như vậy, nhưng lại không thể không tỉnh táo được. Hấn vẫn còn thê tử cần hấn chăm sóc.

“Lão gia, nếu như Lam nhi đã xảy ra chuyện gì.”

“Sẽ không có chuyện gì đâu.” Thượng Quan nghiệp cắt đứt lời nói của thê tử “nó là con gái của Thượng Quan Nghiệp ta, ai dám tổn thương nó thì chính là đối nghịch với Thượng Quan gia!”

“Nhưng. Bọn họ rốt cuộc là người nơi nào? Tại sao lại muốn bắt Lam nhi?” Lam nhi từ trước đến giờ rất ít đi ra ngoài, không thể nào gây thù chuốc oán với người ta, điều duy nhất có thể... đó là lấy nàng để uy hiếp họ.

Nhưng người mà bọn họ chân chính muốn đối phó là lão gia hay là bà?

“Nhìn thân thủ của mấy người kia không giống như người trong giang hồ” Thượng Quan Nghiệp nhớ lại, luyện thành Huyết chương trên giang hồ cũng không có nhiều người...

“Huyết chương...” Thượng Quan phu nhân trầm ngâm, trong đầu đột nhiên nhớ tới một bóng người mơ hồ “lão gia, đó không phải là... Tề tướng quân sao?”

“Tề tướng quân?” Thượng Quan nghiệp cau mày, đồng thời nhớ tới người này.

Năm đó lần đầu tiên hấn cùng thê tử gặp mặt nhau, đó là lúc thê tử bị người ta đuổi bắt, mà hấn đứng dịp đó đã cứu được thê tử, người mà đuổi bắt nàng khi đó cũng luyện “huyết chương”.

“Cái lão già đó còn chưa chết tâm ư?” Thượng Quan Nghiệp trầm mặt. Nhưng... cũng không đúng. “hấn đã chết, hơn nữa triều đình đã hủy bỏ truy sát lệnh đối với hoàng tộc tiền triều, không thể nào là hấn được!”

“Nhưng mà cái người đã bắt đi Lam nhi cũng dùng huyết chương...” Thượng Quan phu nhân nắm lấy tay thượng phu “lão gia, ít nhất cũng nên phái người đi tra xem tình hình của bọn hấn một chút được không? Coi như thêm một tia hy vọng!”

“Ta hiểu, ta sẽ phái người đi thăm dò, nàng đừng lo lắng quá!” Thượng Quan Nghiệp trấn an thê tử, sau đó phát lệnh yêu cầu mọi người truy xét tung tích của Lam Tuyết.

Nếu như mà để cho hấn tra ra ai bắt Lam nhi đi, hấn đảm bảo sẽ cho người kia biết được kết quả khi chọc tới Thượng Quan gia!!!

Trong xe ngựa, một nam nhân toàn thân mặc áo đen đang nằm nghiêng, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng có điểm chút thanh thần, mà vẻ ôn nhu nhẹ nhàng đó là dành cho cô gái đang ở bên cạnh.

“Nơi này, nơi này nữa, sau đó là nơi này...” Trong xe ngựa, THượng Quan Lam Tuyết ngồi bên cạnh hắn, rất nghiêm túc nhìn bản đồ.

Rời khỏi khách sạn nhỏ đó, Bắc Cung Vô Danh mua một con ngựa để đi trước, hôm sau vào thành mới đổi một chiếc xe ngựa, cùng với tìm thêm một người điều khiển xe ngựa.

Nàng luôn luôn được nuông chiều, lại có thiên tính sợ người lạ, so với người bình thường lại càng không dễ thích ứng với việc thay đổi hoàn cảnh, nhưng nàng không có bất kỳ biểu hiện sợ hãi cùng bất an nào, chẳng qua là nàng đi theo hắn đến những nơi mà nàng chưa từng đi qua lần nào.

“Bây giờ chúng ta đang ở nơi này!” Hắn kéo ngón tay của nàng, kéo vị trí nàng chỉ xa hơn về hướng Bắc một chút.

“Như vậy. Là hướng bắc?”

“Ừ.” Hắn gật đầu một cái.

“Kia...” nàng dọc theo con đường nhìn một chút, rốt cục nhìn thấy một địa phương nàng quen thuộc “nơi này!!!” nàng mở to mắt.

“Nơi này?” Hắn liếc mắt nhìn bản đồ.

“là nơi báỉ báỉ nha!” nàng ngây thơ cười. đó là chỗ nàng biết, cũng chính là tổ trạch của Thượng Quan gia.

“Nàng muốn đi báỉ báỉ sao?” Cách dùng từ của nàng chọc cười hắn.

“Không muốn!” nàng lắc đầu một cái, tiếp tục nhìn vào bản đồ “Đi?” nàng lại thấy một nơi quen thuộc, tầm mắt lập tức chuyển sang bản vẽ trên vạt áo của hắn.

Hắn cũng nhìn thấy.

“Cái này gọi là Huyền Vũ.” Hắn nói: “Về sau nàng cũng sẽ có.”

“Huyền Vũ?” Nàng nháu mày suy nghĩ một chút “Ta nhớ được, trên sách có viết: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, là bốn thần thú!”

“Đúng” hắn gật đầu một cái, lại nói: “Chúng ta bây giờ đang muốn đi tới nơi đó, chính là Huyền Vũ đường!”

“Huyền Vũ đường?”

“Nơi đó sẽ có rất nhiều người, chờ ta làm xong việc, chúng ta sẽ lần nữa trở về Vân Lưu Cung!”

“Vân Lưu Cung?” lại một danh từ mới với nàng.

“Đó là một nơi rất đẹp, nơi đó là nhà của ta!”

“Nhà của Vô Danh?” Nàng lộ ra nụ cười rạng rỡ “Lam Tuyết muốn tới đó, nơi đó có người nhà của Vô Danh hay không?”

“Ta là cô nhi, không có cha mẹ, không có huynh đệ tỷ muội” Vô Danh nhìn nàng, lần đầu tiên nói về chuyện của mình “Nhưng người tại Vân Lưu Cung tất cả đều là người ta rất tôn trọng!”

Cô nhi? Lam Tuyết mở to cặp mắt trong veo lấp lánh ánh nước, không có cha, không có mẹ...

“Những người đó cũng coi như là người nhà của ta, nàng muốn biết bọn họ sao?” hắn khẽ lau nhẹ nước mắt của nàng, khiến những giọt nước ẩm ướt bàn tay của hắn.

“Bọn họ có đối xử tốt với Vô Danh không?” Nàng nháy mắt cũng không nháy chăm chú nhìn hắn.

“Họ rất tốt với ta!”

“Vậy ta muốn đi gặp bọn hắn!” nàng quỳ đứng lên muốn ôm hắn, kết quả làm xe ngựa trông chừng lắc lư, nàng vội vàng không phản ứng kịp muốn té lên người hắn “Ai da!!!”

Bắc Cung Vô Danh đưa tay kịp thời ôm lấy nàng, đem nàng đặt vào chỗ mềm mại ấm áp trong xe, tránh cho nàng bị thương do xe trông chừng, nhưng xe ngựa lại đột nhiên ngừng lại, khuôn mặt của Vô Danh vốn đang rất thanh thần nhanh chóng biến mất, hiện lên thần thái cảnh giác cao độ.

“Vô Danh.” Lam tuyết khẽ kêu lên, cảm thấy một chút bất an trong không khí.

“Ở chỗ này đợi ta đừng nên ra ngoài, hiểu không?” Hần thấp giọng dặn dò.

“Ừ.” Nàng gật đầu một cái, buông hần ra, ngồi xuống ôm lấy đầu gối của mình.

“Ta rất nhanh sẽ trở lại” nói xong, hần như một trận gió bay ra ngoài xe ngựa.

Ngoài xe ngựa, gió lạnh thấu xương chậm rãi thổi, một đám đạo phi đang cản đường xe chạy.

“Lưu lại tiền tài ở đây!” chiếc xe ngựa này mặc dù không hoa lệ, nhưng không phải là học trò nghèo, xem ra vận khí của bọn họ hôm nay không có tệ nha!

“Các người là ai?” nam tử trung niên điều khiển xe ngựa lên tiếng hỏi.

“Phục Ngưu sơn là địa bàn của chúng ta, ta chính là Bò lão đại nơi này, nếu như muốn sống rời khỏi đây ta khuyên người tốt nhất ngoan ngoãn đem tiền bạc giao ra đây!”

“Nếu như ta không muốn giao ra?” Vô Danh chậm rãi đi tới trước xe ngựa, hai tay đặt ở sau lưng, đi lại không để lại chút dấu vết nào trên đất tuyết.

“Không giao chính là gây khó dễ cho chúng ta, mà muốn gây khó dễ cho chúng ta thì lão tử sẽ đánh chết người...” Một cục đá chính xác quăng vào trong miệng hần.

“Oa...” ho khan một hồi, khóe miệng hần chảy ra tơ máu.

Nam nhân trung niên điều khiển xe ngựa nhảy xuống.

“Đường chủ xin để tôi xử lý cho!” hần trước tiên cung kính nói với Vô Danh, sau đó chuyển sang đám sơn tặc “Nếu thức thời thì hãy lập tức rút đi!”

“Người, người... Bây giờ, lên cho ta!” Bò lão Đại lập tức hạ lệnh.

“Vâng” lão đại đã có lệnh, đám thù hạ của hần lập tức xông lên, đáng tiếc không đánh được mấy chiêu thì từng người từng người một bị đánh ngã trên mặt đất.

Bò Lão đại thấy tình huống bất lợi liền muốn bỏ chạy, nhưng nam tử trung niên lập tức bắt hần, giải về trước mặt của Vô Danh.

“Xin đường chủ xử lý!” Nam tử trung niên lên tiếng nói.

“Phé bỏ một cánh tay.” Bắc Cung Vô Danh nhàn nhạt nói.

“A, đừng mà, đừng mà! Xin đại gia tha cho mạng nhỏ của ta, về sau ta cũng không dám nữa!!! ta cũng là phụng mệnh làm việc, không có cố ý muốn trêu đùa đại gia...” Bò lão đại liên tục cầu xin tha thứ.

Phụng mệnh làm việc? Trung niên nam tử ngạc nhiên hỏi.

“Phụng mệnh của ai?”

“Ta. Ta. Ta cũng không biết.” Bò lão Đại ngập ngừng nói.

“Không biết?” Trung niên nam tử lần nữa nâng cánh tay lên.

“Đại gia tha mạng, ta thật sự không biết!” hần oa oa nói “Ta nhận được một tiền thư, nói đến đây sẽ có một chiếc xe ngựa chạy qua, trong xe ngựa có không ít bảo vật với Một nữ nhân, cho nên ta mới mang theo thù hạ tới đây để chặn đường.

“lá thư ở đâu?”

“Ồ... ở đây!” Hần vội vàng móc ra.

“Đường chủ!” nam tử trung niên lập tức đem giao cho Bắc Cung Vô Danh.

Vô Danh rất nhanh là nhìn xong.

“Xin đại gia tha mạng, ta về sau sẽ không dám làm sơn tặc nữa!”

Thư trong tiền, viết trong xe ngựa còn có một cô gái tuyệt sắc, người không muốn sao?” Vô Danh vừa mở miệng, tựa như có một làn gió lạnh thổi qua, Bò lão đại lập tức run lên.

“Không. Không muốn.” Vội vàng lắc đầu.

“Tại sao?”

“Ta... chúng ta là thiếu tiền... nhưng... sẽ không ép hại phụ nữ đang hoàng!” bọn họ là do cuộc sống khó khăn, mới đi làm son tặc, nếu như cuộc sống bình an bình thường thì bọn hấn cũng sẽ không đi ra ngoài cướp bóc.

Vô Danh liếc mắt nhìn hấn một cái, xoay người trở lại trong xe ngựa.

“Tào thúc, thả bọn họ đi đi.”

“Vâng!” nam tử trung niên lập tức thả người “Lập tức cút đi, về sau không được làm son tặc nữa, nếu không thì tốt nhất là cầu xin trời thần phù hộ không phải gặp lại ta nữa!”

“Dạ dạ dạ. Đa tạ đại gia tha mạng, đa tạ đại gia tha mạng.” Bò lão Đại mang theo đám thủ hạ lập tức bỏ chạy đi.

Tào thúc trở lại xe ngựa, quát nhẹ một tiếng, xe ngựa lại lần nữa tiếp tục chạy đi.

Cuối cùng mà nói thì đám người đó tâm địa cũng không quá xấu, nếu không hôm nay thì nhẹ thì mất cánh tay, thiếu cái chân, nặng một chút thì ngay cả mạng cũng đã mất rồi. Hấn nên cảm thấy may mắn mình không có theo trong thư đi cướp mỹ nữ, nếu không... Đường chủ sẽ khiến bọn họ muốn sống không được, muốn chết không xong.

Trước khi đêm xuống, Tào thúc đã điều khiển xe ngựa dừng ở trước cửa một tiêu cục. Chỉ chốc lát sau, toàn bộ người ở trong tiêu cục đã ra nghênh tiếp.

Bắc Cung Vô Danh vừa bước xuống xe, thì thấy chính một đám đông đang chờ đợi.

“Cung nghênh Đường chủ.”

“Lui ra!” lông mày Vô Danh nhú lại, Tào Thúc liền đi tới phía trước lên tiếng nói “Trương tiêu đầu, Đường chủ làm việc không thích phô trương, người nên hiểu điều này.”

“Chuyện này...” Trương tiêu đầu vẻ mặt sợ hãi nói: “xin đường chủ thứ tội, thuộc hạ chỉ muốn nghênh đón Đường chủ, không hề có ý gì khác!”

“Tào thúc, xin người năn nỉ đường chủ giúp chúng ta một chút!” Thê tử của Trương tiêu đầu lập tức chạy tới, thấp giọng thỉnh cầu nói “Chúng ta thật sự chỉ muốn nghênh đón Đường chủ...”

Tào thúc trợn mắt ngó hai vợ chồng họ một cái, sau đó mới đi đến trước mặt Vô Danh:

“Đường chủ, bọn họ...” Hấn vừa mở miệng, Vô Danh liền giơ tay lên, ngăn hấn nói tiếp. Tào thúc lập tức ngậm miệng, đứng qua một bên.

“đem sổ sách của tiêu cục cùng với biên bản mang đến khách sạn trong thành, những người khác lui xuống nghỉ ngơi đi” Vô Danh quay người lên xe, cửa xe ngựa một lần nữa đóng lại.

Tào thúc lập tức đánh xe ngựa đi vào trong thành tìm khách sạn ngủ trọ qua đêm.

Sau khi thuê hai gian phòng xong, lúc này Vô Danh mới đỡ Lam Tuyết rời khỏi xe, ôm nàng hướng về phía phòng đi vào.

Đi về hướng Bắc, khí trời càng lúc càng lạnh, hơn nữa bây giờ lại đang mùa đông, đường đi cũng không tốt, nếu như không phải có xe ngựa đỡ thì nàng đã té ngã bao nhiêu lần rồi.

Vừa vào phòng, nàng liền co vai lại, thổi nhiệt vào hai bàn tay, trong xe ngựa và ngoài xe ngựa cảm giác khác nhau rất nhiều, trong xe ngựa ấm áp hơn nhiều.

“Rất lạnh sao?” mỗi lần xuống xe ngựa, nàng đều có bộ dáng như vậy.

“Vâng!” nàng gật đầu một cái, lại cười với hấn một tiếng “không sao đâu, như vậy là được rồi!”

“Ngồi xuống trước đi!” hấn đốt ngọn đèn dầu trong phòng, sau đó thì ra mở cửa nhận lấy trà cùng bữa tối tiểu nhị mang tới, đóng cửa lại đi đến bên nàng.

“Người vừa mới tức giận!” nàng nhìn hấn.

“Không có” hấn lắc đầu một cái, múc canh nóng ra cho nàng uống, để cho thân thể nàng ấm áp hơn.

“Nói cho ta nghe, có được hay không?” Nàng nhận lấy canh nóng, nhưng không có uống, chỉ luôn nhìn thẳng hấn.

Có lẽ nàng không hiểu rất nhiều chuyện, nhưng chuyện có liên quan đến Vô Danh, nàng luôn muốn biết.

“Thật không có gì đâu, đừng đoán loạn nữa!” nàng không uống, hấn dứt khoát động thủ dứt nàng “mới vừa rồi chúng ta ở một trong những phân đường

của Huyền Vũ đường, nhưng phân đường chủ này quá mức huênh hoang, ta không thích những trò phô trương kia, cho nên tối hôm nay chúng ta ở khách sạn!”

Trong lúc này, vì đang ở trong địa phận của phân đường nên chuyện an toàn thì tương đối không cần bận khoăn nhiều, nhưng chuyện ở Phục Ngưu sơn, khiến cho hắn không thể không suy nghĩ một chút.

Bắc Cung Vô Danh làm việc luôn luôn cẩn thận tỉ mỉ, hiện tại bên cạnh hắn lại có thêm Lam Tuyết, hắn càng chú ý tới nhiều chi tiết hơn, càng cẩn thận nhiều hơn.

“Nha!” nàng gật đầu một cái, hiểu rồi. Bưng com lên, nàng múc một miếng đưa sát miệng hắn “ ăn com!”

Vô Danh nhìn nàng một hồi lâu, sau đó mới há miệng ăn vào phần com kia.

Hắn ăn rồi! nàng cười đến giống như đã lấy được hạnh phúc của cả thiên hạ vậy “ ăn thêm một miếng nữa!”

Nàng rất thích đút cho hắn ăn nha!!!

“nàng cũng ăn đi!” đem com chuyển tới trước mặt nàng, Lam Tuyết không thể làm gì khác hơn là mở miệng nuốt vào. Sau đó tiếp theo là miệng hắn, lại tới nàng... một chén com rất nhanh chóng thấy đầy.

Vô danh mới gấp lên một món ăn đút cho nàng thì ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa.

“Người nào?”

“Là thuộc hạ” Tào Nhân nói.

“Vào đi!”

“Vâng!” Tào thúc đẩy cửa vào, cung kính nói: “ Đường chủ, vợ chồng Trương tiêu đầu đã tới rồi!”

“Đưa bọn hắn tới gian phòng của người chờ, ta sẽ đến đó sau!”

“Vâng!” Tào thúc xoay người muốn lui ra, Vô Danh lại nói thêm một câu.

“Tào thúc, người hãy dùng bữa tối trước đi!”

“Tạ đường chủ!” Tào thúc tiện tay đóng cửa lại.

“Người sắp đi làm việc sao?” Com tối còn chưa có ăn xong nha!!! Giọng nói của nàng không khỏi cô đơn.

Từ khi trên đường đi có thêm Tào thúc, com tối của bọn họ thường bị cắt đứt. nàng không phải là trách Tào thúc, chẳng qua là nàng đột nhiên phát hiện hắn có rất nhiều chuyện nàng không biết, điều này làm cho nàng có chút cảm giác mất mát.

“Không vội, chờ nàng ăn com hết đã!” Vô Danh khẽ cười, vuốt ve gò má nàng, mà nàng lại không muốn xa rời cọ cọ má vào bàn tay hắn, bộ dáng cực kỳ giống mèo con quỳ luyến chủ nhân vậy.

“Ừ.” Nàng gật đầu một cái, hít một hơi thật sâu, sau đó cầm lên một chén com khác muốn đút cho hắn.

“Ta tự ăn được rồi!” Hắn nhận lấy chén “ Ăn nhiều rau một chút, uống thêm chút canh có thể khiến cho nàng ấm áp một chút!”

“Được!” nàng thuận theo bắt đầu dùng bữa. Chăm sóc cho mình thật tốt chính là không mang thêm phiền toái cho hắn.

Sức ăn của nàng nhỏ, thường ăn không hết một chén com, cho nên mỗi lần gọi hai chén com thì có đến một chén rưỡi vào trong bụng hắn, mà nàng ăn thêm chút món ăn thì đã no rồi. Khí trời vẫn rất lạnh, canh nóng đơn giản là món nàng thích nhất.

Nàng quanh năm ở phía nam, trong khoảng thời gian gần đây không thể nào thích ứng được khí trời phương bắc rét lạnh, Vô Danh hiểu rõ điểm này cho nên rất đặc biệt chú ý giữ ấm cho nàng.

Một lát sau khi ăn no, Vô Danh kêu tiểu nhị tới thu dọn bàn, chỉ để lại một bình trà cùng một lò lửa nhỏ.

“nghỉ ngơi một chút đi, ta đi một lát sẽ quay lại!” đốt lửa lên, trong phòng có lò lửa nhỏ nên không còn quá lạnh nữa.

“Vâng!” nàng gật đầu một cái, ngoan ngoãn ngồi bên mép giường, lót gối tựa đầu vào, đắp chăn từ eo lưng trở xuống. Xem ra, nàng không có ý định ngủ trước, muốn đợi hắn về.

Vô Danh cười cười, đi về phía trước hôn nhẹ lên môi nàng, nàng lập tức đỏ mặt lên.

Mặc dù từ sau khi đi cùng nhau, hắn thường hay làm vậy, nàng cũng quen rồi, nhưng mà không tự giác vẫn thấy rất xấu hổ.

“Ta. Ta chờ ngươi.”

Phủ màn che giường xuống, hấn xoay người đi ra bên ngoài.

Đi về phía căn phòng sát vách, Tào thúc đã dùng xong bữa tối, vợ chồng Trương tiêu đầu cũng ở bên trong.

“Tham kiến đường chủ!” Vừa thấy hấn, vợ chồng Trương tiêu đầu lập tức đứng dậy nghênh đón.

“Ngồi xuống đi!” Vô Danh xoay người ngồi vào cái ghế bên kia, Tào thúc lập tức đem sổ sách cùng với biên bản sự kiện trình lên cho hấn.

“Đường chủ, đây là các loại biên bản ghi chép trong tiêu cục!”

“xếp đặt ra đi!” Vô Danh nhìn cũng không nhìn, chẳng qua là nhìn chăm chú vào vợ chồng Trương tiêu đầu.

“Đường chủ, xin tha thứ cho sự đường đột của chúng ta buổi chiều, thuộc hạ tuyệt không có ý khác, chỉ muốn cung nghênh đường chủ mà thôi, xin đường chủ tha thứ!” Trương tiêu đầu lập tức xin tội.

“Ngươi không phải là ngày đầu tiên vào Huyền Vũ đường, cũng rất rõ nội quy cùng thái độ làm việc trong nội đường. Thân là người của Vân Lưu Cung, không giả dối không khoe khoang, xử thế khiêm nhường, ngươi ngay cả điều cung quy này cũng quên sao?” Vô Danh không cần cất cao giọng, chỉ cần gương mặt lạnh như tiền cũng đã đủ làm cho người ta kinh hãi.

“Là... là thuộc hạ nhất thời đắc ý, xin đường chủ lượng thứ!” Trương tiêu đầu hết sức lo sợ nói.

Người của Vân Lưu Cung làm việc luôn luôn khiêm tốn, nếu không cần thiết tuyệt đối sẽ không gây sự chú ý của người khác. Điều này đều lấy bốn vị đường chủ đứng đầu làm gương, nên với thủ hạ trong nội đường bọn họ dĩ nhiên là cũng yêu cầu giống như vậy.

“Huyền Vũ là hình đường của Vân Lưu Cung, đối với cung quy, người trong nội đường cũng phải tuân thủ nhiều hơn so với bất kỳ ai, nếu phạm sai lầm, thì xử phạt gấp đôi. Ngươi cũng hiểu mình nên làm gì rồi!”

“Thuộc hạ biết!” Trương tiêu đầu đem bộ kiếm tùy thân gỡ xuống, quỳ gối xuống xin tội “Thuộc hạ không tuân theo điều thứ tám của cung quy “Tự Luật”, tự xin xử trí, xin đường chủ hạ lệnh trừng phạt!”

Vô Danh không nhìn hấn, ngược lại nhìn về mặt không phục, rồi lại làm ra vẻ kính cẩn nghe theo của Trương phu nhân.

“Nếu như ngươi có ý kiến gì thì có thể nói thẳng.”

“Đường chủ” Trương phu nhân hít sâu một cái “Ta cho rằng ngài đem chuyện này làm ra quá nghiêm trọng, ta cũng tưởng công chẳng qua là chào mừng ngài tới, nếu ngài không thích loại hoan nghênh này thì chúng ta từ nay về sau không làm nữa là được rồi!”

“Như Song, đừng nói nữa!” Trương tiêu đầu lập tức ngăn thê từ nói lung tung “xin đường chủ thứ tội, thê tử mới gả cho ta không lâu, đối với cung quy còn chưa hiểu rõ, xin đường chủ cho nàng thêm một cơ hội nữa!”

Vô Danh nhìn Trương phu nhân một cái, sau đó chuyển sang Trương tiêu đầu.

“Niệm tình ngươi vi phạm lần đầu, ta sẽ trừ một phần ba lương bổng của ngươi, ngươi có phục không?”

“Thuộc hạ phục, Tạ đường chủ.”

Trương tiêu đầu khiêm tốn chấp nhận.

“Ngoài ra...” Vô Danh tiếp tục nói, “cho ngươi thời gian nửa tháng, dạy cho vợ ngươi thuộc lòng cung quy, lần sau ta sẽ không tha thứ nữa!” Hấn nhàn nhạt nói.

“Dạ, thuộc hạ hiểu. Tạ ơn đường chủ không trách phạt!” Đường chủ thi hành cung quy luôn nghiêm khắc, lần này chỉ có hấn bị phạt, không phạt tội Như Song, đã là sự gia ân của Đường Chủ rồi.

“Được rồi, các người đi về trước đi!”

“Vâng, Đường chủ!”

Trương tiêu đầu mang theo thê tử lập tức cáo lui.

Vợ chồng Trương tiêu đầu vừa đi, Tào thúc lập tức đóng cửa lại, trở lại đứng ở trước mặt Vô Danh.

“Đối với lý lịch của Trương phu nhân ngươi có biết rõ không?” Ánh mắt của nàng ta không đơn thuần. Vô Danh từ trước đến giờ không coi thường bất kỳ chi tiết nào, cũng sẽ không vì đối phương là một nữ nhân mà nghĩ nàng ta không có uy hiếp.

“Trương phu nhân tên là Như Song, là cô nhi hát rong trong thành, sau có duyên gặp gỡ Trương tiêu đầu, hai người tình đầu ý hợp. Trương tiêu đầu tuổi đã hơn ba mươi thật cao húng cuội được một thê tử xinh đẹp, nên đối với nàng ta rất thương yêu!” khi họ thành thân, Tào thúc cũng là thượng khách, cho nên đối với bối cảnh tân nương cũng biết được chút ít.

“Uh!” Vô Danh suy nghĩ sâu xa.

“Có cái gì không đúng sao?” Tào thúc cảnh giác hỏi.

“Tào thúc, hãy phái người theo dõi sát nàng, lại phái thêm người điều tra nàng, ta không cho là gia cảnh của nàng ta đơn giản như vậy!” Nếu chỉ đơn thuần là cô nhi hát rong, sẽ không có ánh mắt không sợ hãi như vậy, thậm chí còn có can đảm thẳng thắn nói chuyện trước mặt hắn.

“Vâng” Tào thúc gật đầu một cái.

“Còn có chuyện này, người phải người đem phong thư này đến cho Thượng Quan Phi Lũng!” thư nhà của Lam Tuyết, hắn đáp ứng thay nàng đưa đi.

“Vâng” Tào thúc nhận lấy cất đi.

“Cuối cùng, phái người đi điều tra chuyện có liên quan tới bảo tàng của tiền triều, ta muốn chuyện mà Tề Thịnh Dung cho là bí mật biến thành đại sự mọi người đều biết!”

“Bảo tàng của tiền triều?” điều này Tào thúc cũng không hiểu.

“Nghe nói trước khi tiền triều bị tiêu diệt, hoàng đế tiền triều đã từng đem bảo vật trong cung đi giấu, mà vị trí của bảo tàng được giữ ở bên trong một miếng bạch ngọc như ý. Tề Thịnh Dung muốn lấy được bạch ngọc như ý, đoạt bảo tàng, làm căn bản để âm mưu soán vị, ta muốn hắn sắp thành lại bại!” Vô Danh cười lạnh.

Bất luận kẻ nào muốn tổn thương Lam Tuyết, hắn cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho.

“Vâng!”

“Ba sự việc này, làm phiền người!”

“Đường chủ quá lời, thuộc hạ đi làm những chuyện này nhưng không biết sẽ hội họp lại cùng đường chủ khi nào?” Hắn đi làm việc, sẽ không có người giúp đường chủ chạy xe ngựa.

“Ta sẽ dẫn Lam Tuyết đến Lạc Dương, tối hôm nay người cứ nghỉ ngơi trước, chờ làm xong mọi chuyện, người đi đến Lạc Dương hội họp cùng ta!”

Giao phó xong, Vô Danh chuẩn bị về phòng.

“Đạ, Đường chủ.”

Tào thúc đưa mắt nhìn hắn rồi đi.

Vô Danh trở lại trong phòng, Lam Tuyết quả nhiên còn chưa ngủ, vừa thấy hắn trở lại, lập tức cười tiếp tục chải tóc.

Vô Danh ôm Lam Tuyết, để cho nàng ngủ yên bên cạnh mình, nhưng hắn vẫn không buồn ngủ một chút nào.

Từ Phục Ngưu Sơn đến Trương gia tiêu cục cũng không xa, biết hành tung đi lại của hắn chỉ có ít người, là ai lấy tiền đưa thư cho sơn tặc ở Phục Ngưu Sơn biết chặn đường cướp bóc???

Bạn đang đọc truyện *Bắc Cung Huyền Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Phía sau núi của Vân Lưu Cung, xuất hiện một thân ảnh màu đỏ bay lượn trên không trung.

Thân ảnh màu đỏ nhỏ nhắn nhanh nhẹn, hai tay triển khai thể công vô cùng bén nhọn, mà nam tử áo xám tro trầm ổn chống đỡ, chỉ huy chiêu, giải chiêu chứ không hề công kích.

Rốt cục, thân ảnh màu đỏ cũng dừng tay trước, xoay người bay xuống đất, điều khí lại, vẻ mặt không vui.

Nam tử áo xám tro cũng đáp xuống bên cạnh nàng, hơi thở thuận điều, phẳng phất như vừa rồi chưa từng phát sinh chuyện gì cả.

“Không công bằng, đáng ghét!” nàng giận dỗi.

“Thì thế nào?” nam tử áo xám tro dung túng sửa sang lại quần áo cho nàng, để cho nàng thoát nhìn một chút cũng không giống vừa mới đánh nhau.

“Tại sao chàng lại luôn thắng ta?”

Nàng buồn bã nhìn hắn.

“Bởi vì võ công của ta vốn mạnh hơn nàng!” Nam tử áo xám tro đương nhiên đáp.

“Nhưng mà chàng mỗi ngày đều dạy võ công cho ta nha, tại sao ta còn không thắng được chàng?” nàng cau mày “chàng nhất định còn giấu riêng, có đúng hay không?” ánh mắt buồn bã chuyển thành lên án.

“Không có!” hắn nhàn nhạt lắc đầu, nếu còn cái không dạy đó là do nàng không thích hợp để học hoặc là thứ nàng không thể học “coi như ta đem võ công dạy cho nàng, nàng cũng không thể trong vòng hai tháng ngắn ngủi có thể thắng được ta!”

“Hừ.”

Nàng còn rất là mất hứng nha!!!

“Làm đồ đệ, rất khó thắng nổi sư phụ nha!!!”

Hắn vuốt vuốt tóc của nàng.

“Ghét!” Nàng lầu bầu một tiếng, chủ động tựa đầu vào ngực hắn “Nhưng mà chàng cũng không phải sư phụ của ta, chàng là trượng phu của ta nha! Khi thế tử không vui thì trượng phu cũng đừng có mơ tưởng được vui vẻ nha!”

“Uhm!!!”

Hắn lười biếng hô nhỏ.

“Uhm cái gì nha, chàng không muốn an ủi ta sao?”

Nàng bắt đầu đập xuống vai hắn.

Nàng đã nói rất rõ ràng, nói nàng đang mất hứng, người này không biết an ủi nàng sao?

“Đã là sự thật, cũng đừng quá thương tâm!” ở trong võ học, đòi này nàng muốn thắng hắn rất là khó nha!!!

Nàng trừng hắn.

Đây gọi là an ủi cái gì???

Nam tử áo xám tro lại cười, nâng cằm nàng lên, lấy một nụ hôn lửa nóng để làm cho nàng quên đi tất cả oán hận.

“Để cho ta bảo vệ cho nàng, không tốt sao?” hôn đủ rồi, hắn ở bên môi nàng lẩm bẩm nói.

“Tiểu nhân.” nàng vẫn còn choáng váng, không cách nào hồi thần lại.

Hắn chính là người không biết nói lời ngon tiếng ngọt, cũng không biết cách dụ dỗ nàng, nhưng mà hắn lấy phương thức của mình chăm sóc nàng, điểm này Diễm Kha rất là hiểu rõ.

Nàng tựa vào trên ngực hắn, từ từ điều hòa hơi thở. Mặc dù bọn họ đã là vợ chồng, chỉ một cái hôn đáng lẽ sẽ không làm tim nàng đập nhanh như vậy, nhưng mà nàng vẫn cứ như vậy.

Một lúc sau, nàng mới dần dần tỉnh táo lại.

“Tất cả mọi người xuất cung rồi, chỉ còn lại chúng ta ở chỗ này” Tựa như chuyện ngọc bài lần trước, ba người kia đã xuất cung hết rồi, chỉ còn lại một mình nàng mà thôi.

“Có ta ở với nàng, nàng còn có thể buồn chán sao?” Nàng luôn luôn hoạt bát hiếu động, muốn nàng chờ đợi lâu dài một chỗ, thì chính là ngược đãi nàng.

“Chắc là sẽ không, nhưng là...” nàng cắn cắn môi dưới “Ta muốn cùng chàng làm bất cứ chuyện gì cũng được, nhưng mà ngày nào cũng ở trong cung ta thật là nhàm chán nha...” nàng cố gắng thêm vào trong giọng nói một chút buồn bã.

Hắn cười khề.

“Nàng muốn xuất cung, đúng không?”

“Ách...” Bị nhìn ra, nàng le le lưỡi, ngượng ngùng đem mặt chôn ở trong ngực hắn.

“Nàng đã đáp ứng Bắc Cung ở lại canh giữ cung, quên rồi sao?” hắn nhắc nhở nàng.

“Ta chưa quên nha!” Diễm Kha nhứt chí nói “Cung chủ đang bế quan nghỉ ngơi, Đông Phương đại ca, Tây Môn đại ca, Nam đại ca trước sau xuất cung, Phong Tranh, Lôi Khuyết, Thủy Nguyệt cũng đi ra ngoài, sau đó ngay cả Bắc Cung đại ca cũng đều có chuyện muốn làm, lại giao cho ta giữ nhà! Ta không muốn oán trách, nhưng mà Bắc Cung đại ca cũng thật là không có tình cảm nha, một mình ở bên ngoài đem người khác làm cho trời long đất lở, nhưng lại không viết một phong thư nào về chia sẻ cho ta nha!” cái này thật là quá đáng.

Ngày hôm qua nàng nhìn thấy báo cáo ở trong cung mới biết Bắc Cung đại ca đem sự tích của “Bảo tàng tiền triều” tiết lộ ra ngoài, định đem cái tên đã từng khi dễ Thủy Nguyệt là Tề Thịnh Dung dạy dỗ cho tốt một trận, còn Nam đại ca là trợ thủ của Thủy Nguyệt nên dĩ nhiên sẽ lợi dụng dịp thêm một cước nữa.

Nhưng mà, làm chuyện như vậy Bắc Cung đại ca cũng không có nói cho nàng biết, đầu ғì nàng cũng là phó đường chủ của Huyền Vũ Đường nha! Thật là quá đáng mà!!!

“Bắc Cung làm việc luôn độc lai độc vãng, hắn không nói gì cũng là chuyện bình thường!” Diễm này hai người nam nhân bọn họ cũng rất giống nhau.

“Nói cũng đúng!” Nhưng chỉ có thể ở lại nơi này bảo vệ cung chủ, không thể đi giúp một tay, Diễm Kha vẫn cảm thấy mình rất đáng thương.

“Nàng thật sự muốn xuất cung sao?” Hắn hỏi.

Diễm Kha suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái.

“Quên đi, ta chỉ là suy nghĩ vậy thôi!” Nàng làm nũng cạ vào vai của hắn “Chàng để cho ta oán trách một chút không được sao?” Hiện tại trong cung chỉ còn có nàng cùng với Phong Hành, bọn họ dĩ nhiên phải ở lại đây để bảo vệ cho Cung chủ.

“Được!” hắn bắt đầu dĩ cười, khoác vai của nàng, cùng nhau đi trở về.

Là trợ thủ của người ta, để cho thê tử giải tỏa nhàm chán oán trách cũng là một trong những nghĩa vụ của hắn nha, hơn nữa khi có được một thê tử như Diễm Kha thì hắn sẽ cam tâm tình nguyện làm tất cả.

Thật ra thì nếu để cho Diễm Kha xuất cung nàng cũng sẽ không yên tâm. Gần đây Cung chủ ngọc thể không khỏe, vẫn luôn một mực ở trong Vân Chức lâu nghỉ ngơi, hắn cảm giác thấy có chuyện không đúng lắm.

Chỉ mong bốn vị đường chủ có thể làm việc xong sớm một chút để sớm ngày hồi cung.

Tháng ba, khí trời cũng dần dần ấm lại, ít đi không khí giá rét của mùa đông, ngay cả không khí cũng làm cho người ta cảm thấy ngọt ngào.

“Thật náo nhiệt” Mặc dù đã ở lại trong thành mấy ngày, nhưng đến hôm nay Lam Tuyết còn chưa đi ra ngoài khách sạn bao giờ, đường phố rộn ràng đông đúc làm cho nàng sợ hết hồn.

“Đi đi dạo một vòng được không?”

Hôm nay khí trời ấm áp, thích hợp để đưa nàng ra ngoài dạo một chút.

“Nhưng mà... rất nhiều người nha!” bọn họ có thể ra ngoài được sao?

“Chúng ta đi một chút thôi, nếu như nàng mệt mỏi thì chúng ta sẽ trở lại khách sạn được không?” Vô Danh dụ dỗ nói. Bởi vì khí trời lạnh, nàng cả ngày đều ở trong khách sạn, như vậy đối với thân thể của nàng không tốt lắm.

“Ừ” Nhìn hắn một cái, nàng gật đầu một cái, nắm chặt tay của hắn. Có hắn bên cạnh, nàng sẽ dám đi ra ngoài.

“Chuẩn bị xong chưa?” Cầm chặt tay của nàng, hắn đùa với nàng, trong mắt có nụ cười.

“Ừ.” Nàng gật đầu một cái, ngẩng đầu lên, mỉm cười theo hắn.

“Tốt, vậy chúng ta đi.” Hắn đỡ nàng đi vào trong đám người đông đúc.

Thấy những đồ vật từ trước tới giờ ở nhà chưa từng thấy qua, nàng có chút ngạc nhiên nhìn một cái, vẻ mặt cẩn thận cảnh giác. Mà Vô Danh thì luôn kiên nhẫn nói với nàng đủ loại, nàng thấy cái gì hắn liền giới thiệu cái đó, từ đồ ăn đến đồ dùng hàng ngày bán rong trên đường, không thiếu thứ nào.

Đi hết đường phố thật dài, nàng đối với hàng hóa không có chút tò mò nào, ngược lại càng lúc càng dựa sát vào hắn, đối với ánh mắt không ngừng phóng đến của những người bên cạnh cảm thấy lúng túng.

“Vô Danh.” Nàng nho nhỏ kêu lên.

“Ừ?” Hấn cúi đầu nhìn về nàng.

“Bọn họ. Tại sao vẫn cứ chăm chú nhìn ta?”

Vô Danh ngẩng đầu lên, ánh mắt quét qua một vòng chung quanh, các ánh mắt khác rồi rít tránh hấn, hấn dắt nàng hướng về phía miếu thờ bước đi.

“Có muốn uống trà lài hay không?”

“Trà lài?” Nàng không hiểu.

Hấn bật cười.”Đi theo ta.”

Nàng gật đầu một cái, đi theo hấn đi về phía người bán hàng rong đứng phía trước miếu, Vô Danh kêu hai chén trà lài, sau đó cùng nàng đến một cái bàn ngồi xuống.

“Hoa Quỳnh là danh hoa của Lạc Dương, người Lạc Dương lấy hoa làm nguyên liệu, làm thành trà lài hương quỳnh!”

“Hoa cũng có thể làm thành trà? !” Nàng tròn to mắt.

“nàng đã ăn củ sen, uống qua canh hạt sen rồi mà!” nhìn bộ dáng kinh ngạc của nàng, khiến cho Vô Danh buồn lòng về mặt, thật muốn bật cười.

“Đã uống qua rồi!” nàng gật đầu.

“Củ sen, hạt sen, cũng chính là một phần của hoa sen, lấy hoa để làm thức ăn thật ra cũng không có gì khó hiểu, có đúng hay không?” Hấn lấy ví dụ đơn giản, để cho nàng có thể lập tức hiểu ngay.

“Ừ.” Nàng dùng sức gật đầu, lúc người ta đưa tới trà lài hương quỳnh nàng không cần hấn dụ dỗ liền cầm lấy chén trà lên uống ngay.

Vô Danh thanh toán tiền, nhìn bộ dáng cẩn thận ném thử của nàng.

Cá tính của nàng sợ người lạ, đối với thế giới không biết cũng không tò mò, rất nhiều chuyện cũng không dám ném thử, cho nên cũng ít đi lại giữa chốn đông người. Muốn nàng tiếp xúc với nhiều người, chẳng qua là hấn hy vọng nàng có thể thích ứng được cuộc sống bình thường, hấn không miễn cưỡng nàng, chẳng qua là hy vọng nàng xem một chút đồ vật cảnh vật khác nhau, cho nên bọn họ mới lưu lại ở thành Lạc Dương.

Mà đối với những chuyện này chưa từng làm, hấn chỉ giải thích, chỉ nói cho nàng rõ, cũng không muốn nàng miễn cưỡng thử. Nhưng mà giống như suy nghĩ của hấn, có một số việc nàng hiểu nên dĩ nhiên là nàng biết làm. Lam Tuyết của hấn không phải là không thông minh, chẳng qua là có nhiều chuyện nàng không biết mà thôi.

“Ngọt ngọt, uống rất ngon!” nàng cười nói lên cảm tưởng với hấn.

“Nếu uống ngon như vậy, nàng phải uống hết đó nha!” Tay hấn đặt lên bàn, chống cằm nhìn về phía nàng. Nhưng kỳ thực là hấn đang trừng mắt đem những đám người bị nàng hấp dẫn tới đuổi đi hết.

Nhìn nàng thử nghiệm một loại sự vật mới cũng là một loại hưởng thụ, nhưng mà Lam Tuyết dung mạo quá sức tuyệt mỹ đi, nên cũng là một loại phiền phức nha!

Bất quá, hấn luôn luôn không hề sợ phiền toái.

“Này, đại thẩm ở chỗ này làm ăn thì phải nộp phí bảo vệ, người không biết sao?” Mỗi thành trấn luôn luôn có một số du côn yêu nghiệt làm khó dân chúng thiện lương.

Ánh mắt Vô Danh trở nên lạnh lùng, Lam Tuyết vừa nghe có người rống lên thì đã lập tức để chén trà xuống, chạy về bên cạnh hấn.

“Vô Danh.” Thanh âm thật hung dữ nha.

“Đừng sợ, ” hấn thấp giọng dụ dỗ.”Có ta ở đây, người yên tâm uống xong chén trà đi.”

Nàng lắc đầu một cái, tâm tình mới vừa buồn lòng đã biến đi đâu mất, nàng chỉ núp sau lưng hấn, cũng không dám nhìn lâu cái gì, gương mặt nhỏ nhắn vừa hé ra nhìn đã lập tức vùi vào.

“Không muốn uống nữa, vậy chúng ta trở về được không?” tâm tình tốt hôm nay đều đã bị phá hư hết.

“Vâng!” đầu nàng còn chưa quay lại, thì những thứ uy hiếp đại thẩm bán trà kia đã chuyển đổi mục tiêu, ba người tới vây quanh bọn họ.

Lam Tuyết sợ hãi hít vào, thân thể cuồng quýt rúc vào trong ngực của Vô Danh.

“Kia... người xấu...” nàng sợ hãi nói nhỏ.

“Đừng sợ, có ta ở chỗ này.” Hắn một tay ôm nàng, thấp giọng an ủi nàng, đối với những thứ du côn kia làm như không thấy.

“Này, bảo cô nương trong ngực của người xoay người lại!” Tên du côn lên tiếng.

Bị kêu đến khiến Lam Tuyết cứng đờ, Vô Danh thì cười nhẹ quay ra.

“Ta ở chỗ này, người còn sợ sao?” Vô Danh theo lệ thường không để ý đến bọn họ, chỉ vui đùa với Lam Tuyết ở trong ngực hắn. Đám người ô hợp này không đáng để vào trong mắt hắn, hắn chỉ quan tâm duy nhất phản ứng của Lam Tuyết mà thôi.

Nghe lời của hắn, Lam Tuyết đột nhiên không còn sợ như vậy nữa, ngược lại ngẩng đầu lên, trông thấy ánh mắt ôn nhu quen thuộc của hắn, nàng mới buông lỏng tâm tình.

“Không sợ nữa.” Có hắn ở đây, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì xảy ra.

“Đoạt lấy nữ nhân kia cho ta!”

Ba tên du côn xông lên, bị Vô Danh phất một tay lên, vung quyền đánh một phát khiến cả ba tên bị ngã thành một đoàn, chặt vật không chịu nổi.

Tào Thúc đi theo ở xa xa lập tức chạy tới, nhận được ánh mắt ra lệnh của Vô Danh, lập tức lấy mấy lượng bạc trên người ba tên du côn đó trả lại cho đại thẩm bán trà.

Khi đại thẩm kia không ngừng nói lời cảm ơn thì Vô Danh đã mang Lam Tuyết tránh đi rồi.

“Đường chủ.” Tào Thúc chạy theo thấp giọng kêu.

“Sao?” Vô Danh thấp giọng đáp.

“Đã xảy ra chuyện.” ngữ khí của Tào Thúc rất trầm trọng.

Vô Danh liếc mắt nhìn nói: “Trở về khách sạn hãy nói.”

“Vâng” Tào Thúc gật đầu, đi theo ở phía sau.

“Vô Danh.” Lam Tuyết cảm giác được hơi thở nhẹ nhõm trên người Vô Danh đã biến mất, thay vào đó, là một cỗ lạnh lùng hờ hững đáng sợ.

“Không có sao, ” ôm ngang hông nàng thật chặt, hắn cúi đầu nhìn nàng ánh mắt ôn nhu “hôm nay đi dạo tới đây thôi, chúng ta về khách sạn trước được không?”

“vâng.” Nàng thuận theo gật đầu, đi theo hắn trở về.

Tào Thúc nói “Đã xảy ra chuyện”, Vô Danh nhất định rất lo lắng, nàng không muốn hắn buồn phiền, cho nên nàng cũng không để ý bây giờ đang ở trên đường, hai tay liền vòng quanh eo Vô Danh, không tiếng động tỏ vẻ ủng hộ hắn. Bất luận có phát sinh chuyện gì, nàng cũng muốn ở bên cạnh hắn, vĩnh viễn, vĩnh viễn không rời.

Vô Danh cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kiên quyết của nàng một cái, khẽ mỉm cười.

Lam Tuyết của hắn, càng lúc càng nhạy cảm, cũng càng lúc càng biết chiều cố người khác.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Vừa vào trong phòng Tào Thúc, hắn chỉ thấy một nữ nhân đang khóc sụt sùi. Vô Danh xoay người ngồi xuống, vẻ mặt lãnh đạm mang theo vài phần cẩn thận.

“Đường. Đường chủ.”

“Trương phu nhân, Đường chủ tới rồi, người hãy đem tình huống lúc đó nói ra, Đường chủ sẽ làm chủ giúp người!” Tào Thúc thấp giọng nói.

Nàng khẽ lau nước mắt nói “Cảm ơn Tào thúc!” Chờ lau khô nước mắt, nàng mới ngẩng đầu lên, quỳ gối trước mặt Vô Danh “mấy ngày trước, lúc tướng công đang luyện võ thì trong tiêu cục đột nhiên có một đám người xông vào, bọn họ nói muốn tìm. . . muốn tìm đường chủ. Tướng công không chịu nói, thì liền xung đột với bọn họ, kết quả là . . . kết quả...” Nàng hít mũi một cái, nhưng vẫn không nhận được nghẹn ngào “Tướng công bị bọn họ... bị bọn họ...”

“Còn những người khác đâu?” Bắc Cung Vô Danh trầm giọng hỏi.

“đã chết, hoặc đã trốn đi...” Trương phu nhân lại lần nữa rơi lệ “Ta... bọn họ không giết ta, muốn ta mang một câu cho đường chủ... nói...”

“Nói gì?”

“Nói bọn họ nhất định sẽ giết Đường chủ, thay đại ca của bọn họ báo thù, nói Đường chủ nếu có can đảm thì... thì...” nàng không dám nói tiếp.

“Nói thẳng.”

Trương phu nhân cắn răng một cái nói ra “nếu có can đảm thì đừng có trốn tránh ẩn nấp, giống như con rùa đen rút đầu vậy!”

“Lớn mật!” Tào Thúc rống lên một tiếng, Trương phu nhân bị dọa lão đảo té sang bên cạnh.

Nhưng Vô Danh chỉ giờ tay lên, muốn Tào Thúc đừng nên kích động.

“Những người đó có lưu lại tên họ hay không, hoặc là bọn họ có cái ký hiệu đặc thù gì tương đối có thể nhận ra được không?” Vô Danh hỏi.

“Cái này...” Trương phu nhân cố gắng nhớ lại “Bọn họ không có nói tên họ... chỉ có... A, đúng rồi! Bọn họ có đeo băng trùm đầu, trên đó có thêu một chữ Phùng!”

“Phùng?” Vô Danh suy nghĩ sâu xa.

“Đường chủ, chẳng lẽ... ..” Tào Thúc vừa mở miệng, Vô Danh lập tức lắc đầu một cái, cắt đứt lời nói của hắn.

“Trước tiên an bài chỗ an ổn cho Trương phu nhân, sau đó phái người tới tiêu cực xem tình huống ở đó một chút, nếu như những người đó vẫn còn ở đó thì lập tức trở về báo cáo, không cho phép lơ đãng làm việc dă thảo kinh xà!”

“Vâng!” Tào Thúc tuân lệnh.

“Đường, Đường chủ... ..” Trương phu nhân ngập ngừng mở miệng.

“Còn có việc gì?” Vô Danh đảo mắt qua hỏi, không giận dữ mà vẻ mặt khiến cho người ta sợ hãi.

“Ta... .. Ta... ..” Trương phu nhân nuốt nước miếng nửa ngày cũng không nói ra được lời nói.

“Nói.” Vô Danh nhàn nhạt một câu, Trương phu nhân không dám chần chờ, liền lập tức nói ra:

“Ta muốn đi theo bên cạnh Đường chủ, xin Đường chủ thu nhận ta.”

“Sao?”

“Ta... ta sẽ phục vụ cho đường chủ, xin đường chủ thu nhận ta...ta sợ những người đó...” Trương phu nhân khó khăn nuốt nước miếng, xem bộ dáng thực sự rất sợ sinh mạng mình gặp nguy hiểm.

“Người mà bọn họ muốn tìm là ta, người ở bên cạnh ta chỉ gặp nguy hiểm hơn!” Vô Danh lạnh lùng nói.

“đường chủ, xin thu nhận ta”. Trương phu nhân xin xỏ “Tướng công đã từng nói, trên đời này... người hấn ngưỡng mộ nhất chính là đường chủ, ta cũng vậy cũng tin tưởng Đường chủ nhất định có thể bảo vệ thủ hạ của mình. Ta đã không còn chỗ nương tựa, cầu xin đường chủ... vì tướng công mà thu nhận ta...!” Vừa nói nàng lại vừa muốn rơi lệ.

Vô Danh trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Trước khi Tào Thúc an bài chỗ ở mới cho người, người có thể tạm thời ở lại trong khách sạn này!” Hắn lại chuyển sang Tào Thúc “lát nữa nói chương quý thuê thêm một gian phòng, tạm thời để cho nàng ta ở đây!”

“Dạ, Đường chủ.” Tào Thúc lập tức đi làm.

“Cám ơn Đường chủ.”

“Nếu như còn có chuyện gì, có thể trực tiếp nói với Tào Thúc là được rồi!” giao phó xong, Vô Danh đứng dậy đi ra ngoài.

Hắn vừa đi, Trương phu nhân lập tức thay đổi một vẻ mặt khác.

Thiết diện vô tình Bắc Cung Vô Danh trong lời đồn đãi xem ra chỉ có như vậy!!!

Trương gia tiêu cực tuy không lớn, nhưng Trương tiêu đầu võ công tuyệt đối không yếu, người tập võ bình thường tuyệt sẽ không giết được hắn, trừ phi có ân tình khác.

Mà, những kẻ giết người kia tại sao lại bỏ qua cho Trương phu nhân?

Bọn họ muốn Trương phu nhân truyền lời, như vậy là muốn theo dõi Trương phu nhân để tìm được hấn hay là còn có tính toán gì khác?

Phùng? Chẳng lẽ Phùng trại của chín năm trước, còn có người sống sót nên tìm hấn báo thù sao?

“Vô Danh?” Nàng nửa nằm ở trên người hấn, dựa vào thân thể của hấn để sưởi ấm.

“Tại sao còn chưa ngủ?” Thanh âm của nàng, kéo tâm thần trầm tư của hấn về.

“Xảy ra chuyện gì?” Sau khi trở về khách sạn, hấn liền cùng Tào Thúc ở trong phòng nói chuyện thật lâu. Sau khi trở lại, cùng nhau dùng bữa tối, rồi rửa mặt đi ngủ nàng cũng vẫn không có cơ hội hỏi hấn.

“Không có gì, mau ngủ đi!”

“Ta...ta muốn biết.” Nàng giương mắt nhìn về phía hấn.” giọng nói của Tào thục thật nghiêm trọng, có phải đã xảy ra chuyện không tốt hay không?”

Về mặt hấn hơi trầm xuống, suy tính có nên nói cho nàng biết hay không?

“nói cho ta biết, có được hay không?” nàng yêu cầu.

“Chuyện ở trên giang hồ, biết quá nhiều đối với nàng cũng không tốt!” những chuyện máu tanh kia, hấn muốn tất cả cách xa cuộc sống của nàng.

“Nhưng mà ngươi là người giang hồ, không phải sao?” nàng thẳng tắp nhìn hấn “Ta với ngươi ở chung một chỗ, vậy ta cũng coi như là người giang hồ rồi. Hơn nữa, chỉ cần là chuyện có liên quan đến Vô Danh, ta đều muốn biết!”

Nàng đơn giản suy luận, đổi lấy một nụ cười của hấn.

“Rất đáng sợ đó!..”

Hấn nhắc nhở nàng.

“Không sao cả, có ngươi ở đây, ta không sợ.”

Nàng nhìn hấn cười một tiếng, vẫn còn muốn nghe.

“Được rồi!”

Vô Danh cố gắng nhẹ nhàng hết mức, không giấu diếm sự thật, nhưng mà không nói sâu vào, nói tóm lại là có người muốn tìm hấn gây phiền phức thôi.

Vừa nghe xong, nàng liền khản trương.

“Vậy nếu như bọn họ tìm được ngươi, thì phải làm sao bây giờ?”

Bọn họ có rất nhiều người, hơn nữa rất đáng sợ, rất tàn nhẫn, Vô Danh có thể gặp nguy hiểm hay không?”

“Bọn họ tìm được ta thì tốt, ta mới có thể vì người trong tiêu cục lấy lại công đạo!” hấn nhàn nhạt nói, một chút cũng không lo lắng.

“Nhưng mà bọn họ có rất nhiều người.”

Nàng lo lắng ánh mắt càng sâu.

“Tin tưởng năng lực của ta, ta không có việc gì đâu.”

Hấn trêu mếu hôn nàng một cái “Ta còn muốn dẫn nàng về Vân Lưu Cung, những thứ ô hợp kia không làm gì được ta đâu!”

“Ngươi nhất định phải cẩn thận!”

Nàng tin tưởng năng lực của hấn, đem lo lắng giấu đi, gương mặt chôn ở trong ngực hấn, không muốn xa rời ấm áp của hấn.

“Nếu không muốn ta lo lắng, phải chiếu cố bản thân thật tốt!”

Nàng lo lắng cho hấn, hấn còn lo lắng cho nàng hơn nhiều “ngày mai ta không thể cả ngày ở bên cạnh nàng, chính nàng phải cẩn thận hơn!”

“Vâng.”

Hấn có chuyện phải làm, nàng sẽ ngoan ngoãn ở chỗ này chờ hấn.”Nhưng mà Trương phu nhân mất đi trượng phu, nhất định sẽ rất buồn.”

“Nàng ta tạm thời sẽ ở chỗ này, nhưng mà nếu như không cần thiết thì nàng đừng gặp mặt nàng ta!” đối với nàng ta, Vô Danh vẫn cảm thấy có chuyện gì đó không ổn “Trừ ta và Tào thục ra, không nên tin tưởng bất kỳ kẻ nào, biết không?” hấn dặn dò lần nữa.

“Được.” Nàng ngoan ngoãn gật đầu, Vô Danh lúc này mới yên tâm.

Hắn tình nguyện quá đa nghi, cũng không nguyện để cho lam tuyết gặp phải bất kỳ một nguy hiểm nào.

Bạn đang đọc truyện *Bắc Cung Huyền Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đám người kia không có ở lại Trương gia tiêu cực, Tào Thúc phái người đi xem xét hiện trường cũng không có phát hiện được bất kỳ dấu mối nào, Vô Danh quyết định tự mình đi một chuyến.

Vì sợ Lam Tuyết nhầm chán, Vô Danh để lại mấy tấm bản đồ để cho nàng xem, mỗi bản đều có dấu hiệu khác nhau, những thứ kia chỉ người của Vân Lưu Cung mới có thể nhìn hiểu được, để khi có chuyện biết thông báo như thế nào.

“Sau khi xem xong, liền đem bản đồ thiêu hủy, không được lưu lại.” Hắn dặn dò. Nếu những thứ này rơi vào trong tay những người khác, thì đó là vũ khí lợi hại nhất để đối phó với Vân Lưu Cung.

“Ừ.” Nàng ghi nhớ.

“Nếu như muốn mở cửa ra ngoài, nhất định phải dùng cái khăn che mặt lại, nếu có chuyện gì thì cứ tìm Tào thúc nói, ta sẽ mau chóng trở lại.” Hắn không yên tâm lại tiếp tục dặn dò.

“Được.” Nàng lại gật đầu, Vô Danh lúc này mới đi ra ngoài.

Dĩ vãng Vô Danh rất tự tại thoải mái, chưa từng có một thứ gì có thể làm cho hắn quan tâm, ngay cả Diễm Kha một tay hắn nuôi dạy lớn lên cũng vậy. bởi vì thân là người của Vân Lưu cung, hắn đối với Diễm Kha chỉ dạy mục đích là cho nàng có năng lực tự bảo vệ, cũng để cho nàng có đầy đủ năng lực ứng biến. Nhưng bây giờ lại khác, hiện tại hắn mang theo “Viên” lo lắng trên người, muốn hắn thoải mái tâm tưởng là điều không thể, nhưng Vô Danh không oán không hối vui vẻ chịu đựng loại lo lắng này.

Lam tuyết cũng hiểu Vô Danh lo lắng cho nàng.

Phương pháp tốt nhất để cho hắn yên tâm chính là nghe lời hắn nói... không được chạy loạn, cho nên Lam Tuyết ngoan ngoãn ở trong phòng, nhìn kỹ bản đồ Vô Danh để lại. mỗi lần xem xong một phần, nàng liền đem phần đó ném vào lò than, chỉ chốc lát sau nàng đã xem xong, cũng đã đốt xong tất cả, thì lại đột nhiên nghe co thanh âm đánh nhau ngoài cửa.

Xảy ra chuyện gì?

Nàng nhìn bản đồ đã đốt xong, mới cầm khăn lụa che kín mặt, mở ra một chút xú cửa sổ, xem tình trạng ở ngoài một chút.

Là Tào Thúc đang đánh nhau với những người kỳ quái. Chỉ chốc lát sau, những người đó đều bị Tào Thúc đánh lui, có một vị cô nương vội vàng chạy về phía Tào thúc.

Tào thúc không để ý tới nàng ta, chỉ thẳng tắp đi tới cửa phòng nàng.

“Lam Tuyết cô nương.”

Thượng Quan Lam Tuyết vội vàng đóng cửa sổ lại, chạy đi mở cửa.

“Tào thúc, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, Lam Tuyết cô nương không cần phải lo lắng, cứ trở về phòng nghỉ ngơi đi!” Tào thúc cung kính nói.

“Được.” Nàng gật đầu một cái, ngoan ngoãn làm theo.

“Lam Tuyết cô nương, ta có thể cùng cô nói chuyện một chút không?” cô gái đứng ở sau lưng Tào thúc đột nhiên lên tiếng, thái độ hết sức thành khẩn.

“Trương phu nhân, Đường chủ không muốn Lam Tuyết cô nương bị bất kỳ ai quấy rầy!!!” Tào thúc cau mày.

“Lam Tuyết cô nương cùng Đường chủ. . . .” Trương phu nhân suy nghĩ một chút, mới lộ ra vẻ mặt bình tĩnh, lập tức xin lỗi nói: “Thì ra là vậy, cô là

Đường chủ phu nhân, xin thứ lỗi cho Như Song đã bắt kính!”

“Ta. Ta không phải là.” đột nhiên bị người ta cung kính, Lam Tuyết luống cuống lui về phía sau một bước, ánh mắt cầu xin trợ giúp hướng về phía Tào Thúc.

“Trương phu nhân, người quý rầy đến Lam Tuyết cô nương rồi, mời người về phòng nghỉ ngơi.” Tào thúc mạnh mẽ nói.

Đường chủ để cho Lam Tuyết cô nương che mặt là đúng, nhìn thấy thần thái của nàng nam nhân mà có thể không động tâm thật quá ít!!!!

“Được, được! Ta trở về phòng, ta chỉ muốn. . . sau khi mất đi trượng phu, ta nghĩ có thể cùng Lam Tuyết cô nương nói chuyện một chút, làm bạn bè, nhưng. . .ta sẽ trở về phòng!” Trương phu nhân lẩm bẩm, vẻ mặt buồn bã xoay người chuẩn bị rời đi.

“Chậm đã” Lam tuyết chợt gọi lại, do dự nhìn về phía Tào thúc: “Tào thúc, ta muốn. Cùng nàng nói chuyện một chút có được không, người.”

“Đường chủ phu nhân, cảm ơn người.” Trương phu nhân lập tức cảm kích nói.

“Lam Tuyết cô nương nếu đã nói như vậy, như vậy ta liền canh giữ ở cửa, xin cô nương đừng đóng cửa.” Nàng quá thiện lương, Tào thúc chỉ có thể đồng ý.

“Cảm ơn tào thúc.” Lam tuyết xoay người đi trở về trong phòng, Trương phu nhân cũng đi theo vào trong.

“Đường chủ phu nhân, cảm ơn người đã chịu nghe ta tâm sự. kể từ khi tướng công. . . Ta chỉ còn có một mình, rất buồn cũng rất sợ hãi!” Trương phu nhân buồn bã nói.

“Xin đừng gọi ta là Đường chủ phu nhân, tên của ta là Lam Tuyết!” nàng thật không quen được bốn chữ kia.

“Lam Tuyết cô nương.” Trương phu nhân lập tức thay đổi.”Chỉ có một mình người sao?”

“Ừ.” Lam tuyết gật đầu một cái.

“còn Đường chủ đâu?”

“Hắn có chuyện đi ra ngoài, trễ một chút mới có thể trở lại.” Lam Tuyết rót một chén nước cho nàng.

“Cảm ơn.” Trương phu nhân cầm chén nước, chần chờ hỏi: “Lam Tuyết cô nương, xin thứ cho ta mạo muội, người cùng Đường chủ. đã thành thân sao?”

“Không có.” Thành thân? Nàng chưa từng nghĩ tới.

“Vậy cô cùng Đường chủ ở cùng một gian phòng, đối với danh dự của cô sẽ có tổn hại.” Trương phu nhân thần sắc có chút nghiêm trọng.

“Không sao, ta không thêm đề ý.” Nàng lắc đầu một cái, có thể cùng Vô Danh ở chung một chỗ mới là quan trọng nhất.

“Lam Tuyết cô nương biết võ công không?” Trương phu nhân thấp giọng hỏi.

“Không biết.” Nàng thành thật trả lời.

“Vậy cô có biết làm cái gì hữu dụng giúp cho đường chủ không?”

Hữu dụng? Lam tuyết suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái.”Không có.” Vô Danh rất lợi hại, cái gì cũng làm được, không cần nàng giúp nha!

“Như vậy. . .” Trương phu nhân thì thầm tự nói “Như vậy sợ là không tốt lắm. vậy không phải đường chủ vẫn luôn phải chăm sóc cho cô sao? Trên vai đường chủ đã có rất nhiều việc, bây giờ lại còn có thêm cô làm gánh nặng, vậy đường chủ thật quá đáng thương!”

“Người nói cái gì?” Lam tuyết nghe không hiểu lắm, nhưng nghe được hai chữ —— gánh nặng! ?

“Ách, không có gì.” Trương phu nhân lập tức lắc đầu, uống trà che giấu.

“Ta nghe thấy, người mới vừa nói. Gánh nặng?” Lam Tuyết không hiểu, nàng rõ ràng nghe được, tại sao Trương phu nhân lại không không thừa nhận.

“Ách.” Trương phu nhân do dự , có chút lo lắng.”Lam Tuyết cô nương, cô sẽ không cố ý đi nói cho Đường chủ, để cho Đường chủ tới xử phạt ta chứ?”

“Xử phạt người cái gì?” Lam tuyết không hiểu.

“Xử phạt lời nói của ta nha!” Trương phu nhân khẽ nói, cẩn thận quay đầu lại nhìn một chút, xác định Tào thúc không có đặc biệt chú ý các nàng, mới

tiếp tục nhỏ giọng nói: “Là ta nói lung tung, ta không nên nói Lam Tuyết cô nương là gánh nặng của Đường chủ, Lam Tuyết cô nương ngàn vạn lần không cần để ở trong lòng, nếu không Đường chủ nhất định sẽ tức giận.”

“Ta? Gánh nặng.” Lam tuyết vẻ mặt ngẩn ngơ, nàng thật sự là gánh nặng của Vô Danh sao?

“Lam Tuyết cô nương, cô ngàn vạn lần đừng nói cho Đường chủ biết, ta van cầu cô. Ta không có tư cách công, nếu như Đường chủ không chứa chấp ta, ta thật không biết nên đi nơi nào.” Trương phu nhân khóc lóc nói.

“Ách. Ta.” Lam Tuyết có chút không biết nên làm sao, nàng chưa từng gặp qua người mau khóc như vậy. Ở Thượng Quan gia, nam nhân thì không nói đến, ở trong số nữ nhân nàng là người thích khóc nhất, nhưng thoát nhìn Trương phu nhân so với nàng còn khóc mau hơn.

“Lam Tuyết cô nương, ta van cầu cô, ta không thể mất đi sự bảo vệ của Đường chủ.” Trương phu nhân tiếp tục van xin.

“Ta. Ta. Ta không nói là được chứ gì, người đừng khóc nữa!” Lam tuyết luống cuống trả lời, sợ hãi nước mắt của nàng ta.

“Thật cảm ơn cô, Lam Tuyết cô nương, cô thật là tốt bụng!” Trương phu nhân cảm kích nói, nước mắt chỉ chốc lát sau liền ngừng rơi.

“Không cần cảm ơn ta, nhưng mà. Tại sao người lại cảm thấy. Ta là gánh nặng?” Nàng thật sự là gánh nặng sao?

“Ta nói thẳng, cô cũng đừng nên tức giận nha!” Trương phu nhân yêu cầu nói.

“Ta sẽ không tức giận.” Lam tuyết bảo đảm nói.

“Được rồi!” Trương phu nhân nói “Lam Tuyết cô nương, cô không biết võ công, đối với Đường chủ không thể giúp đỡ được gì, khi mà Đường chủ có chuyện cô căn bản là không thể giúp được gì. Như hiện tại, Đường chủ đi ra ngoài làm việc, còn phải đặc biệt lưu lại Tào Thúc bảo vệ cô, chuyện này không phải là mang đến phiền toái cho Đường chủ sao? Còn có, ta xem bộ dạng của Lam Tuyết cô nương, cũng không giống như người có thể quản lý công việc gia đình, vậy không phải đường chủ phải chăm sóc cho cô mọi thứ sao, rất khổ cực nha. . .” Trương phu nhân mở miệng huyền thuyên nói.

Lam Tuyết kinh ngạc lắng nghe.

Nàng thật sự là gánh nặng của Vô Danh sao? Chăm sóc nàng thật sự rất khổ cực sao?

Nhưng mà lúc Vô Danh ra ngoài luôn lo lắng cho nàng là sự thật, lưu lại Tào Thúc bảo vệ cho nàng cũng là sự thật.

“Người mà Đường chủ cần phải là một người văn võ song toàn, có thể độc lập tự chủ, nếu như ta là Lam Tuyết cô nương ta đã sớm rời khỏi Đường chủ rồi!”

Lam Tuyết nghe thấy thực sự chấn động.

Rời. Rời đi?

“Bất quá, ta nghĩ Đường chủ cũng không thích cô lắm nên mới không quan tâm!” Thấy sắc mặt nàng càng lúc càng xanh, Trương phu nhân lại bồi thêm.

“Tại sao?” Lam Tuyết lấy lại tinh thần, lập tức phản bác. Vô Danh rất thích nàng nha!

“Nếu như Đường chủ thật sự thích cô, tại sao không thành thân với cô?” Trương phu nhân liếng thoáng nói “Ngủ chung với cô nhưng lại không cưới cô, Đường chủ căn bản là coi giống như những nữ nhân ở Bách Hoa Viện kia mà thôi!”

“Bách Hoa Viện?”

“Chính là kỹ viện. Lam Tuyết cô nương, cô cái gì cũng không hiểu, Đường chủ nhất định cho rằng cô là một phiền toái, chẳng qua là không muốn tổn thương cô, cho nên mới không nói. . .” Bất kể sự mâu thuẫn trong lời nói của nàng ta, Trương phu nhân cố gắng che bai nàng, muốn cho nàng khổ sở, nàng khổ sở thì Trương phu nhân lập tức trở nên cao hứng.

Kể tiếp Trương phu nhân có nói thêm cái gì nữa Lam Tuyết cũng không nghe thấy, bởi vì chuyện nàng vừa nghe được đã đủ đã kích nàng rồi.

Vô danh không cưới nàng cũng không sao, nàng không tin Vô Danh là loại người như Trương phu nhân vừa nói, nhưng mà nàng thật sự là phiền toái của Vô Danh sao?

Thừa dịp nàng đang khổ sở, Trương phu nhân đến gần bên nàng, một mùi hương đặc thù bay ra từ trên người của Trương phu nhân. . .

Tiết trời mùa xuân đang ấm lại, nhưng Lam Tuyết lại ngã bệnh.

Vô Danh trở về rất muộn, Lam Tuyết vẫn chờ hẩn, đợi đến khi ở trên ghế lim dim, khi Vô Danh trở lại, nàng đã gần như hôn mê rồi.

Hắn vốn không muốn đánh thức nàng, trực tiếp ôm nàng về giường ngủ, nhưng vừa tiếp xúc với thân thể của nàng, lại phát hiện thân thể của nàng nóng lên dị thường.

Chuyện gì đã xảy ra! ?

Vô Danh đem nạng đặt lên giường, kêu Tào thúc lập tức đi mời đại phu tới.

Nàng nửa tỉnh nửa mê, sắc mặt đỏ thắm vô cùng không bình thường, Vô Danh cảm thấy lo lắng không dứt.

“Tôn phu nhân chẳng qua là gặp lạnh, cần thận giữ ấm và nghỉ ngơi tốt, uống thuốc đúng giờ sẽ rất nhanh khỏi thôi!” sau khi chẩn bệnh, đại phu viết đơn thuốc đưa cho hắn.

“Đa tạ. Tào thúc, người đưa đại phu trở về, hốt thuốc rồi sau khi trở lại thì lập tức nấu thuốc đi” Vô Danh nói.

“Dạ! Đại phu xin mời!” Tào thúc đưa đại phu rời đi.

Vô Danh lập tức ngồi bên mép giường.

“Ho khan, ho khan.” Nàng thấp giọng ho hai tiếng, mở ra đôi mắt nửa tỉnh nửa mê thì đã nhìn thấy Vô Danh lo lắng nhìn nàng.

“Vô Danh.” Nàng thấp giọng kêu lên một tiếng, sau đó khó chịu rên lên “Ta... thật là khó chịu. . . .” Toàn thân nàng đều nóng lên, đầu cũng đau, cổ họng cũng đau.

“Nàng bị lạnh!” Vô Danh nhíu mày lại, bất đắc dĩ nhìn nàng “nàng nên ở trên giường nghỉ ngơi, chứ không phải là ngồi ở trên ghế lim dim như vậy!”

“Đúng. Thật xin lỗi.” Nàng đỏ hoe vành mắt.

Vô Danh tức giận, nàng. Nàng thật sự là một phiền toái sao?

Vô Danh thở dài, không thể trách cứ nàng được.

“Vô Danh. Người đừng dựa vào ta quá gần” Nàng che miệng, lui cách xa hắn một chút.

“Tại sao?” Quan tâm biến thành cau mày, hắn đem nàng vào trong lòng.

“Không được.” Nàng khước từ, gương mặt không dám nhìn hắn.

Đây là lần đầu tiên nàng cự tuyệt hắn ôm, Vô Danh nhíu mày lại khó hiểu.

Nàng buồn bực ho khan vài tiếng, sau đó mới lại thật thấp giọng mở miệng: “Sẽ. Sẽ lấy bệnh.” Nàng lại ho khan một cái.

Chân mày Vô Danh lập tức giãn ra.

Thì ra là nàng đang lo lắng cho hắn. Cô bé ngốc này!!!

“Không sao cả!!!” hắn vững vàng ôm nàng vào trong ngực, để nàng nằm vững vàng trong ngực hắn, nhìn dung nhan nàng vì bệnh mà ửng đỏ “Ta sẽ không bị bệnh đâu!”

“Nhưng mà.”

“Ta không có dễ dàng ngã bệnh như vậy, không cần lo lắng cho ta.” Thanh âm hắn mềm mại, để nàng dựa vào trên vai hắn “ngược lại nàng lại không có chiếu cố mình thật tốt!”

“Đúng. Thật xin lỗi.” Nàng núm lấy áo hắn “Choáng váng đầu. Muốn ngủ. Nhưng mà vẫn muốn ho khan.” Thật là khổ sở.

Thời điểm này, võ công của hắn có cái thế cũng vô dụng, chỉ có thể ở bên chăm sóc nàng, trơ mắt nhìn nàng khổ sở.

“Nhấn nài một chút, chờ ăn rồi uống thuốc, người sẽ khỏe hơn một chút.” Hắn an ủi, đôi mắt hắn hoàn toàn mất đi lạnh lùng bình tĩnh, chỉ còn lại quan tâm cùng với đau lòng.

Hắn mới rời nàng đi một ngày, nàng đã dễ mình biến thành như vậy, hắn thật là không yên tâm.

“Ta. Rất vô dụng.” Nàng khép hờ đôi mắt, dựa vào hắn, đột nhiên thật là muốn khóc.

“Chớ suy nghĩ lung tung” Hắn nhẹ nhàng khiển trách, ôm nàng vào trong lòng ngực, đắp chăn lên cho nàng.

“Nhưng mà. Ta rất ngu ngốc. Vẫn cần người chiếu cố.” Nàng thấp giọng lầm bầm, giọng nói áy náy không dứt.

Vì nàng hành trình của hắn chậm hơn, vì nàng hắn làm bất cứ chuyện gì cũng không thoải mái, cái gì cũng phải suy tính tới nàng. Nếu như hắn có chuyện phải rời đi thì phải có Tào thúc chăm sóc nàng, mà hắn cũng phải trở lại trong thời gian ngắn nhất. . .

Trương phu nhân nói không sai, nàng thật sự là một gánh nặng, là phiền toái của hắn.

“Người nào đã nói gì với ngươi?” Hắn cảnh giác hỏi

Trong người có bệnh sẽ dễ dàng suy nghĩ lung tung, nhưng cũng không phải vừa mới bắt đầu. Nét mặt của nàng rõ ràng là đã bị khổ sở lâu rồi, nếu như không có người nói bậy với nàng thì nàng sẽ không suy nghĩ lung tung.

“Không có, không có” nàng cúi đầu buồn bực ho khan hai tiếng. Bởi vì cảm lạnh, nên giọng nói của nàng vốn mềm mại trở nên trầm khàn hẳn đi, nói chuyện giống như phải dùng hết sức lực.

“Lam Tuyết.” Hắn thấp giọng kêu lên, vỗ lưng của nàng. Thấy nàng khổ sở, hắn so với nàng càng khổ sở hơn.

“Vô Danh, ta muốn với ngươi. Ở chung một chỗ.” Nàng thật thấp giọng bày tỏ.”Nhưng là. Ta giống như luôn mang đến phiền toái cho ngươi.”

“Nàng không phải là phiền toái, không cho nàng nói mình như vậy.” Hắn cúi đầu nhìn thẳng vào mắt nàng, giọng nói cùng vẻ mặt rất cương quyết.

“Nhưng là.”

“Nếu như hôm nay người ngã bệnh là ta, nàng đều nghe theo lời nói của ta sao?”

“Sẽ.” Nàng không chút do dự liền gật đầu.

“Vậy thì đúng rồi.” Vẻ mặt hắn dịu lại, cúi đầu hôn lên môi nàng “không cho nàng suy nghĩ lung tung nữa, cũng không cho phép coi bản thân mình là phiền toái, biết không?”

“Ừm.” Nàng tránh qua, sợ đem bệnh lây bệnh cho hắn.

“Nàng là của ta...” hắn dứt khoát chế trụ cái ót của nàng, không cho nàng quay đi, hôn nàng càng lúc càng sâu.

Nàng thấp giọng ho khan bị hắn nuốt vào trong cổ, hắn hôn nàng thật sâu, không hề giống như bình thường chỉ phớt nhẹ lên cánh môi nàng. Trong khi hắn hôn nàng, có một loại kích cuồng mà nàng không hiểu, cũng không cách nào chịu đựng được, rồi lại không có cách nào kháng cự, chỉ có thể bị động để cho hắn lấy đi hết tri giác của nàng.

“Vô Danh. Ho khan.” Lam Tuyết dùng sức hô nhỏ, toàn thân mềm nhũn, đầu óc choáng váng, nhưng không biết là bởi vì bệnh hay bởi vì kích cuồng vừa rồi.

“Không sao.” Hắn không chế được mình, lật người lại, đem nàng ôm vào trong ngực, khẽ trấn an. Đáng chết, hắn cứ nhiên quên mất nàng vẫn còn đang bệnh, hắn hù dọa nàng rồi!!!

“Vô Danh.”

Nàng dùng sức muốn ôm chặt hắn, nhưng mà lại không có chút sức lực nào.

“Đừng suy nghĩ bậy nữa, chờ nàng khỏi bệnh sẽ không có chuyện gì!”

Hắn an ủi.

“Nhưng ta là. Gánh nặng.” Vành mắt nàng đỏ hoe, bộ dáng rất đau lòng “ta... làm trễ nãi ngươi... ho khan...” Nàng vừa muốn khóc thì một cơn ho lại ập đến.

“Nàng không phải là gánh nặng!” Ngữ khí hắn kiên định, nghiêm nghị nhìn nàng “Nàng là nữ nhân của ta, Bắc Cung Vô Danh ta cả đời này chỉ có một nữ nhân duy nhất!”

“Ta?” nàng mơ hồ nhìn hắn, bởi vì đầu nàng đang choáng váng, cũng bởi vì nước mắt.

“Bất kể nàng mang hình dáng gì, đều là nữ nhân duy nhất ta gắn bó, cho là tâm trí của nàng vĩnh viễn cũng không lớn lên thì nàng vĩnh viễn cũng là nữ nhân mà ta yêu nhất, nàng có biết không?” Hắn tỉ mỉ nói.

“Yêu?” Nàng nhắm mắt, muốn nhìn hắn cho rõ, nhưng đầu nàng thật đau, mũi cũng rất khổ sở. Nàng không nhịn được nín lấy áo hắn, nước mắt tự nhiên rơi xuống, thân thể mềm nhũn té trên người hắn.

“Lam Tuyết!” Sờ sờ cái trán nóng hổi của nàng, Vô Danh chỉ có thể ôm chặt nàng.

Đáng chết, gió rét đáng ghê tởm!!!

Liên tiếp hai ngày, Lam Tuyết cứ chìm trong hôn mê không tỉnh.

Vô Danh ở bên giường nằn canh giữ hai ngày, một tắ cũng không rời, trừ Tào thúc và đại phu ai cũng không cho phép vào phòng. Mà những lời nói nằn nói trước khi hôn mê bây giờ ở trong mộng cũng toàn bộ nói ra.

Những lời đó nhất định là đã tổn thương nằn rất sâu, cho nên ngay cả trong lúc ngủ cũng không thể quên, làm thành ác mộng.

Hai ngày trôi qua, con sốt của nằn rốt cục cũng hạ, không còn sốt nữa. Mà giấc ngủ của nằn, rốt cục cũng vững vàng lại, không bắt an giấ dựa nữa.

“Đường chủ.” Tào thúc lặ lặ vào phòng.

“Tra ra được chưa?”

Vô Danh ngồi ở mép giường, dựa lưng vào cột giường, tay trái cầm lấy tay phải của nằn, cho dù ngủ, tay của nằn vẫn chủ động nắm lấy tay hắ.

“Là bọn người còn sót lại của Phùng trại, chúng chọn Trương gia tiêu cục là muốn thị uy với ngài!” Tào Thúc trả lời.

“Là Phùng trại tập hợp lại, chọn Trương gia tiêu cục, chính là muốn hướng người thị uy.” Tào thúc trả lời.

“Bọn họ làm sao biết được Trương gia tiêu cục là một trong những cứ điểm của Huyền Vũ Đường?”

“Điều này ta cũng chưa suy nghĩ ra được!”

Giọng nói của Tào thúc hơi chìm xuống “Khả năng duy nhất ta nghĩ đến đó là có nội gian. Có lẽ có người của Phùng trại lặn vào trong Huyền Vũ Đường, nên đã biết được về Trương gia tiêu cục. Cũng có thể là trong Trương gia tiêu cục có người của Phùng Trại!”

Vân Lưu Cung làm việc không hề lộ liễu, để bảo đảm sự an toàn của tổng bộ Vân Lưu Cung, các điểm chi nhánh chỉ có hai người biết, một người trên, một người dưới, muốn vượt cấp báo cáo ra ngoài là chuyện không thể xảy ra.

“Người cho là khả năng đó tương đối cao sao?” Vô Danh khép mắt suy nghĩ, chỉ mong Lam Tuyết được ngủ ngon. Hai ngày hai đêm hắ không ngủ không nghỉ canh giữ bên cạnh nằn cũng không để lại dấu vết quá rõ ràng trên mặt hắ.

“Chuyện này... Thuộc hạ không dám kết luận!” Tỷ lệ một nửa một nửa.

“Còn lại lịch của Trương phu nhân thì sao?”

“Thuộc hạ vô năng, không có cách nào hoàn toàn tra ra!” Tào Thúc áy náy trả lời.

“Như vậy thủ lĩnh của Phùng Trại bây giờ là ai? Công việc chủ yếu là làm cái gì?” Vô Danh lại hỏi.

“Cũng giống như trước kia vậy, chỉ bắt quá bây giờ to gan hơn, cướp bóc giết người, không gì là không làm. Chuyện khác, chính là lấy Huyền Vũ Đường làm mục tiêu, muốn ám sát Đường chủ!” Tào Thúc hơi ngừng lại một chút “Hai ngày trước Đường chủ không có ở đây có người chạy tới gây phiền toái, thuộc hạ bắt được một người nhưng chưa kịp tra hỏi cái gì thì người kia đã phát độc mà chết!”

“Phát độc?”

Về mặt của Vô Danh nghiêm nghị lại.

“Dạ!” Đây cũng là chuyện Tào thúc tương đối lo lắng một chút “Căn cứ vào số người chúng ta phái ra hồi báo, hiện tại thủ lĩnh của Phùng trại là một cao thủ dụng độc!”

“Độc ư, vậy thì ta hiểu rồi!” Vô Danh khẽ bật cười một tiếng. Hắ cười, bày tỏ hắ đã hiểu rõ ra chuyện gì đó!

“Đường chủ?”

“Ta đã xem qua thi thể của Trương tiêu đầu, ở trên vết thương có đọng lại vết máu biến đen, đôi môi cũng có hiện tượng biến đen, ta hoài nghi Trương tiêu đầu bị trúng độc trước, sau đó mới bị giết.” Trúng độc không nhiều, nên cũng không dễ dàng phát hiện ra, đây cũng là lý do tại sao hắ phải tới nhìn qua thi thể một lần.

“Trúng độc? Tại sao Trương phu nhân lại không nói cho chúng ta biết?”

Tào thúc khiếp sợ.

“Bởi vì nằn là người khả nghi nhất” Vô Danh không vì đối phương là nữ nhân mà xem thường năng lực của nằn.

“Khả nghi?” Tào Thúc cẩn thận nhớ lại “Ngày hôm đó Đường chủ không có ở đây, Trương phu nhân từng yêu cầu cùng Lam Tuyết cô nương nói chuyện phiếm, Lam Tuyết cô nương thương hại nằn ta mới mất đi trạng phu, cho nên đáp ứng trò chuyện cùng nằn ta. Nhưng thuộc hạ vẫn luôn quan sát, thấy Trương phu nhân cũng không có làm ra bất kỳ hành động nào làm thương tổn Lam Tuyết cô nương!”

“Có lúc, tổn thương không nhất định là do hành động gây ra, lời nói cũng có thể tạo ra tổn thương lớn!”

Hơn nữa, nếu người kia bắt được nhược điểm của đối phương thì sẽ có thể công kích vào trọng điểm, hoàn toàn không lưu lại dấu vết.

Lam Tuyết quá thiện lương, cũng quá đơn thuần, nếu như lời nói của nàng ta thân thiện một chút thì Lam Tuyết cũng sẽ không hoài nghi đối phương là có dụng tâm khác, chỉ biết tự trách mình mang đến phiền toái cho hắn, sau đó nàng sẽ không ngừng tự trách.

Nếu như dụng ý của nàng ta là muốn mượn sự thương tâm của Lam Tuyết để ảnh hưởng tới hắn thì như vậy nàng ta đã thành công rồi.

“Ý của Đường chủ là...”

Tào thúc bỗng nhiên hiểu ra, hắn thật sợ hãi quá!!!

“theo dõi sát sao nàng ta!” Vô Danh nhàn nhạt ra lệnh.

“Dạ, thuộc hạ lập tức đi ngay!” Tào thúc hiểu ý lập tức cáo lui.

Nhìn dung nhan Lam Tuyết nhợt nhạt yếu đuối, trong lòng của Vô Danh giống như bị ai đó nhéo một cái. Có lẽ nàng yếu ớt, dễ dàng bị thương tổn, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không hối hận vì đã mang nàng vào thế giới của hắn!!!

Bởi vì... hắn đã sớm không thể mất đi nàng!!!

Bạn đang đọc truyện *Bắc Cung Huyền Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Thượng Quan Lam Tuyết mất tích hơn một tháng, không chỉ có Thượng Quan gia, cả gia đình hai vị tỷ phu Sở gia và Tư Đồ gia cũng toàn lực gia nhập hàng ngũ tìm kiếm người.

Nhân lực của cả ba gia đình, ngày đêm không ngừng tìm kiếm, kết quả vẫn là không tìm được người. loại tin tức này nếu mà truyền ra ngoài, Thượng Quan thế gia làm sao có thể đặt chân ở trên giang hồ đây?

Thượng quan Nghiệp ban đầu thì lo lắng, đến bây giờ thì chuyển sang tức giận.

Nếu như để cho ông biết tên tiểu tử ngu ngốc kia bắt đi nữ nhi của ông không thả, thì ông tuyệt đối sẽ xử lý hắn ngay tại chỗ!!!

Thượng Quan gia toàn bộ ngồi trong đại sảnh, chẳng những có ba ca ca ở đó, mà ngay cả hai tỷ tỷ của Lam Tuyết đã xuất giá cùng với tỷ phu cũng bởi vì quá lo lắng mà quay về.

“Đã hơn một tháng rồi, tại sao chúng ta còn không tìm được Lam Tuyết?” Thượng Quan Lục Tỷ không thể nào hiểu nổi, tập trung người của cả ba gia đình lật tung cả trung nguyên lên nhưng lại không tìm được một Lam Tuyết, nhất định là bọn họ đã bỏ sót chuyện gì đó.

Sở Ngôn ngồi bên cạnh cũng không biết nói gì, chỉ có thể ôm lấy thể tử, ở bên cạnh chăm sóc cho nàng.

Chỉ chốc lát sau, Thượng Quan Phi Lũng phong trần mệt mỏi chạy về từ Phương Bắc.

“Đã tìm được Lam Tuyết rồi!”

Hắn vừa vào đại sảnh đã nói ra những lời này.

Toàn bộ người trong đại sảnh về mặt đều vui mừng, lập tức hỏi tới “Nàng đang ở nơi nào?”

Thượng Quan Phi Lũng đi về phía phụ thân.

“Đây là thư ta nhận được mấy hôm trước, là thư Lam Tuyết viết!” Hắn đem lá thư này giao cho phụ thân.

Hắn đoán không lầm, Lam Tuyết quả nhiên là bị cái tên kia mang đi.

Khi Lam Tuyết ở Hoàng Sơn gặp chuyện không may thì Thượng Quan Phi Lũng lập tức bỏ xuống công việc buôn bán đang đàm phán, chạy từ phương Bắc trở về, chạy đến khu vực Triết Giang và An Huy giúp sức tìm kiếm. Trừ tiểu đệ Tử Lũng ở bên ngoài không liên lạc được, còn lại ba đệ đệ của hắn

cũng lập tức chạy về, tìm khắp khu vực đó mà không tìm được, bọn họ lập tức mở rộng khu vực tìm kiếm sang những vùng chung quanh.

Lam Tuyết gặp nguy hiểm, tên nam nhân đã thề bảo vệ Lam Tuyết chắc chắn phải biết. Chẳng qua là Thượng Quan Phi Lũng nghe nói lúc ấy Vô Danh không có ở đây, nên nghĩ hẳn không thể thần thông quảng đại lập tức chạy tới đó ngay.

Kết quả là hắn đã sai lầm rồi. Bắc Cung Vô Danh chẳng những lập tức chạy tới Hoàng Sơn, hơn nữa ngay lúc Lam Tuyết gặp nguy hiểm thì đã kịp thời ra tay cứu nàng.

Nhìn hẳn rất có thành ý thay Lam Tuyết gửi thư về nhà, Thượng Quan Phi Lũng có thể không so đo việc hẳn tự mình mạng Lam Tuyết đi, nhưng mà hắn đưa thư tại sao lại không thể dứt khoát một chút đưa đến Thượng Quan gia, mà lại phải người đưa đến phương Bắc, nếu như không phải hẳn trở về phương Bắc xử lý công việc buôn bán lui tới với Mộ Dung gia thì hẳn không biết phong thư này bao lâu nữa mới tới được tay hắn.

Thượng Quan Nghiệp nhìn thư xong, thiếu chút nữa rống lên giận dữ.

“Phi Lũng, tên Bắc Cung Vô Danh này là ai?”

“Này.”

“Nói!”

“Nếu như điều tra của con không sai, thì hẳn chính người của Vân Lư Cung, đường chủ Huyền Vũ Đường”

Đường chủ của Huyền Vũ Đường Vân Lư Cung!!! Trên mặt mọi người xuất hiện những vẻ mặt khác nhau.

Về Vân Lư Cung, lời đồn đại trên giang hồ không ít, nhưng đại đa số là bẽ nổi mà thôi. Còn chuyện về bốn vị đường chủ của Vân Lư Cung đã được lưu truyền trên giang hồ hơn mười năm nay.

Một thân áo đen, hơi thở lạnh lùng khó tiếp cận, họ kép là Bắc Cung, võ công sâu không lường được, có thể qua lại tự nhiên ở bất cứ nơi nào, trừ Đường chủ Huyền Vũ Đường thì còn có ai nữa?

Bốn vị đường chủ đứng đầu làm việc khiêm tốn, trừ mấy lần tham gia đại hội võ lâm, hẳn từng thấy qua Đường chủ Bạch Hổ Đường, còn ba đường chủ của các đường khác cơ hồ chưa từng công khai lộ diện.

“Lam Tuyết làm sao có thể biết được loại người như vậy?” Thượng Quan Nghiệp mấy năm gần đây tương đối cũng không đi lại trên giang hồ nhiều, nhưng không có nghĩa ông không biết gì về Vân Lư Cung cả.

“Đề con nói lại từ đầu đi!” Thượng Quan Phi Lũng nhìn về phía mọi người “Thật ra thì ngay từ chín năm trước, Lam Tuyết đã vô tình quen được Bắc Cung Vô Danh, hơn nữa Vô Danh còn cứu muội ấy một mạng. . .”

Theo sự hiểu biết của Phi Lũng, chín năm trước hai người mới quen, hẳn biết về Vô Danh vào bốn năm rưỡi trước, hẳn suy đoán trong chín năm này cứ cách một khoảng thời gian thì Vô Danh sẽ tới thăm Lam Tuyết một lần.

Nhưng Thượng Quan Phi Lũng vẫn không hiểu được vì sao Lam Tuyết vẫn luôn phản đối không chịu nói chuyện của Vô Danh với mọi người?

Theo cá tính đơn thuần của Lam Tuyết, căn bản là sẽ không lừa gạt người nhà bất cứ chuyện gì, trừ phi Bắc Cung Vô Danh không thích cho bọn họ biết, nên đã yêu cầu Lam Tuyết không được nói về hắn cho mọi người biết.

Nhưng nếu Lam Tuyết quả thực nghe lời của Vô Danh như vậy. . . Vậy muội muội của hắn. . . rất rõ ràng, chín năm trước đã sớm không còn thuộc về Thượng Quan gia rồi!

“Lần này sự kiện ở Hoàng Sơn xảy ra nguyên nhân chính là do bảo tàng của tiền triều, vì vậy nên Tề Thịnh Dung mới muốn bắt Lam Nhi, muốn lấy Lam Nhi uy hiếp mẹ, muốn mẹ giao ra phương pháp mở Bạch ngọc như ý!”

Thượng Quan phu nhân chính là công chúa tiền triều, trên đường lưu vong gặp phải nguy hiểm đã được Thượng Quan Nghiệp cứu, cho nên hai người mới yêu mến lẫn nhau, cùng nhau thành thân.

“Bất quá chuyện này cha không cần phải lo lắng nữa, bởi vì nửa tháng trước Tề Thịnh Dung đã vì có ý đồ mưu phản bị xử tử ở Kim Lăng rồi, mẹ cùng với Lam Nhi sẽ không còn nguy hiểm gì nữa!”

“Vậy Bạch ngọc như ý kia đâu?”

Thượng Quan Nghiệp hỏi tới.

“Chuyện bảo tàng của tiền triều, hoàng thượng chính thức tuyên bố đó là lời nói vô căn cứ, không cho bất luận kẻ nào nhắc đến nữa. Bạch ngọc như ý trở lại trong tay của Định Vương gia Lam Lôi, trở thành truyền家宝 chỉ bảo!” Bọn họ chính là có quan hệ thân thích với Định Vương gia, vì cha của Định Vương gia chính là huynh trưởng của mẹ. Bạch ngọc như ý ở trong tay Định Vương gia thì cũng sẽ không có người dám manh động.

“Như vậy tại sao Lam Nhi lại ở với Bắc Cung Vô Danh?”

“Khi Tề Thịnh Dung bắt Lam nhi đi, khi mà hấn muốn khinh bạc Lam nhi thì đúng lúc Vô Danh chạy tới, kịp thời cứu lấy muội muội. hơn nữa, bốn năm rưỡi trước, Vô Danh đã từng nói với con, nếu như Thượng Quan gia không có cách nào bảo vệ cho Lam nhi, hấn sẽ đem Lam nhi đi!” Thượng Quan Phi Lũng vừa nói xong, Thượng Quan Nghiệp lập tức nổi trận lôi đình.

“Ai nói Thượng Quan gia không có cách nào bảo vệ Lam nhi!”

“Nhưng ba lần sinh mạng Lam nhi gặp nguy hiểm đều là do Bắc Cung Vô Danh cứu thoát, đây là sự thật!” Thượng Quan Phi Lũng không muốn đá kích phụ thân, nhưng người ta đã cứu Lam nhi, đó cũng là sự thật nha!

“Ngươi đến cùng có phải con ta hay không, tự nhiên lại nói chuyện thay cho tên tiểu tử ngốc kia!?” Thượng Quan Nghiệp nhìn chăm chăm vào đứa con lớn nhất của mình.

“Hài nhi không dám” Thượng Quan Phi Lũng vội vàng cúi đầu nhận sai.

Chuyện liên quan tới ba nữ nhi bảo bối quý giá của cha tuyệt đối không thể thương lượng được, Thượng Quan Phi Lũng cũng không muốn Vô Danh sớm một bước trở thành mục tiêu của cha nha!

“Cha, hiện tại đã biết được tung tích của Lam Tuyết, chúng ta nên làm như thế nào?” Lục Tụ thực tế nói.

“Đương nhiên là trực tiếp tới Vân Lưu Cung đòi người!”

“Có muốn nói cho mẹ biết hay không?” Lục Tụ lại hỏi. Thượng Quan phu nhân bởi vì Lam Tuyết mất tích, cả ngày lo lắng, đã gầy rạc đi rất nhiều.

“Ta sẽ nói cho nàng biết đã tìm được Lam nhi rồi để cho nàng yên tâm!” Nghĩ đến thê tử, vẻ mặt nghiêm túc của Thượng Quan Nghiệp rốt cục cũng xuất hiện một chút nhu tình “Vân Lưu Cung sẽ do ta cùng Phi Lũng, Dục Lũng phụ trách, con cùng với Hồng Yên ở đây với mẹ, Mộc Lũng và Tinh Lũng ở lại giữ Thượng Quan gia!”

“Hay là để cho Sở Ngôn và Tư Đồ Tuyên đi cùng cha đi!”

Lục Tụ lại nói.

Thượng Quan gia cùng với Vân Lưu Cung cũng không có lui tới, Vân Lưu Cung lại rất khó đối phó, đi nhiều người một chút tương đối sẽ an toàn hơn.

“Không cần, chẳng lẽ những người đó có thể đem ta ăn được sao?” Thượng Quan Nghiệp này mới không sợ nha!

“Lục Tụ, muội không cần lo lắng đâu, chúng ta đi là muốn đưa Lam nhi trở về, không phải đi tỷ vô!” THượng Quan Phi Lũng trấn an muội muội. “Ta tin tưởng Vân Lưu Cung cũng không phải là nơi không nói đạo lý đâu!”

“Được rồi.”

Huynh trưởng đã nói như vậy, Lục Tụ cũng không nhiều lời nữa.

“Nhạc phụ, để cho con cùng đi với người! Tư Đồ gia làm ăn buôn bán cũng có chút lui tới với Bạch Hồ Đường, ít nhất Bạch Hồ Đường chủ nhận ra con, có lẽ sẽ đồng ý dẫn chúng ta đi vào Vân Lưu Cung!” Tư Đồ Tuyên đột nhiên mở miệng nói.

Vị trí chính xác của Vân Lưu Cung chỉ có người của Vân Lưu cung mới biết, không có ai dẫn đường, bọn họ tuyệt đối sẽ không vào được Vân Lưu cung.

“Được rồi.” Thượng Quan Nghiệp miễn cưỡng đồng ý, sau đó nói với ba người đi theo “Các ngươi đi chuẩn bị một chút đi, một lúc nữa chúng ta sẽ xuất phát!”

Hấn muốn lập tức đem nữ nhi mang về bên người!

Bắc Cung Vô Danh vẫn tiếp tục canh giữ bên giường của Lam Tuyết.

Nàng sốt cao, không giống như là bị nhiễm phong hàn, trừ lúc ban đầu có triệu chứng bị nhiễm phong hàn, nàng cũng chỉ nóng rần lên, thần trí hôn mê.

Thiên Cừu đã nói qua, thể chất của nàng không sợ độc, nhưng nếu trúng độc sẽ có phản ứng tương tự như bị nhiễm phong hàn, chỉ cần chờ đợi độc được giải, nàng tự nhiên sẽ khỏe lại!!!

Chẳng lẽ. Là trúng độc! ?

Người của Phùng trại đã hạ độc nàng!

Nàng ta quả nhiên là người của Phùng trại, như vậy việc nàng ta gả cho Trương tiêu đầu cũng là đã có toan tính khác.

Về mặt hấn suy nghĩ sâu xa, đột nhiên tay áo bị nàng giật giật, sự chú ý của hấn lập tức chuyển sang nàng.

Không phải, nàng không phải là gánh nặng!

Lam Tuyết chợt thức tỉnh, liếc mắt một cái, đã nhìn thấy Vô Danh ân cần ngắm nhìn nàng.

“Vô Danh.”

Nàng chống người dậy, muốn bò vào trong lòng hắn.

“Không có sao, không phải sợ.” Không đợi nàng bò dậy, hắn đã một tay ôm lấy nàng vào lòng, ôm nàng thật chặt.

“Vô Danh, Vô Danh.”

Nàng thấp giọng không ngừng kêu lên, gương mặt giấu vào trong ngực hắn, giống như là muốn đem mình chôn vào trong cơ thể của hắn.

“Ta ở đây!!!.”

Hắn nói nhỏ, lại khẽ vuốt tóc của nàng.

Nàng giấu mặt vào trong ngực hắn thật lâu, cho đến khi nàng cảm thấy an lòng, có thể cảm thấy lực ôm của hai cánh tay hắn, mới thoáng ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Nàng đã trở lại.”

Nàng khẽ cười một tiếng, ánh mắt yêu thương không muốn xa rời hắn.

“nàng đã ngủ hết hai ngày rồi!” Hắn cúi đầu khẽ nheo vào chóp mũi của nàng, giọng nói vô cùng thân mật.

“Có thật không!?”

Nàng tròn mắt suy nghĩ.

“Nàng bị bệnh, bị sốt hết hai ngày!”

Bệnh của nàng, tới mau mà đi cũng nhanh, nàng vừa tỉnh lại thì những triệu chứng kia cũng biến mất! thực là đặc biệt!

“Ta bị sốt...”

Nàng nhìn hắn “VẬY.... Vô Danh vẫn chăm sóc ta?”

“Dĩ nhiên.” Hắn gật đầu.

“Kia, vậy ta. Ta.”

“Như thế nào?”

“Ta rất phiền toái!” Nàng khẽ nói, áy náy không dám nhìn hắn nữa “Ta... ta ngay cả chăm sóc mình cũng không thể làm tốt... ta, ta làm cho Vô Danh mệt mỏi...”

“Nàng là của ta!” hắn cúi đầu lăm lăm, tìm đôi môi nàng “Nàng không hề phiền toái, cũng không phải là gánh nặng, mà là nữ nhân của ta...”

“Nữ nhân?” nàng bị nụ hôn của hắn làm cho tâm thần rối loạn, bị động lập lại.

Cha nói nàng là tiểu hài tử của cha nha!

“Nhớ lời ta nói với nàng trước khi nàng ngủ không?”

“Lời nói?” Nàng nửa tỉnh nửa mê, cố gắng nhớ lại.

“Nàng không phải gánh nặng, không phải là phiền toái, mà là nữ nhân duy nhất mà Bắc Cung Vô Danh ta yêu mến!”

“Nữ nhân yêu mến?” Nàng lặp lại.

Vô Danh nói. Yêu nàng. Không có nói lớn tiếng, nhưng lại rất rõ ràng, nàng thật sự có thể nghe được!

“Nếu như ta bị bệnh, nàng có chăm sóc ta không?” Hắn thấp giọng hỏi.

“Có!” Nàng dùng sức gật đầu, hắn lại còn dùng sức hơn hôn nàng.

“Nàng không muốn ở cùng ta một chỗ hay sao?” Hấn lại hỏi.

“Muốn.” Nàng thật là nhớ thật là nhớ hấn nha.

“Lời nói của người khác và lời nói của ta, nàng tin tưởng người nào?”

“Người.” Nàng chỉ tin hấn.

“Như vậy, nàng hãy quên đi lời nói của người khác, chỉ cần nhớ những lời ta nói!” Hấn thấp giọng nhẹ nhàng nói nhưng trong lời nói lại ẩn chứa sự cường bách “Lam Tuyết, chỉ cần nghe lời ta, có được không?”

“Được!” Nước mắt tràn ra khỏi hốc mắt, nàng liên tục gật đầu.

“Đừng khóc.” Hấn hôn lên mắt của nàng, lau đi những giọt nước mắt “Ta muốn Lam Tuyết của ta đừng cảm một chút. Nhớ! Có ta ở đây, nàng không cần sợ bất cứ chuyện gì, cũng không cần lo lắng bất cứ chuyện gì cả!”

“Vâng” Nàng lại gật đầu một cái.

“Như vậy mới ngoan.” Hấn lần nữa ôm nàng.

“Vô Danh. Rất quan trọng.”

“Ừ?”

“Lam Tuyết thích Vô Danh, Vô Danh rất quan trọng, ta chỉ muốn Vô Danh, không muốn người khác.” Nàng rung rung nói ra những lời nói trong lòng, nàng thật sự rất sợ là hấn sẽ không muốn nàng.

“Ta cũng vậy, ta chỉ cần nàng, không cần người khác, có hiểu không?” hấn hôn lên trán của nàng, lên mũi, và cuối cùng là trượt xuống đôi môi của nàng lần nữa hôn nàng thật sâu.

Nếu như nàng đối với hấn không có lòng tin, hấn sẽ tạo lòng tin cho nàng! Nếu như nàng cảm thấy bản thân đối với hấn không hề quan trọng, thì hấn sẽ làm cho nàng hiểu nàng rất quan trọng với hấn!

Hấn hôn nàng thật lâu, thật lâu, khi hấn rút cục cũng buông nàng ra thì nàng chột khe bật cười.

Vô Danh hơi híp mắt nhìn nàng.

“Yêu ____ Có phải so với thích là càng thích hơn không?” Nàng nhớ nàng đã từng nghe tỷ tỷ nói qua.

“Phải”

“Vậy, Vô Danh chỉ thích Lam Tuyết, có đúng hay không?” Nàng nhẹ nhàng hỏi.

“Đúng.” Hấn gật đầu.

“Lam tuyết cũng chỉ yêu Vô Danh!” Nàng ngồi chồm hổm ở trên giường, tóc dài xõa ở phía sau, nụ cười càng thêm rực rỡ, vẻ mặt thỏa mãn giống như lấy được bảo vật tốt nhất thiên hạ vậy!

Không có bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy một màn này lại không động tâm, hơn nữa hấn lại chính mắt nhìn thấy nàng lớn lên xinh đẹp tuyệt mỹ như vậy!!!

“Rất tốt.” Bắc Cung Vô Danh gật đầu như chuyện đương nhiên, cố gắng coi thương xót xao trong cơ thể mình, cố gắng dời sự chú ý của mình đi “Chúng ta lại nói một chuyện khác!”

“Một chuyện khác?” Nàng nghiêng đầu, bộ mặt nghi ngờ.

“Lúc ta không có mặt, có phải nàng đã cùng Trương phu nhân nói rất nhiều chuyện!” hấn hỏi, cố gắng kìm chế không đụng vào nàng. Hiện tại nếu hấn đụng vào nàng, hấn sẽ không thể tự kiềm chế được nữa.

“vâng” Nụ cười rất nhanh biến mất, nàng luống cuống gật đầu.

“Trước khi ta rời khỏi, ta đã dặn nàng cái gì?”

“Trừ Tào Thúc, không được... cùng người khác nói chuyện” Nàng trả lời nho nhỏ.

“Vậy tại sao nàng không nghe lời ta?” hấn khẽ nhíu lông mày lại.

“Ta. Thật xin lỗi.” Nàng luống cuống cúi mặt xuống thấp, rất muốn chạy đến bên cạnh hấn, rồi lại không dám.

Vô Danh đang giận nàng. Nàng cắn môi dưới, cảm thấy rất khổ sở.

Hắn thở dài, đưa tay ôm nàng vào ngực.

“Ta rất không cao hứng.” Hắn khẽ nói, nhưng hai tay vẫn rất ôn nhu khẽ vuốt ve nàng.

“Thật xin lỗi.” Nàng nghẹn ngào nói.

“Biết vì sao ta không cao hứng không?” hắn mềm giọng hỏi nàng.

“Bởi vì ta không nghe lời!”

“Còn gì nữa không?”

“Còn có.” Nàng lúng ta lúng túng, không biết còn có cái gì.

“Lam Tuyết, nhìn ta!” hắn ôn hòa ra lệnh “Ta tức giận, là nàng lại đi tin vào lời nói của Trương phu nhân. Còn có, một mình nàng ở chung một chỗ với nàng ta, vạn nhất nàng ta làm tổn thương nàng, nàng có biết ta sẽ rất khổ sở không?” những lời nói nàng không chịu nói ra, khi nàng sốt cao đều nói ra tất cả.

“Ta không có nghĩ qua.” Nàng lắc đầu, nàng không nghĩ tới có người qua nàng muốn làm hại Vô Danh.

“Nàng quá đơn thuần!” hắn lại thở dài, ôm nàng vào lòng.

Nàng quá thiện lương, không hiểu được lòng người hiểm ác, cũng không hiểu được phải đề phòng người khác, nàng cũng quá đơn thuần, không hiểu được việc làm nũng, cũng không hiểu lấy yêu thương của hắn với nàng để che dấu việc nàng không nghe lời, nàng đã làm sai chuyện, nàng cũng chỉ nhận sai, nói xin lỗi, ý định của nàng hoàn toàn đơn thuần.

Nàng như vậy, càng làm cho hắn yêu mến, nhưng mà cũng làm cho việc bảo vệ nàng trở nên khó khăn.

“Quên đi, về sau phải nhớ lời ta nói, được không” Hắn cúi nhìn nàng, bây giờ hắn không thể để cho nàng tự trách quá lâu.

“Ừ.” Nàng bảo đảm “Vô Danh không nên tức giận, Lam Tuyết sẽ nghe lời.” Về sau nàng sẽ không bao giờ một lần nữa vì người khác mà làm tổn hại hắn.

Bất luận là so với bất cứ kẻ nào, Vô Danh đều quan trọng nhất, cho nên nàng chỉ cần nghe lời của Vô Danh là được rồi!

“nàng có thể có suy nghĩ khác, nhưng nên nói với ta trước. Ta không muốn nàng tiếp xúc với Trương phu nhân chẳng qua là hy vọng nàng được an toàn, hiểu không?” hắn cũng không cần nàng hoàn toàn nghe lời hắn, nếu nàng ủy khuất bản thân mình thì hắn biết được sẽ vì nàng mà đau lòng.

“Ta không muốn Vô Danh tức giận.” Nàng lắc đầu một cái, không phải rất hiểu lời hắn nói, chỉ biết là nàng không muốn hắn phải bận tâm vì nàng.

“Nhưng ta hi vọng nàng vui vẻ.”

Hắn thở dài.

“Vô Danh vui vẻ, Lam Tuyết cũng vui vẻ.”

Nàng chợt cười một tiếng, vẻ mặt kiên định.

“Nàng đó...”

Hắn không có cách với nàng, chỉ có thể cùng cười với nàng.

Thoạt nhìn bên ngoài, hắn vô cùng dũng mãnh, nàng yếu ớt dễ dàng tổn thương, nhưng có một số việc bọn họ rất là giống nhau.

Ở trong lòng nàng, hắn ở vị trí thứ nhất, trong lòng hắn nàng cũng như vậy!

Nàng hi vọng hắn vui vẻ, nàng chỉ tập trung vào mục tiêu này. Hắn cũng hy vọng nàng ở bên cạnh hắn có thể sống vui mừng tự tại, so với dĩ vãng càng vui vẻ hơn.

Bắt đầu từ khi hắn đáp ứng nàng, đến Thượng Quan gia thăm nàng, sự tồn tại của nàng đã từng giọt từng giọt thấm vào tim của hắn, làm máu thịt của hắn, để cho hắn bắt đầu vương mắc với nàng, quan tâm nàng, cuối cùng là yêu nàng.

Từ năm năm trước, hắn phát hiện ra quan tâm của hắn với nàng là không tầm thường, có lẽ lúc ấy nàng chỉ là đứa trẻ, nhưng đã qua nhiều năm, có thể chiếm lấy tâm của hắn cũng thủy chung cũng chỉ có một mình nàng.

Bình thường hẳn đi thăm nàng, lần thứ nhất sẽ ở bên nàng hai ba ngày, nhưng luôn là vào buổi tối, trước khi trời sáng lập tức rời đi. Chín năm nay, nàng cũng không hề cảm thấy kỳ lạ, chẳng qua là thuận theo hẳn tiếp nhận loại mô thức gấp gáp này.

Yêu cầu của nàng rất thấp, chỉ cần một chút xú là có thể thỏa mãn, chưa bao giờ tham lam. Đây cũng là lý do tại sao hẳn đối với nàng lại rộng mở tâm tư, yêu thương sủng ái một mình nàng!!!

Coi như nàng cái gì cũng không hiểu, vậy thì sao chứ?

Nàng vẫn là Thượng Quan Lam Tuyết mà hẳn coi trọng nhất, hơn nữa là người mà hẳn thề phải bảo vệ thật tốt!!!

Ở trong thế gian lạnh khốc đầy máu tanh này, nàng hồn nhiên trong sáng, là người duy nhất hẳn có thể yên bình ở cạnh bên. Coi như nàng sẽ trở thành nhược điểm của hẳn đi thì hẳn vẫn sẽ như cũ chỉ cần duy nhất một mình nàng.

Bởi vì, nàng đã trở thành tim của hẳn mất rồi!!!

Lam Tuyết không có bị gì?

Nàng ta rõ ràng đã hạ độc, tại sao Lam Tuyết lại không bị gì? Chẳng lẽ nàng hạ độc quá nhẹ, để cho tên Vô Danh kia giải hết độc rồi!?

Đêm đó, nhìn Lam Tuyết tinh thần sáng láng cùng Vô Danh ăn cơm tối, Lam Tuyết một chút cũng không có bộ dáng đã ngã bệnh nha!

Nếu chỉ tính tới về bên ngoài, thì Lam Tuyết chính là lựa chọn tốt nhất, thân cũng là nữ nhân nàng không thể không thừa nhận, dung mạo của Lam Tuyết đúng là bất phàm, tuyệt mỹ đến mức nàng ta không thể không cảm thấy ghen tỵ.

Chẳng qua là nàng không nghĩ tới tên Vô Danh đó sẽ thích loại cô gái đơn thuần này, chỉ là một nữ nhân xinh đẹp ngu ngốc. Bất quá, hẳn càng thích Lam Tuyết, thì đồng nghĩa với hẳn đã cho nàng một lợi khí để đối phó hẳn.

Chẳng qua nàng ta nghĩ mãi vẫn không hiểu được tại sao Lam Tuyết lại không có trúng độc!!!?

“Trại chủ?”

Bên cửa sổ có người khẽ gọi, nàng ta lập tức mở cửa sổ, để cho người bên ngoài vào phòng, đồng thời thổi tắt ngọn đèn dầu, để không bị người khác nhìn ra trong phòng có thân ảnh của hai người.

“Sao người lại tới đây, ta không phải đã nói các người phải bình tĩnh chờ nóng vội sao?”

“Mấy ngày trước hành thích thất bại, chúng ta mất đi hai huynh đệ, người trong trại muốn ta xin phép trại chủ, bước kế tiếp nên làm như thế nào?”

Nàng ta trầm ngâm một hồi lâu.

“Nói những người khác mai phục ở bên ngoài thành Lạc Dương, chỉ cần Bắc Cung Vô Danh vừa ra khỏi thành, chúng ta sẽ lập tức động thủ!” Tào thúc đã nói qua, bọn họ đã chuẩn bị rời khỏi Lạc Dương, hơn nữa trước tối mai sẽ có người ở phân đường tới an trí chỗ ở mới cho nàng. Thật sự nếu không động thủ ngay, thì nàng ta sẽ không còn cơ hội nào báo thù nữa!!!

“Nhưng mà chúng ta không phải là đối thủ của Bắc Cung Vô Danh!” một mình Tào Nhân bọn họ cũng không đối phó được, mà Bắc Cung Vô Danh lại còn khó đối phó hơn rất nhiều!

“Yên tâm, ta sẽ không để cho tên Vô Danh đó có cơ hội ra tay, người cứ làm theo lời của ta là được!” sau khi rời khỏi thành Lạc Dương, sẽ chỉ có bốn người bọn họ đồng hành, như vậy cơ hội của nàng cũng sẽ lại tới.

“Tuân lệnh trại chủ, ta đi về sắp xếp trước!”

“Cẩn thận!” nàng gạt đầu, mở cửa sổ để cho hẳn rời đi. Ngoài cửa sổ cũng không có gì bất thường xảy ra cả!

Lúc này nàng ta mới yên lòng trở lại trên giường nghỉ ngơi, trong lòng nghĩ tới kế hoạch ngày mai phải làm như thế nào để đối phó với Bắc Cung Vô Danh.

Sau khi trong phòng hoàn toàn không còn động tĩnh nào, thì lúc này một người vẫn luôn canh giữ ở chỗ tối mới lác người trở về phòng của mình.

Nàng ta rút cục cũng đã lộ ra chân tướng rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Bắc Cung Huyền Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Ngày thứ hai sau khi ăn sáng xong, Vô Danh đột nhiên tuyên bố lên đường.

Thân thể Lam Tuyết đã không còn gì đáng ngại, dọc theo đường đi có hắc che chở, hắc tin tưởng sẽ không có chuyện gì. Để tránh đêm dài lắm mộng, có một số việc kết thúc sớm một chút sẽ tốt hơn!

Sau khi mua đầy đủ lương khô cùng với nước dự trữ, xe ngựa thuận lợi rời khỏi thành. Tào thúc ngồi phía trước điều khiển xe ngựa, bên cạnh là Trương phu nhân cứng rắn muốn đi theo bọn họ.

Mặc dù ngày xuân ấm áp, nhưng Vô Danh vẫn không muốn cho Lam Tuyết ngồi ở bên ngoài xe ngựa xuất đầu lộ diện phơi gió phơi sương, cho nên vẫn chăm sóc nàng ở trong xe, chỉ bắt quá trong xe vốn đầy dụng cụ giữ ấm bây giờ được thay đổi thành những thứ chăn đệm mỏng hơn nhiều, để cho Lam Tuyết có thể thoải mái thư thái như cũ.

Giống như trước đây hai người vừa lên đường đi về phương bắc, Vô Danh nằm nghiêng trong xe, mà Lam Tuyết vẫn như cũ vui ở trong lòng hắc, cố gắng xem hiểu một chút bản vẽ trước kia chưa từng xem qua.

“Đây là cái gì?”

“Chỗ ở của ta, bên trong còn có rất nhiều người, nàng phải nhớ kỹ người nào nghỉ ngơi ở đâu, để về đúng phòng mình ngàn vạn lần đừng có đi sai phương hướng!”

Hắc nho nhỏ nói chuyện với nàng.

“Vân Chức Lâu, Phong Tuyết lâu... Tầng Thụ Các... Bách Bảo tháp... chói sáng cả đầu!” Từng vòng bát quái trong bản vẽ khiến cho đầu nàng bắt đầu troáng váng căng ra.

“Lần đầu tiên thì nhìn một chỗ là được rồi, không nên nhìn chăm chăm vào bản đồ!” hắc khẽ cười lấy lại bản đồ, kéo nàng vào ngực.

“Nhắm mắt lại.”

Một cỗ khí nóng lưu chuyển xuyên qua đầu ngón tay của hắc truyền vào trong nàng, khiến cho đầu óc của nàng rất nhanh phục hồi thanh tỉnh.

“Tốt hơn nhiều không?”

Hắc thu hồi nội lực nói.

“Ừ.”

Nàng gật đầu cười một tiếng, đem bản vẽ cất vào trong tủ, trở về dựa vào trong lòng hắc, vuốt vuốt ngọc bội thật dài hắc đeo bên hông.

“Nếu như trên đường thuận lợi, thì khoảng năm ngày nữa chúng ta sẽ về đến nhà!” Dĩ nhiên, theo hắc dự liệu trên đường đi lần này tuyệt đối sẽ không hề yên tĩnh.

Lam Tuyết mở to mắt nhìn về mặt đầm chiêu của hắc.

“Ý chàng muốn nói cái gì?”

“Sao?” hắc không chuyên tâm lắm đáp lại.

Nét mặt của nàng nghi ngờ “Ta cảm thấy chàng đang suy nghĩ một chuyện gì đó, nhưng lại không có nói cho ta biết!”

“A?” Hắc hồi thần lại.

“Nhưng mà ta không đoán ra được là chuyện gì?”

Nàng biu môi, vẻ mặt mang chút mất mát. Hắc khẽ cười một tiếng, hôn lên môi nàng “có một số việc ta hy vọng nàng mãi mãi không biết thì tốt hơn!”

Lam Tuyết không nói gì nữa, chẳng qua là gờ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve ngũ quan của hắc.

Lông mày hắc rất dày, ánh mắt kiên định, hắc bạch phân minh, mũi rất thẳng, đôi môi hơi mỏng, thời điểm mà hắc không nói lời nào thì có vẻ kiên định mà vô tình rất đặc biệt, nhưng khi hắc ở bên cạnh nàng, hắc vĩnh viễn chỉ có ôn nhu mà thôi!

“Đại ca lên nói với ta, chàng đã giết rất nhiều người!” Nàng đột nhiên nói.

Lông mày hắn hơi nhíu lại.

“Ta đã nói với ca ca là “Giết người là chuyện không tốt, nhưng ta tin tưởng chàng sẽ không giết người lung tung không có lý do, lòng của chàng rất tốt, nếu không chàng sẽ không thương yêu ta như vậy!” nàng cười ngọt ngào “Nhưng mà nếu chàng có là người xấu thì ta cũng không quan tâm. Lam Tuyết cảm thấy Vô Danh là người tốt nhất trên đời này!”

“Nàng tin tưởng ta như vậy?” hắn bị nàng chọc cười.

“Bởi vì chàng là Vô Danh nha!” Nàng xem như chuyện đương nhiên nói “Là Vô Danh của ta!”

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, Vô Danh kịp thời ôm lấy nàng, nhưng mặt của nàng vẫn bị đập vào trong ngực hắn. Toàn thân hắn cảnh giác, chậm rãi ngồi dậy.

“Vô Danh?”

Cảnh giác của hắn cũng ảnh hưởng đến nàng.

“Nếu như có người muốn giết ta, nàng có sợ hay không?” Hắn cúi đầu hỏi nàng, giống như đang trò chuyện về thời tiết.

“Không được!” Nàng lập tức lắc đầu. “Ta không muốn bất luận kẻ nào tổn thương chàng.”

Hắn cười, rồi sau đó dặn dò: “bất kể có phát sinh chuyện gì, thì cũng phải núp sau lưng ta, có biết không?”

Nhìn lại ánh mắt của hắn, nàng gật đầu.

Nghe lời của hắn nói... , chính là giúp hắn, không mang đến phiền toái cho hắn!

Vô Danh cảm khăn lụa che mặt của nàng lại, lại lấy áo choàng mỏng khoác lên vai của nàng, rồi sau đó một tay ôm lấy nàng lặng lẽ bay ra khỏi xe ngựa.

Ngoài xe ngựa, một đám người trên đầu cột khăn vải, trên khăn thêu chữ Phùng đang cản đường họ.

Tào thúc dừng xe ngựa lại, nhìn quét quanh bọn họ.

“Chính các người đã tấn công Trương gia tiêu cực?”

“Bác Cung Vô Danh đâu?” Tên sát thủ cầm đầu hỏi ngược lại.

“Chỉ với các người cũng xứng cho Đường chủ của ta phải động thủ sao?” Ánh mắt Tào thúc nhìn bọn họ khinh miệt. Bọn này là đám ô hợp, lão nhân gia như ông chỉ hai ba chiêu là có thể giải quyết rồi.

“Xú lão đầu, nếu như ngươi còn muốn giữ mạng sống, tốt nhất nên ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của chúng ta!”

“Nếu như các người còn yêu mến mạng nhỏ của mình, tốt nhất nên cụp đuôi lại cút về đi, về sau đừng bao giờ tìm Huyền Vũ Đường gây phiền toái nữa, đừng khiến cho lão nhân gia ta phải tạo nên nhiều sát nghiệp!”

“Im miệng, Xú lão đầu! Xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa rơi lệ. Ngươi đã muốn chết như vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi!” vừa nói xong, bọn chúng lập tức bao vây xe ngựa.

Tào Thúc lập tức nhảy xuống, công kích vào bọn sát thủ, nhưng vẫn có mấy tên sát thủ trực tiếp đánh vào trong xe ngựa!

Không có một bóng người!

Trương phu nhân lúc này nhảy xuống xe ngựa, nhìn vào xe ngựa rỗng tuếch, lập tức cảm thấy có gì đó không đúng.

Mà Tào thúc đang ở một bên đánh nhau với bọn sát thủ lại càng lúc càng không có sức.

“Ta.” Tào thúc bị đá một cước, lăn ra trên đất, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi. “Này. Tại sao có thể như vậy?”

Đám sát thủ muốn dùng một đao giết chết Tào thúc.

“Khoan đã!” Trương phu nhân hô ngừng, động tác của bọn sát thủ liền dừng lại “Đừng giết hắn!”

“Trại chủ.” Bọn sát thủ cung kính kêu lên.

“Bắt hắn lại đây!” Nàng ta hạ lệnh, hai tay Tào Thúc lập tức bị bắt chéo sau lưng, quăng đến trước mặt nàng ta.

“Ngươi, ngươi.” Tào thúc trợn to mắt, không thể tin được một màn trước mắt.

“Đừng kháng cự vô ích, trong nước trà của ngươi uống, ta đã sớm bỏ vào nhuyễn cốt tán, trong ba canh giờ ngươi căn bản là sẽ không còn chút nội lực nào!” Nàng ta ung dung nhìn hắn.

“Ngươi theo chân bọn họ.”

“Ta chính là trại chủ mới của Phùng trại, Phùng Như Song!” Chuyện tới lúc này nàng ta không cần phải giấu nữa.

“Vậy Trương tiêu đầu kia là do ngươi giết?” Về mặt Tào thúc bị phần.

“Không sai!” Nàng ta cười lạnh “Muốn giết một nam nhân hảo sắc thì không phải quá dễ dàng sao? Bất quá, như hắn còn chưa đủ tư cách để cho ta phải tự mình động thủ. Ta chỉ thả trong đó ăn của hắn một ít Hóa công tán, như vậy tự nhiên hắn sẽ chết trong tay của người Phùng trại thôi!”

“Tại sao ngươi lại muốn giết Trương tiêu đầu?”

“Không giết hắn, làm sao ta có thể đến gần bên Bắc Cung Vô Danh?” Về mặt kiêu mị của nàng ta trong nháy mắt trở nên lạnh băng “Ta vốn gả cho Trương tiêu đầu là muốn lợi dụng hắn tới giết chết Bắc Cung Vô Danh, nếu như hắn không có cách nào phản bội Huyền Vũ Đường thì hắn cũng không còn giá trị lợi dụng nữa, không bằng ta dùng mạng hắn đưa ta tới bên cạnh Bắc Cung Vô Danh!” nàng ta cười vui vẻ “Điều này ta đã làm đúng rồi, cái chết của hắn đã để cho ta có cơ hội đi bên cạnh tên Vô Danh đó, không phải sao?”

“Ngươi, ngươi thật độc ác!”

“Có ác độc hơn nữa cũng chỉ là đáp lễ cho Bắc Cung Vô Danh mà thôi, ta giết người còn hơn là để cho người ta giết ta!” nàng ta bèn nhón nói “Năm đó đại ca ta bị giết chết, Phùng trại bị phá hủy, rất nhiều người hắn cũng có từng nương tay qua đâu!”

“Ngươi có quan hệ thế nào với Phùng Nhân Kiệt?” Tào Thúc lập tức hỏi.

“Phùng Nhân Kiệt là đại ca ta, ta xây dựng lại Phùng trại, chính là muốn báo thù cho đại ca ta!”

“Phùng Nhân Kiệt tự làm tự chịu, nếu như hắn không dùng tên của Huyền Vũ đường làm幌 làm vậy, thì làm sao Đường chủ lại phải giết hắn!”

“Cầm mồi, ngươi không có tư cách phê bình đại ca ta!” Nàng ta quát, nắm lấy cằm của Tào Thúc: “Nói, Bắc Cung Vô Danh ở đâu?”

“Hừ.” Tào thúc quay đầu đi chỗ khác.

“Nếu như ngươi không nói, ta bảo đảm ngươi sẽ muốn chết không được, muốn chết không xong!” Nàng ta móc ra một bình sứ, thả con bò cạp trong bình ra “Con này là Hạt tử sinh ra ở sa mạc Tây Vực, có thể dễ dàng độc chết một con rắn, ta nuôi nó năm năm, độc tính của nó dĩ nhiên sẽ mạnh hơn, nếu như ta để nó cắn ngươi, toàn thân ngươi sẽ ngứa ngáy, thối rữa, một canh giờ sau thì ngũ tạng mục nát, thống khổ mà chết!”

“Ngươi, ngươi.” Tào thúc mở to mắt.

“Ngươi nói hay không nói?”

“Hừ!” Tào thúc cắn chặt hàm răng, kiên quyết không bán đứng Đường chủ.

“Có cốt khí.” Nàng ta thả con bò cạp xuống, con bò cạp lập tức vọt về phía Tào Thúc.

Tào thúc nhắm mắt lại——

Đột nhiên, ồ ào một tiếng, một mảnh lá cây bắn thủng người con bò cạp, con bò cạp bị cắt thành hai mảnh ngay tại chỗ. Nàng ta còn đang kinh ngạc, thì hai mảnh lá cây khác đã bay tới điểm trúng vào hai huyết của Tào Thúc, chuyển một cái thân hình của Tào thúc đã lập tức nhảy ra xa.

Bắc Cung Vô Danh ôm Lam Tuyết, từ trên trời bay xuống, rơi xuống đất một cách nhẹ nhàng.

“Bắc Cung Vô Danh!” Phùng Như Song xoay người, bọn sát thủ toàn bộ chạy đến phía sau nàng.

“Đường chủ.” Tào thúc cũng trở về bên cạnh Bắc Cung Vô Danh cung kính kêu lên.

Bắc Cung Vô Danh chỉ gạt đầu một cái, mắt nhìn về phía Phùng Như Song.

“Ngươi không có trúng Nhuyễn cốt tán của ta?” Phùng Như Song nhìn Tào Nhân, bình tĩnh hiểu ra.

“Nếu như dễ dàng trúng độc của ngươi, lão nhân gia ta hành tẩu trên giang hồ nhiều năm như vậy không phải đã uống phí rồi sao!” Tào Nhân đắc ý cười.

“Ngươi rõ ràng có uống trà.”

“Có uống, bất quá ta lại nhổ ra. Hơn nữa với kế hoạch của Đường chủ thì một thứ Nhuyễn Cốt tán nho nhỏ làm sao có thể có tác dụng với ta!”

“Thì ra này giờ ngươi đều là đang diễn trò!” Phùng Như Song hoàn toàn hiểu ra.

“Không làm như vậy, làm sao có thể hỏi ra được mục đích của ngươi!”

“Từ lúc nào các người bắt đầu hoài nghi ta?” nàng ta tự nhận không có lộ ra nửa điểm sơ hở, mà Lam Tuyết căn bản là không thể nhận ra nàng có mưu đồ khác.

“Người của Phùng trại không có giết ngươi, không phải sao?” một nghi điểm lớn như vậy, chẳng lẽ nàng ta cho là bọn họ sẽ không suy nghĩ đến sao?

“Giết ta thì người nào thông báo tin cho các người?”

“Với một sát thủ mà nói, thắc mắc của ngươi bây giờ là quá nhiều!” Thật là một nữ nhân lắm mồm.

“Muốn chết sớm một chút, bôn cô nương sẽ thành toàn cho các ngươi!” Phùng Như Song hạ lệnh động thủ.

Đám sát thủ lần nữa xông lên.

Tào Thúc phi thân tới trước ngăn trở một phần, còn những tên sát thủ vọng tưởng có thể giết chết được Vô Danh thì chỉ với một tay Vô Danh đã khiến cho không một ai tới gần được.

Nhìn thấy thủ hạ từng người một bị đánh ngã, Phùng Như Song ra tay động thủ, hai tay biến đen, một thân toàn độc bay tới tấn công Vô Danh.

Nhìn ra uy lực của độc chương, Vô Danh lập tức nghiêng người đem Lam Tuyết giấu ra phía sau, vẫn như cũ dùng một tay đối phó, mà Phùng Như Song một chiêu lại một chiêu đến hướng về phía Lam Tuyết tấn công.

Về mặt Vô Danh chợt trở nên lạnh lùng, bởi vì nàng ta muốn tôn thương Lam Tuyết nên hẳn quyết định phải tốc chiến tốc thắng.

“Huyền Băng chương” hẳn đưa tay phải ra chống lại tay trái của Phùng Như Song.

Độc chương lập tức bị Huyền Băng Chi Khí bao trùm, Phùng Như Song chỉ thấy tay trái một hồi lạnh như băng, toàn bộ bàn tay đã bị ngưng kết thành băng.

“A!” Nàng ta kinh hãi nhìn tay trái.

“Phùng Như Song, thúc thủ chịu trời đi!” Giải quyết xong đám ô hợp kia, Tào Thúc lập tức trở về ngăn cản trước người của Đường chủ.

“Đừng mơ tưởng!” Phùng Như Song đột nhiên cười lạnh. “Coi như phải đồng quy vu tận, ta cũng nhất định phải giết ngươi, Bắc Cung Vô Danh.”

Phùng Như Song uống vào một chai thuốc, tay trái bị đóng băng lập tức tan ra, sắc mặt nàng ta chuyển xanh, đem độc công tu luyện được khuếch tán tới toàn thân.

Vô Danh vừa thấy, lập tức biết tình hình không đúng.

“Tào thúc, tránh ra!” Vô Danh buông Lam Tuyết ra, nhân lúc nàng ta chưa ra tay thì giành ra tay trước, như cuồng phong cực nhanh lao tới khiến cho người ta không kịp nhìn ra.

Phùng Như Song còn chưa kịp ra chiêu, ngực đã bị trúng một chương, miệng phun ra máu tươi.

“Ngô.” Nàng ta bị đau đến đứng không vững, không cách nào tin. “Không, không thể nào.”

Tiếng gió ngừng lại, thân thể của Vô Danh cũng dần dần hiện ra, một thân áo đen theo gió tung bay, sắc mặt lạnh lùng, không có chút biểu tình.

Phùng Như Song rốt cục cũng biết, tại sao lại có truyền thuyết Đường chủ Huyền Vũ Đường tựa như vua Huyền Minh, muốn giết người của hắn, chẳng khác gì mua một cỗ quan tài cho bản thân mình.

“Ha ha ha.”

Nàng ta lão đảo cười ra tiếng.

Vô Danh vẫn như cũ nhìn chăm chăm nàng ta.

“Coi như ta chết, ta cũng muốn kéo người chôn theo!” dùng toàn bộ khí lực cuối cùng, Phùng Như Song lao về phía Lam Tuyết đang đứng sau lưng của Tào Nhân.

Nhưng thân hình của Vô Danh vẫn nhanh hơn!!!

“Tào thúc, lui ra!”

Vô Danh đứng trước mặt của Phùng Như Song, đem thân chặn ở trước người của Lam Tuyết, ngay trước mặt chướng vào Phùng Như Song một chướng cuối cùng.

“Oa...” Phùng Như Song bị nội lực của hắn đánh bay, trực tiếp rơi xuống đất, hai mắt tròn tròn, ngũ tạng nát hết, tất thảy tại chỗ, nhưng mà thần sắc vốn xanh đen của nàng ta đã dần dần trở về bộ dáng của người bình thường.

“Đường chủ.”

Tào thúc lập tức nhìn ra có cái gì không đúng.

“Không có sao.” Vô Danh thần sắc không động, vẫn bình tĩnh như cũ.

“Vô Danh.” Lam tuyết bắt lấy ống tay áo của hắn, mơ hồ nàng cũng cảm thấy có gì không đúng.

“Ta không sao.” Hắn vỗ vỗ tay của nàng trấn an, sau đó lại xoay qua chỗ khác giao phó: “Tào thúc, đưa xe ngựa sửa sang lại tới đây, chúng ta lên đường hồi cung.”

“Vâng!” Tào thúc không nhiều lời, lập tức làm theo.

Trên đường hồi cung, Vô Danh vẫn giống như thường ngày, ở trong xe ngựa nhẹ nhõm cười nói cùng với Lam Tuyết, nhưng Tào thúc lại càng ngày càng lo lắng hơn.

Bốn ngày sau, Tào Thúc rốt cục cũng đem xe ngựa đi tới chân núi của Vân Lưu Cung.

“Tào thúc, thúc cuối cùng cũng đã tới!” Diễm Kha cùng với chồng đảm nhiệm công việc bảo vệ cung xuất hiện, giống như là đã chờ đợi rất lâu.

“Diễm tiểu thư, Nhâm cô gia!”

Tào thúc xuống xe hành lễ.

“Chờ đa lễ, Bắc Cung đại ca đâu?”

Diễm Kha vội hỏi.

“Ở trong xe ngựa.”

Tào thúc mới nói xong, Bắc Cung Vô Danh đã xuống xe ngựa, Diễm Kha xoa xoa mắt, lại tròn tròn hai mắt, để xác định mình không nhìn nhầm.

Luôn luôn lạnh lùng, lãnh mạc, lại tàn khốc Bắc Cung ca ca, tự nhiên lại đứng ở bên ngoài xe ngựa, ánh mắt ôn nhu vô cùng, vẻ mặt giống như đang nhẹ giọng dụ dỗ ai đó trong xe... Người nào trong xe!!!!?

Chỉ chớp lát sau, một bàn tay nhỏ bé trắng nõn khoác lên vai của Bắc Cung ca ca, mà Bắc Cung ca ca lại dùng hai tay ôm lấy, dễ dàng ôm ra từ trong xe ngựa một thân ảnh màu thủy lam.

Thân ảnh kia tinh tế dựa vào trong lòng Bắc Cung ca ca, mà Bắc Cung ca ca không biết cúi đầu nói gì với nàng ta, nàng ta gật đầu một cái, sau đó hắn mới ôm nàng tới.

Oa!!! Thật là một cô gái xinh đẹp, giống như là tiên nữ vậy!

Diễm Kha than thở nhìn. Nàng ta xem ra thật nhỏ, nhưng lại thật đẹp, giống như người ở trong tranh không có thật, với bộ y phục màu thủy lam êm ái, nàng giống như tiên nữ chỉ một ngọn gió thổi qua sẽ biến mất.

“Các người làm sao tới đây rồi?” Bắc Cung Vô Danh nhàn nhạt mở miệng.

“Phụng mệnh cung chủ, tới đón huyênh hồi cung nha!” Diễm Kha lúc này mới hồi thần “Bắc Cung đại ca, nàng là?”

“Thượng Quan Lam Tuyết, là người phụ nữ của ta!” Vô Danh nói, sau đó cúi đầu nói với Lam Tuyết “Nàng ấy là Diễm Kha, mà hắn là trượng phu của Diễm Kha, Nhâm Phong Hành. Ta đã nói rồi, nàng có nhớ không?” Đọc theo trên đường hồi cung, hắn đã giới thiệu qua người ở trong cung với nàng, cùng hoàn cảnh sinh sống ở trong cung.

“Ta là Lam Tuyết, mọi người khỏe không?” Bởi vì họ là người nhà Vô Danh nói, cho nên nàng lấy dũng khí, cười một tiếng với bọn họ.

Diễm Kha thiếu chút nữa là nhìn ngây người.

“Người thật là đẹp!” Nàng bật thốt lên.

Lam tuyết xấu hổ, thật thấp giọng nói: “Nàng giống như tỷ tỷ.”

Tỷ tỷ? Diễm kha ngẩn ngơ, chẳng lẽ nàng đã già như vậy rồi sao?

“Nhị tỷ của Lam Tuyết cũng giống như ngươi, thích mặc y phục màu đỏ, nàng ta tên là Thượng Quan Hồng Yên!” Vô Danh thay Lam Tuyết giải thích.

“thì ra là như vậy!”

Diễm kha gật đầu một cái.

“Người của Thượng Quan gia đến!” Nhâm Phong Hành nhìn Vô Danh nói, hy vọng hắn có tâm lý chuẩn bị.

Vô Danh lại nhàn nhạt cười một tiếng “Hiện tại mới đến sao? Động tác thật là quá chậm đi!”

“Cha tới sao?”

Lam Tuyết nghi ngờ nhìn về Vô Danh.

“Đúng vậy.”

Hắn gật đầu, ôm nàng đi lên núi.

Diễm kha cùng Nhâm Phong Hành đi theo ở phía sau, Tào thúc đi cuối cùng.

“Thượng Quan lão gia tức giận như vậy, Bắc Cung đại ca nên biết đi?”

“Trong lòng Bắc Cung đã sớm có tính toán!” thấy bộ dáng tự tại của hắn, Phong Hành chỉ có thể phỏng đoán như vậy.

Diễm kha gật đầu một cái bày tỏ mình đã hiểu.

Chỉ mong Bắc Cung đại ca có biện pháp dập tắt được lửa giận của Thượng Quan lão gia thôi!

Đại sảnh của Vân Lưu Cung đã thật lâu không có được cái sự náo nhiệt đến như vậy.

Cung chủ vẫn như cũ ngồi ở trong một bức rèm, ba đường chủ đứng đầu thì đứng ở bên phải bậc thang, còn ba thuộc hạ thì cùng với trượng phu đứng ở bậc thang bên trái, theo một nguyên tắc không đổi.

Bốn người của Thượng Quan gia thì ngồi ở vị trí thượng khách chờ đợi.

Tốt cực, Đường chủ Huyền Vũ đường còn thiếu và hai vợ chồng Diễm Kha cũng xuất hiện ở đại sảnh.

“Lam nhi!”

Thượng Quan Nghiệp vừa nhìn thấy được nữ nhi, lập tức kích động đứng lên.

“Cha! ?”

Đại ca, nhị ca, còn có Nhị tỷ phu cũng tới. Lam tuyết nhất thời có chút không phản ứng kịp, bởi vì Sắc mặt của bọn họ không được tốt lắm nha!

“Lam nhi, tới đây.” Nhìn thấy nữ nhi tự nhiên dựa vào tên hôn tiểu tử, sắc mặt của Thượng Quan Nghiệp lại càng khó coi.

Lần đầu tiên nhìn thấy cha tức giận như vậy, nghe cha dùng loại giọng nói này nói với nàng, tâm của Lam Tuyết liền hoảng hốt, co lại bên cạnh của Vô Danh.

“Ông đang hù dọa nàng.”

Vô Danh nhàn nhạt nói, một mặt khế vuốt lưng nàng.

Thượng Quan Nghiệp giật mình, vừa rồi quá kích động nhất thời ông quên mất nữ nhi nhất gan sợ hãi.

“Lam Tuyết nữ nhi ngoan, tới đây với cha này!”

Thượng Quan Nghiệp mềm giọng nói, lúc này Lam Tuyết mới dám nhìn thẳng vào mặt ông, sau đó nhìn về phía Vô Danh.

“Đi đi!” hắn buông tay đang ôm ngang hông nàng ra, ánh mắt ôn nhu nói: “Cha nàng rất lo lắng cho nàng!”

Lam Tuyết lúc này mới bỏ tay đang ôm cánh tay hắn ra, chậm rãi đi về phía Thượng Quan Nghiệp.

“Cha.”

Nàng nhỏ giọng kêu lên.

“Nữ nhi ngoan.”

Thượng Quan nghiệp không nhin được tiến lên ôm lấy nữ nhi.

Thật tốt quá, nữ nhi của hắn không có sao, hơn nữa nhìn bộ dáng nàng rất tốt.

Bên kia phụ tử hai người gặp lại, Vô Danh lại bước vào trong sảnh, khom người hành lễ với người ngồi trong rèm, Diêm Kha và vị hôn phu lập tức tới bên trái của cung chủ.

“Vô Danh tham kiến cung chủ.”

“Không cần đa lễ.”

Giọng nói của cung chủ nhẹ nhàng, nhưng cũng không nghe ra có chút gì vui mừng “Vô Danh, Thượng Quan lão gia nói ngươi lừa đi nữ nhi của ông ấy, muốn ngươi giải thích một chút!”

Cách dùng từ toàn bộ là của Thượng Quan lão gia, đám người bốn tỷ nữ cùng ba đường chủ đứng đầu cố gắng nhin không phát ra tiếng cười.

Ngừng lại một chút, cung chủ lại mở miệng “Chuyện này có cần bản cung chủ tham gia không?” người ta cũng đã tìm tới Vân Lư Cung rồi, nàng là cung chủ vẫn nên ý tứ hỏi một chút.

“Vô Danh có thể tự mình giải quyết.”

“tốt, vậy chuyện này giao cho ngươi.”

Cung chủ không nói thêm gì nữa.

Bắc Cung Vô Danh quay về phía bên kia, Thượng Quan lão gia sau khi đem nữ nhi giao cho con lớn nhất, quay đầu trừng mắt nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bắc Cung Huyền Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Tại sao ngươi lại bắt đi con gái của ta?” Câu đầu tiên Thượng Quan Nghiệp mở miệng ra là một câu hỏi. “Người bắt đi Lam Tuyết là Tề Thịnh Dung, ta bắt quá chỉ là từ tên Tề Thịnh Dung xoàng xĩnh đó mang Lam Tuyết đi thôi!” Rất tốt, hiện tại từ “lừa đi” đã biến thành “bắt đi” rồi, Vô Danh biến thành một tội phạm bắt người rồi.

“Ngươi tự tiện mang nữ nhi của ta đi, lại không cho chúng ta biết, căn bản là có ý bắt lương!” Thượng Quan Nghiệp lại rống lên.

“Ta giúp Lam Tuyết đưa thư về, không thể nói là không có báo được!” Giọng nói của Vô Danh khôn nhanh không chậm, tuyệt đối không bị lừa gạt của người khác làm ảnh hưởng.

“Nếu như ngươi không có ý đồ bắt lương, thì làm sao lại không dứt khoát đem Lam Tuyết đưa về Thượng Quan gia?”

“nếu như Thượng Quan gia có năng lực bảo vệ Lam Tuyết, nàng sao lại bị rơi vào trong tay tên Tề Thịnh Dung xoàng xĩnh đó?!” Vô Danh hỏi ngược lại, thái độ không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

“Ngươi——” Thượng Quan Nghiệp nhất thời cứng họng, ngay sau đó lại rống lên : “Nếu không phải là ngươi bắt đi Lam nhi, Lam nhi sẽ không có không về nhà nha!”

Bắc Cung Vô Danh không để ý tới hắn, chỉ hướng về phía Lam Tuyết nói.

“Lam tuyết, tới đây.”

“Được!” Lam Tuyết muốn bước qua, nhưng lại bị đại ca kéo lại “Đại ca?”

“Ta muốn dẫn nữ nhi của ta về nhà, ngươi đừng mơ tưởng lại cướp đi nữ nhi của ta!” Thượng Quan Nghiệp lập tức ngăn cản ở giữa, không cho nữ nhi lại nghe lời của tên tiểu tử ngu ngốc kia nữa!

“Thượng Quan Phi Lũng ngươi có nhớ lời ta đã nói không?” Vô Danh không nhìn Thượng Quan Nghiệp, trực tiếp hướng về phía Phi Lũng nói.

“Ta nhớ, nhưng Lam nhi là người của Thượng Quan gia, làm sao chỉ bằng một lời nói của ngươi là muốn mang nó đi?” Thượng Quan Phi Lũng so với Thượng Quan Nghiệp vẫn tỉnh táo hơn một chút “Ngươi đã cứu Lam nhi, Thượng Quan gia rất cảm ơn ngươi, nhưng Lam nhi không thuộc về ngươi!”

“Ta muốn ở chung một chỗ với Vô Danh!” Lam Tuyết chột lên tiếng. “Cha, tại sao người lại nổi giận với Vô Danh? Vô Danh là người tốt, chàng bảo vệ ta, đánh đuổi người xấu đi!”

“Chuyện này...” Thượng Quan Nghiệp tỉnh táo một chút. Vô Danh thực sự là đã cứu được Lam nhi!!

“đại ca, ca hãy buông xuôi ra!” Lam Tuyết giục giằng.

“Lam nhi, cha muốn đưa con về nhà!” Thượng Quan Nghiệp đỡ lấy vai của nữ nhi, trầm giọng nói “Con cần tên tiểu tử thú vị này, không còn cần cha mẹ nữa sao?”

“Con...” Nàng há miệng, nhưng không biết nên nói cái gì.

Nàng muốn có cha mẹ, muốn có ca ca, nhưng mà nàng cũng muốn có Vô Danh nha! Ánh mắt nàng luống cuống hoảng hốt, nhìn về phía Vô Danh.

Vô Danh chỉ nhàn nhàn lắc đầu một cái, nàng liền trấn tĩnh lại ngay.

Hai người không một tiếng động ăn ý với nhau, mọi người đều xem thấy ở trong mắt.

Lam Tuyết không hề lên tiếng nữa, nàng không gây dựa nữa đứng yên ở phía sau của cha và ca ca, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Vô Danh.

“Cung chủ, đa tạ ngươi giúp Thượng Quan gia ta tìm được nữ nhi, phần ân tình này, Thượng Quan gia nhất định sẽ hồi báo! Xin cáo từ!!!” Thượng Quan Nghiệp chấp tay chào cung chủ Vân Lưu Cung, rồi chuẩn bị rời đi.

Thân hình của Vô Danh khẽ động, ngăn ở trước mặt của Thượng Quan Nghiệp.

“Ông muốn làm sao thì mới bằng lòng để cho Lam Tuyết ở lại đây?”

“Ta tuyệt đối sẽ không để nữ nhi lưu lại đây!” Thượng Quan Nghiệp chém đinh chặt sắt nói.

“Như vậy, các người cũng không có cách nào rời khỏi Vân Lưu Cung!” Vô Danh cười nhạt một tiếng nói.

“Ngươi cho rằng ngươi có thể bắt được Thượng Quan Nghiệp ta ở đây?” Thượng Quan Nghiệp giận đến râu cũng dựng lên, trừng mắt nói.

Vô Danh bắt chéo tay sau lưng, nhàn nhạt bày tỏ “chuyện mà Đường chủ Huyền Vũ Đường muốn làm, chưa từng có chuyện không làm được!!!”

Vô Danh đúng là có năng lực đó, mỗi một người trong Thượng Quan gia đều biết rất rõ.

“Thượng Quan Nghiệp ta mà muốn đi, cũng tuyệt đối không có người nào cản được!” Thượng Quan Nghiệp trợn trừng mắt nói.

Vô Danh nhìn Lam Tuyết một cái, biết nàng tuyệt đối sẽ không muốn hấn xung đột với Thượng Quan gia, nên thu về mặt lại, nói tiếp: “Nghe nói, Huyền Long thần chưởng của Thượng Quan gia trên giang hồ không có người nào có thể địch lại được!”

“Coi như ngươi cũng có chút kiến thức!” Biết lợi hại thì đừng có cản đường, tên hỗn tiểu tử!!!

“Nếu như ta có thể chịu được ba chưởng của ông, thì ông liền cho Lam Tuyết lưu lại đây, có được không?”

“Ngươi muốn tìm chết?” Huyền Long thần chưởng ẩn chứa nội lực rất lớn, bình thường nếu bị trúng một chưởng thì lục phủ ngũ tạng sẽ bị nát hết, hấn còn đòi chịu ba chưởng sao?

“Có đồng ý hay không, chỉ cần nói một câu thôi!”

“Tốt!” Tên tiểu tử này muốn dùng mạng sống đánh cược, ông sẽ chơi với hấn.

“Đường chủ...” Tào thúc muốn ngăn cản, nhưng Vô Danh phát tay muốn hấn lui ra.

Toàn bộ mọi người đều lui ra, đại sảnh lớn như vậy chỉ còn lại Thượng Quan Nghiệp cùng với Vô Danh đối đầu với nhau!

Thượng Quan Nghiệp vận khí trong tay, phát ra chưởng thứ nhất.

“Chưởng thứ nhất!”

Vô Danh đứng yên, đưa tay phải lên vận chưởng chống đỡ, bị nội lực của Thượng Quan Nghiệp đánh lùi hai bước.

Thượng Quan Nghiệp thu chưởng, ngao nghể đứng đó.

“Tiếp tục đi!” Điều hòa lại nội lực xong, Vô Danh lên tiếng.

“Hào tiểu tử!” Mặc dù rất giận hấn bắt cóc nữ nhi, nhưng khí phách của hấn lại làm cho Thượng Quan Nghiệp rất tán thưởng “Chưởng thứ hai!”

Lời nói vừa dứt, Thượng Quan Nghiệp bỗng nhiên xuất thủ, một chưởng vỗ trúng ngực của Vô Danh.

Thượng Quan Nghiệp thu chưởng lại, Vô Danh nhắm mắt khóa miệng tràn ra ít máu tươi, nhưng trên gương mặt hấn không có chút biểu hiện gì, chỉ chậm rãi mở mắt ra.

“Một chưởng cuối cùng!” Hấn trầm giọng nói.

“Huyền Vũ đường chủ đúng là bất phàm!” Có thể chịu hai chưởng của hấn mà chỉ nôn ra máu tươi, vẫn đứng thẳng như cũ, tiểu tử này... trong lòng Thượng Quan Nghiệp thấy thưởng thức hấn hơn.

Nhưng chuyện có liên quan tới nữ nhi, hấn cũng sẽ không nương tay!!!

“Chưởng thứ ba!”

Đây là chưởng thức có uy lực nhất trong Huyền Long Thần Chưởng, sắc mặt người của Thượng Quan gia rất cả đều rất kinh sợ.

“Tiếp chiêu!” Thượng Quan Nghiệp trầm giọng quát, chưởng thức biến hóa vô cùng, lập tức đánh về phía Vô Danh.

“Không được!” Lam Tuyết bỗng dung kêu lên một tiếng, thừa lúc mọi người không chú ý đến, vọt tới trước người Vô Danh, muốn thay Vô Danh ngăn lại một chiêu cuối cùng.

“Lam Tuyết!”

Kinh hãi nhìn thấy nữ nhi xông ra, Thượng Quan Nghiệp lập tức thu chiêu lại, nhưng vẫn không kịp nữa, ông bị nội lực của mình chấn động học máu tươi.

Thượng Quan Phi Lũng vội vàng chạy tới trước đỡ lấy phụ thân.

Đồng thời lúc đó, Vô Danh ôm lấy Lam Tuyết, thân hình chuyển một cái bảo vệ Lam Tuyết sau lưng, lấy thân tự hứng lấy chưởng lực bèn nhón đánh tới!!!

Vô Danh bị thương lao đảo mấy bước, thiếu chút nữa không đứng vững được!

Ám đột nhiên không một tiếng động hiện thân, chạy tới che lại sáu đại huyệt trên người Vô Danh, mà Thiên Cừ vừa nhìn thấy tình huống không đúng, lập tức phóng tới giữ lấy Vô Danh.

Vô Danh lại nôn ra máu, lại là... máu đen!!!

“Đông Phương, tới đây!” Thiên Cừ vội vã kêu lên, hai người đó ngay lập tức phóng tới “đem Vô Danh vào trong phòng ngay!!!”

“Ừ!” Đông Phương cùng với Tây Môn lập tức làm theo.

“Vô Danh!” Lam Tuyết cũng muốn đi theo.

“Lam Tuyết cô nương, cô không nên đi theo!” Thiên Cừ vội vàng ngăn cản, ôn hòa an ủi nói “Yên tâm đi, Vô Danh không có chuyện gì đâu!”

“Ngươi gạt ta!” Lam Tuyết lắc đầu một cái, hốt hoảng kêu lên, căn bản là không tin lời nói của hấn. “Ta muốn ở bên Vô Danh, ta muốn ở chung một chỗ với chàng!”

“Lam Tuyết, trấn tĩnh một chút đi!” giọng nói của Thiên Thủ thêm phần mạnh mẽ “Ta bảo đảm sẽ toàn lực cứu hấn, ngươi chờ ở đây đi!”

“Vô Danh...” Lam Tuyết không gật đầu, cũng không lắc đầu, chẳng qua là không gãy giữa đòi theo vào nữa.

Thiên Cừ bảo Diễm Kha tới đỡ Lam Tuyết, còn bản thân mình hướng về phía cung chủ gật đầu một cái, sau đó lập tức đi vào nội đường.

Tất cả mọi người bị tình huống đột phát này làm kinh sợ ngây người, Thượng Quan Phi Lũng sau khi giúp cha điều khí xong mới lên tiếng hỏi:

“Đây là chuyện gì đã xảy ra?”

“Tào thúc, người nói đi!” Cung chủ Vân Lưu Cung mở miệng nói.

“Thuộc hạ cũng không rõ ràng lắm, nhưng có khả năng là lúc Đường chủ đánh nhau với Phùng Như Song đã bị trúng độc!” Tào Nhân đem tình hình của một chiều cuối cùng đó nói ra. “Ngoài mặt đường chủ không có chút gì bất thường, nhưng ta lại cảm thấy có chút gì không đúng! Đã bốn ngày rồi, độc nhất định là vẫn còn ở trong cơ thể của Đường chủ!”

Bắc Cung Vô Danh trúng kịch độc đã bốn ngày, lại còn dám nhận ba chương của Thượng Quan Nghiệp. Bên trong đại sảnh, nhất thời yên lặng như tờ.

“Là... là vì cứu ta!!!” Lam Tuyết thở hào hển, núm chặt lấy tim, vẻ mặt vô cùng thống khổ, kịch liệt thở hổn hển mấy tiếng, rồi đột nhiên nàng bất tỉnh ở trong ngực của Diễm Kha.

“Lam Tuyết!” Diễm Kha kinh sợ gọi.

Thượng Quan Nghiệp vội vàng muốn chạy tới chỗ nữ nhi, nhưng bị trượng phu của bốn tỷ nữ ngăn cản lại.

Cung chủ mang khăn che mặt đi ra khỏi rèm, chắn mạch cho Lam Tuyết.

“Lam nhi!” Thượng Quan Nghiệp lo lắng kêu lên.

“Nàng không có sao, chỉ là trong một lúc tâm tình quá mức kích động, mới bất tỉnh thôi.” Cung chủ trầm tĩnh nói “Thượng Quan lão gia, theo ước định của ông và Vô Danh, Vô Danh coi như là đã chịu ba chương của ông, bây giờ Lam Tuyết thuộc về hân!”

“nói vậy, chương thứ ba của ta căn bản là chưa xuất ra nha!” Thượng Quan Nghiệp không bao giờ dễ dàng đem nữ nhi giao cho bất kỳ kẻ nào.

Cung chủ hơi nhíu mày lại nhìn ông, bắt đầu khó chịu với cái người này rồi!!!

“Vô Danh vì bảo vệ Lam Tuyết, tuy biết rằng thể chất của Lam Tuyết không sợ bất kỳ loại độc gì, vẫn như cũ xả thân bảo vệ nàng, đây đã đủ chứng minh tâm ý của Vô Danh đối với Lam Tuyết. Mà Vô Danh không hề phản kháng mặc cho ông đánh ba chương, coi như là hân chuộc lại lỗi đã mang Lam Tuyết đi, vậy cũng đã được rồi! Còn nữa, nếu tính kỹ mà nói, hân đã cứu Lam Tuyết, cũng coi như là ân nhân của Thượng Quan gia, không phải sao?” Cung chủ nhẹ nhàng hỏi lại.

“Này.”

“Trong chuyện này mà nói, Thượng Quan lão gia lo lắng cho nữ nhi của mình, tới Vân Lưu Cung tìm người, đó là chuyện đương nhiên. Cũng bởi vì vậy, cho nên bốn cung mới để cho các người vào trong cung!” nàng lại tiếp “Ta hy vọng chuyện này có thể giải quyết tốt đẹp, nhưng Thượng Quan lão gia tựa như có ý muốn gây hân với Vân Lưu Cung của ta!”

“Nếu như Vân Lưu Cung không bắt cóc con gái của ta, ta tự nhiên cũng không có làm khó!” Thượng Quan Nghiệp mở miệng nói.

“Thượng Quan lão gia nói sai rồi!” Nàng lắc đầu một cái “Nếu như Vân Lưu Cung không nói đạo lý, hung hăng càn quấy thì bốn cung đã không thềm dếm xả tới Thượng Quan gia, vừa bắt đầu đã cự tuyệt không cho các người vào trong cung rồi! Tuy là Thượng Quan gia là bá chủ một phương nhưng Vân Lưu Cung cũng không phải là tiểu bối vô danh không chút tiếng tăm, Thượng Quan lão gia có thể làm gì được bốn cung?”

“Người nói như vậy, là muốn đối lập với Thượng Quan gia? Có ý không trả lại con gái cho ta?” Thượng Quan Nghiệp giận đến lông mày dựng đứng, uy nghiêm hỏi lại.

“Thượng Quan lão gia có từng nghĩ tới, vừa bắt đầu vào trong đại sảnh, Vô Danh tại sao lại chấp nhận để cho Lam Tuyết trở về bên cạnh ông?” thanh âm của cung chủ vẫn treo treo không chút tức giận.

“thời điểm mà Thượng Quan gia và Vô Danh tranh chấp với nhau, tại sao Vô Danh lại không muốn Lam Tuyết phải lựa chọn, Thượng Quan lão gia biết tại sao không?” Cung chủ lại hỏi tiếp.

Thượng Quan nghiệp nhíu lông mày lại, im lặng không nói.

“Cuối cùng, Vô Danh có thể giao thủ với ông, nhưng hân lại không làm vậy, Thượng Quan lão gia nghĩ đây là vì cái gì?”

“Người muốn nói gì?” Thượng Quan Nghiệp trầm giọng nói.

“Thượng Quan lão gia thương yêu nữ nhi, nhưng những hành động của ông có từng nghĩ tới Lam Tuyết cô nương chưa?”

“nó là con gái của ta, những chuyện ta làm đều là vì tốt cho nó!”

Cung chủ Vân Lưu Cung lắc đầu cười.

“Nếu quả thực hiểu rõ Lam Tuyết cô nương, thì ông nên biết nàng ấy không muốn nhìn thấy nhất là cái gì. Nàng quan tâm người nhà, nhưng cũng yêu Vô Danh. Điều mà nàng không muốn nhìn thấy nhất chính là ông xung đột với Vô Danh, bởi vì nàng không có cách nào lựa chọn giữa người nhà và Vô Danh được! nàng vĩnh viễn sẽ không hiểu được tại sao giữa người nhà và Vô Danh nàng chỉ có thể chọn một!”

Cung chủ hơi ngừng lại, rồi nói tiếp: “nếu như không phải không muốn để cho Lam Tuyết phải khổ sở, Vô Danh có thể giao thủ với ông, đoạt lại Lam Tuyết, ở trên đất của Vân Lư Cung, Thượng Quan lão gia thật lòng cho rằng mình có thể an toàn rồi đi sao?”

“Người muốn uy hiếp ta?”

“Uy hiếp Thượng Quan lão gia, là có ý nghĩa gì?” cung chủ hỏi ngược lại: “Ý của bốn cung muốn hỏi chính là, Thượng Quan lão gia tự nhận là yêu thương nữ nhi, nhưng ông đã vì nữ nhi suy nghĩ những gì? Mà Vô Danh yêu Lam Tuyết, hẳn đã vì Lam Tuyết suy nghĩ những gì?”

Giữa hai người, tương đối không khó để nhìn ra ai có dụng tâm với Lam Tuyết hơn!

Thượng Quan Nghiệp nhìn về phía nữ nhi đang hôn mê, vẻ mặt phức tạp.

Lam nhi... cũng sẽ có thể hiểu chuyện, yêu cái tên... tên hỗn tiểu tử kiêu ngạo đó sao?

Nam Thiên Cừ giải độc, Đông Phương cùng với Tây Phương thay phiên nhau giúp cho Vô Danh trị liệu nội thương. Bốn canh giờ sau, ba người mệt mỏi rời khỏi Huyền Vũ cư, Bắc Cung Vô Danh cuối cùng cũng đã thoát được hiểm cảnh.

Bắt đầu từ lúc đó, Lam Tuyết kiên quyết canh giữ bên cạnh của Vô Danh, ai khuyên cũng không chịu đi. Loại tình cảm này, là cho Thượng Quan Nghiệp cảm thấy trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Nữ nhi, thật sự không còn là của mình nữa rồi!

Hôn mê hai ngày sau, Vô Danh rốt cục cũng tỉnh lại.

“Lam Tuyết?” Nàng tại sao lại nằm ở bên giường ngủ thiếp đi.

“Vô Danh, chàng đã tỉnh rồi!?” Hắn vừa động, nàng đã liền thức tỉnh.

“Nàng ở đây... còn cha nàng đâu?” Hắn nhớ chuyện ba chương, hẳn đã hôn mê, như vậy coi như là hắn thắng sao? Nhưng Thượng Quan lão gia lại có thể dễ dàng đáp ứng cho Lam Tuyết lưu lại đây sao?”

“Cha cũng ở đây, ta không biết cha ở nơi nào, ta chỉ luôn một mực ở nơi này!” Lam Tuyết nói không đầu không đuôi, nhưng Vô Danh cũng hiểu sơ được hoàn cảnh hiện nay.

Chắc là cung chủ đã ngăn Thượng Quan gia mang Lam Tuyết đi, mà Lam Tuyết kiên trì canh giữ bên cạnh hắn, Thượng Quan lão gia cũng ở lại đây.

“Vô Danh ngốc.” Nàng đột nhiên nghẹn lời. “Bị thương cũng không nói.”

“Ta không sao.” Vô Danh cười rất ôn nhu, ôm lấy nàng đặt lên giường.

“Đều là ta hại chàng.” Nàng khóc, ôm chặt lấy hắn.

“Nàng không có, nàng có nhớ lời ta nói không. Không cho nàng suy nghĩ lung tung.” Hắn nâng mặt của nàng lên, cúi đầu hôn lên mắt nàng, hy vọng có thể mãi mãi lau khô lệ của nàng.

“Nhưng mà ta đã hại chàng bị cha đánh. . .” nàng vẫn còn nghẹn ngào.

“Ông ấy chẳng qua là tức giận ta đã mang nàng đi thôi!” Hắn nhỏ nhẹ nói, hy vọng nàng có thể quên đi.

“Ta muốn cha đánh ta, bởi vì là do ta muốn cùng Vô Danh ở chung một chỗ!” Nàng không muốn hắn bị đánh thay nàng.

“Ta sẽ không để cho bất kỳ người nào đánh nàng!” Hắn nghiêm mặt nói “nàng cũng không được đi tìm cha nàng nhận sai lầm, có biết không?” Hắn muốn nàng an toàn không bị thương tổn gì.

“Nhưng mà ta không muốn cha đánh chàng!” Nàng khề nói “Cha đánh chàng, chàng sẽ rất đau, thật là đau thật là đau, lại bị chảy máu, ta không muốn chàng bị chảy máu. . .”

“Ta đã không có gì, rất nhanh sẽ tốt thôi. Nàng nhìn xem, ta bây giờ không phải rất tốt sao?”

“Nhưng mà chàng bất tỉnh thật lâu. . .”

“Đó là “Ngủ”, là ta đang nghỉ ngơi!” Hắn không thay đổi sắc mặt cái chính lại, mơ hồ nghe thấy bên ngoài cửa có người phát ra thanh âm muốn ỏi.

“Nhưng mà Nam đại ca nói chàng bị thương rất nặng, sẽ hôn mê thật lâu. . .” Gương mặt nàng ánh lên nét nghi ngờ.

“Hắn đã lừa gạt nàng!” chữ bói đại phu không biết thức thời, Vô Danh ra vẻ mình vô tội.

“Vậy chàng thực sự không bị sao?” Nàng lại hỏi một lần nữa, giữa người khác và Vô Danh, nàng dĩ nhiên chọn lựa tin tưởng vào Vô Danh.

“Không sao rồi!”

“Vậy thì tốt!” nàng thở phào nhẹ nhõm, dựa vào trong ngực hắn “Ta thật là sợ chàng bất tỉnh, vậy ta sẽ cùng chàng ngủ, cũng không cần tỉnh lại!”

Đây là nàng muốn đồng sinh cộng tử với hắn sao?

“Lam Tuyết ngốc!” hắn khoan khoái bật cười một tiếng.

Có nàng ở bên cạnh, hắn muốn không cười cũng rất khó.

“khụ khụ khụ...” cảm thấy người ở bên trong cũng đủ ghê tởm rồi, đám người ngoài cửa không thêm gõ cửa, không mời tự động bước vào.

Lập tức tràn vào nhiều người như vậy, khiến cho Lam Tuyết sợ hết hồn, bắt giắc ôm chặt Vô Danh.

“Ta còn đang suy nghĩ các người còn ở bên ngoài nghe lén bao lâu thì mới bằng lòng đi vào!” Vô Danh nhàn nhạt nói.

“Chúng ta là cho ngươi và Lam Tuyết cơ hội để trò chuyện, ngươi phải cảm kích bọn ta mới đúng!” Tây Môn nghiêm trang nói.

“Cần ta nói lời cảm ơn sao?” Vô Danh lễ độ hỏi.

“Vậy cũng không cần, chỉ cần ngươi nhớ mấy ngày nay “ngủ” nhiều, đừng nên động chân khí là tốt rồi!” Nam Thiên Cừu tiếp lời, nắm lấy tay hắn bắt mạch.

“Ta sẽ cố gắng!” lời này tuyệt đối không hề thành khẩn.

“Vô Danh, đừng để cho Lam Tuyết vì ngươi mà lo lắng!” người nhiều tuổi nhất trong bốn đường chủ đứng đầu Đông Phương Tinh rốt cục cũng lên tiếng, vừa mở miệng liền điểm trúng chỗ yếu của hắn.

Vô Danh không đáp, chẳng qua là giới thiệu với ba nam nhân này với Lam Tuyết, cùng với thê tử của bọn họ, sau đó lại hỏi: “Cung chủ đâu?”

“Đang nghỉ ngơi ở Vân Chúc Lâu?” Thiên Cừu trả lời. Thật ra trong lòng hắn có chút lo lắng, thân thể cung chủ gần đây hình như là không tốt lắm.

“Người của Thượng Quan gia có phản ứng gì không?” Vô Danh lại hỏi.

“Sau khi ngươi hôn mê, chúng ta chỉ tập trung chữa thương cho ngươi. Sau đó nghe nói cung chủ cùng với Thượng Quan lão gia nói chuyện rất nhiều, Thượng Quan lão gia bị cung chủ hỏi đến không có cách nào trả lời, thái độ của ông ấy mới tốt hơn một chút!” Đông Phương Tinh trả lời. Nếu như không phải vì vậy, Thượng Quan lão gia chắc chắn sẽ không để cho Lam Tuyết chờ đợi ở chỗ này.

“Bọn họ ở nơi nào?” Bắc Cung Vô Danh hỏi.

“Ở khách viện.”

Vô Danh gật đầu một cái, kéo chân đạp ra muốn bước xuống giường.

“Vô Danh, ngươi muốn đi đâu?” Thiên Cừu vội vã hỏi.

“Đi gặp bọn họ!” mang giày vào xong, hắn nắm lấy tay của Lam Tuyết “Chuyện này cũng cần phải giải quyết!”

“Chúng ta cùng ngươi đi.”

“Không cần, ta cùng với Lam Tuyết có thể giải quyết được!” Vô Danh nhìn Lam Tuyết một cái, nàng khẽ mỉm cười với hắn, hai người cùng sóng vai đi ra ngoài.

Bắc Cung Vô Danh vẫn như cũ một thân áo đen, dắt Lam Tuyết đi tới khách viện, đi tới trước mặt của Thượng Quan Nghiệp, cả hai bên đều trầm mặc nhìn chăm chú vào đối phương.

“Cha, Vô Danh đã khỏe rồi!” Lam Tuyết đột nhiên mở miệng, buông tay của Vô Danh ra, thật cao hứng nhìn phụ thân “Nam đại ca nói, chỉ cần mấy ngày hôm nay Vô Danh không đánh nhau, rất nhanh sẽ có thể khỏi hẳn!”

“Cha biết.”

Khuôn mặt tươi cười của nữ nhi khiến vẻ mặt của Thượng Quan Nghiệp mềm lại, kéo nữ nhi ngồi ở bên cạnh, sau đó không cam lòng hướng về phía Vô Danh nói “Tiểu tử, ngươi cũng ngồi đi!”

Vô Danh không có trả lời, chỉ lẳng lặng ngồi xuống.

“Cha, người sẽ không đánh Vô Danh nữa chứ!?”

Lam Tuyết thật lo lắng hỏi.

“Sẽ không!”

Thượng Quan Nghiệp thấp giọng trả lời, trong lòng thầm nghĩ nữ nhi thật sự là không thể giữ được nữa. Hắn nhìn Vô Danh “ngươi trúng độc, tại sao lại không nói?”

“Nói hay không nói cũng không có gì khác biệt cả!”

Lời nói lạnh lùng của hắn cũng không có suy giảm chút nào.

“Tên tiểu tử này tại sao lại luôn cao ngạo như vậy chứ?” Thượng Quan Nghiệp thở phì phì nói. Nếu như hắn muốn kết hôn với Lam nhi, thì phải biết khách khí với ông một chút chứ!!!!

“Ba chương kia, là ta hy vọng ông có thể hiểu được năng lực của ta, cam tâm tình nguyện đem Lam Tuyết giao cho ta!”

Ý là, nếu không phải vì Lam Tuyết, tên tiểu tử này sẽ cũng không để ý tới ông phải không? Thượng Quan Nghiệp nhìn Vô Danh chăm chăm

“Ba chương đã qua, hy vọng ông có thể tuân thủ lời hứa!” Vô Danh lại nói, một chút cũng không biết uyển chuyển.

“Ai nói, một chương cuối cùng ta còn chưa đánh xong!” tên hỗn tiểu tử, ngay cả câu hôn cũng cao ngạo như vậy, cũng không kêu được một tiếng nhạc phụ đại nhân sao?

“Ông muốn hiện tại đánh lại một chương cuối, ta cũng không có ý kiến gì!” Vô Danh không nhú mày nhăn mặt nói.

“Tên tiểu tử này, ngươi không biết lấy lòng ta một chút sao? Dầu gì ta cũng là phụ thân của Lam Tuyết, tương lai sẽ là nhạc phụ đại nhân của ngươi!” Thượng Quan Nghiệp rốt cục cũng giận dữ hô to.

“Cha đừng hung dữ!”

Vô Danh còn chưa có lên tiếng, Lam Tuyết liền lo lắng la lên. Nhìn lại cha một cái, lại nhìn Vô Danh một cái, nàng sợ bọn họ lại đánh nhau, gấp đến vành mắt đỏ hoe.

“Không có sao, đừng khóc.”

Vô Danh lập tức nhẹ giọng dụ dỗ, Lam Tuyết lúc này mới không chế được nước mắt.

Đối với nữ nhi thì nhẹ giọng ngọt ngào như vậy, đối với nhạc phụ thì lại xa cách khó gần, thật là kém quá nhiều! Thượng Quan Nghiệp thấy tràn đầy cảm giác không đúng.

“Ta muốn mang Lam nhi trở về.”

Hắn lớn tiếng nói, cũng không tin tên hỗn tiểu tử này không vội.

“Con muốn chăm sóc Vô Danh, chàng là bệnh nhân.”

Lam Tuyết lại nói, nhớ tới lời giao phó của Nam Thiên Cửu “Nam đại ca nói, Vô Danh phải có người ở bên mới có thể ngoan ngoãn ngủ được, Lam Tuyết muốn ở bên hắn!”

Này này này.... Thượng Quan Nghiệp thiếu chút nữa giận tới muốn té xỉu.

“Ngươi Ngươi cùng Lam nhi.”

Tiểu tử khốn kiếp! Dám khi dễ Lam Nhi?

“Lam Tuyết vẫn hoàn hảo như ban đầu! thời điểm thành thân, Vô Danh sẽ phái người tới thông báo, đến lúc đó hy vọng nhạc phụ cùng nhạc mẫu đại nhân đều có thể tới thăm Lam Tuyết!” Vô Danh lãnh đạm nói, duỗi tay kéo Lam Tuyết đi ra ngoài, Lam Tuyết liền chủ động cầm lấy tay hắn “Nhạc phụ đại nhân, xin thứ cho tiểu tể thân thể bị bệnh nhẹ, cần phải nghỉ ngơi, xin được cáo lui trước!” Nói xong, Vô Danh dắt Lam Tuyết bỏ đi.

Cứ như vậy bước đi? Thượng Quan Nghiệp nhất thời kinh ngạc, quên mất phải ngăn cản.

Tiểu tử này... Bây giờ thật là không đem ông để vào trong mắt!

Tư Đồ Tuyền ngồi một bên thấy cảnh này thật phải than thở không dứt. So với hắn và Sở Ngôn lúc đối mặt với nhạc phụ đại nhân phải cuống quýt kinh hãi, tên Vô Danh này hiển nhiên là giỏi hơn rất nhiều, Thượng Quan Nghiệp căn bản là hoàn toàn không có cách gì với hắn.

“Cha, ít nhất hắn đối với Lam nhi là toàn tâm toàn ý, đem Lam nhi giao cho một nam nhân như vậy, chúng ta cũng có thể yên tâm!” Thượng Quan Phi

Lùng hiển nhiên là rất thương thức Vô Danh.

Thượng Quan Nghiệp vẫn còn thờ phỉ phò.

Được rồi, nữ nhi có người đau, người yêu, hấn làm cha thì liền thua thiệt một chút cũng được, bằng không...

Hừ! Thật là một tên tiểu tử khốn kiếp!!!

Bạn đang đọc truyện *Bắc Cung Huyền Vũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Vĩ Thanh

Nửa năm sau, Vân Lưu Cung tổ chức chuyện vui. Lần này, nhân vật chính là bốn vị đường chủ tiếng tăm lừng lẫy!!!

Đêm hôm đó để phản đối chuyện động phòng hoa chúc, trượng phu của bốn tỷ nữ bởi vì không cam lòng lúc trước bản thân mình thành thân đã bị bốn vị đường chủ ít hoặc nhiều dạy dỗ qua, cho nên quyết định trong buổi tối này toàn lực phản công, mà thân nhân của đàn gái cũng hào hứng giả nhập vào hàng ngũ phá động phòng...

Thần Long cư

“Đông phương, tại sao chúng ta không thể ở lại trong phòng?” Vân Thủy Tâm kỳ quái hỏi.

“Bởi vì tối hôm nay, chỉ sợ sẽ có bọn đạo chích hoành hành!” Đông Phương Tinh lời kéo theo từ đi tìm kiếm một chỗ an toàn khác.

Bọn đạo chích? Vân Thủy Tâm không hiểu được, Trong Vân Lưu Cung cũng có ăn trộm sao?

Bạch Hổ cư

“Hi hi.” Phong Sơ Tuyết cười trộm.

“Suyt!!!” Tây Môn Bất Hồi có ý bảo theo từ chối có lên tiếng.

Bọn họ đã làm xong một đôi người giả đặt ở trên giường, khuôn mặt kinh dị... bảo đảm sẽ làm cho người khác giật mình nha!

Chu Tước cư

“Không thể nào?”

Tiêu Vũ ngạc nhiên nhìn trượng phu.

“Đây là chỗ tệ nạn!” Nam Thiên Cừ dặt tay theo từ, đi vào ám thất sau bức tường, sau đó tất cả lại khôi phục lại nguyên trạng.

Cái này gọi là lo trước khỏi sợ họa! muốn đùa sao, đêm động phòng hoa chúc có thể để bị phá sao? Nam Thiên Cừ hấn tự nhận không có dạy dỗ qua bất kỳ kẻ nào, dĩ nhiên cũng sẽ không ngoan ngoãn chờ bị người ta chinh phục nha!!!

Huyền Vũ cư

“Chúng ta tới rồi.” Diễm Kha lời kéo trượng phu vội vã trình diện.

“Giao cho các ngươi.” Vô Danh ôm lấy Lam Tuyết đã bị phụ thân cùng với các huynh trưởng âm mưu “tính kế” chuốc rượu uống say, quay ra phía sau rời đi.

Tối hôm nay, bọn họ cùng với Diễm Kha trao đổi phòng, bởi vì Diễm Kha tự nguyện lưu lại ngăn người của Thượng Quan gia.

Diễm Kha muốn giúp đỡ, thân là trượng phu Nhâm Phong Hành dĩ nhiên là ủng hộ. Hấn chưa từng thấy Vô Danh ức hiếp Diễm Kha, hơn nữa lại từng cầu xin giúp Diễm Kha, hấn làm vậy cũng coi như là báo đáp ân tình.

Đêm động phòng hoa chúc, nơi ở của bốn vị đường chủ đứng đầu rơi vào đại hỗn chiến, nhưng Vân Chức Lâu vẫn bàng quan.

Khó có được chuyện vui, Liễu Khinh Phi cũng không ngăn cản, để cho bọn họ náo nhiệt một phen cũng tốt lắm, dù sao “Ám” tự nhiên cũng sẽ thay nàng tạo nên một chốn thanh tĩnh.

Nàng đứng ở trên lầu nhìn cười nhìn một đám náo nhiệt kia, cho đến khi ngực không có báo trước rỉ ra một chút đau đớn, nàng không chịu nổi thiếu chút nữa ngã xuống.

Ám lập tức hiện thân, mở ra hàm răng nàng đang cắn chặt, đút vào một viên thuốc.

Một lúc lâu sau, mồ hôi lạnh của nàng dần dần ngưng lại, hư mềm dựa vào người hấn.

“Đừng nói cho bọn họ.”

Ám cau mày, tràn đầy lo lắng.

“Dẫn ta trở về phòng nghỉ ngơi.” Nàng nói nhỏ, nhắm mắt lại dựa vào khuỷu tay hấn.

Ám chỉ có thể nghe lời nàng, đưa nàng trở về phòng.

Bốn đường chủ không khí náo nhiệt, mà Vân Chức Lâu lại lặng lẽ bịt kín một tầng bóng ma.

Bất kể là nói như thế nào, bốn đường chủ đứng đầu cùng với bốn tỷ nữ nhân duyên mỹ mãn đó là chuyện tốt. Có thể suy ra tương lai của Vân Lưu Cung sẽ càng lúc càng náo nhiệt!!!

Bạn đang đọc truyện *Bắc Cung Huyền Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.